

तिनको निम्ति यस्तै भएको देखा परेकै थियो ।

भजन ८९:४०-४५: किनकि यरूशलेमका पर्खालहरूमा ठूला-ठूला धाँदोहरू परे, र किल्लाहरू तहसनहस भए । यस असुरक्षित शहरबाट भएर ओहोर-दोहोर गर्ने यात्रीहरूले सजिलोसँग यसको लुट गर्न सके, अनि विरोधी अन्यजाति छिमेकीहरूले यहूदाको दुर्दशाको खिल्ली उड़ाए । इस्राएली जातिमाथि यसका विरोधीहरू प्रबल भए, र आफ्नो जीत भएकोमा यिनीहरू रमाउँदै सरम नमानाी हेर्ने हाँसे । परमेश्वरका जनहरूका हतियारहरू लडाइँमा बेकम्मा भए; अनि तिनीहरूका सिपाहीहरू शत्रुको सामुने टिक्न सकेनन् । राजा हटाइए, र उनको सिंहासन तोडफोड गरियो । अपमानित भएर र शर्मले ढाकिएर उनी समयभन्दा अघि छिट्टै वृद्ध भए ।

भजन ८९:४६-४८: दाऊदसँग यो वाचा बाँध्नुभएको परमप्रभु आफ्ना जनहरू-देखि लुक्नुभएको जस्तो देखिन्थ्यो । तिनीहरूको विरुद्धमा उहाँको क्रोध आगोभैं दन्किरहेको थियो । ‘कहिलेसम्म?’ भन्ने दर्दले भरपूर सुस्केराले आफ्नो कहालीलाग्दो सोर स्वर्गसम्म उचाल्यो । एतानले परमेश्वरलाई आग्रह गरे: ‘याद गर्नुहोस्, तपाईंले सृष्टि गर्नुभएको मानिसको जीवन कति छोटो छ; मानिस कति कमजोर र कति महत्त्वहीन छ ।’ तिनको समयमा हरेक मानिसको मृत्यु अनिवार्य हुन्थ्यो; किनकि अन्तमा यमलोकको शक्ति मानिसमाथि प्रबल थियो । तर हामीसँग एतानको भन्दा उत्तम आशा छ । किनकि हामी जान्दछौं, कि हामी सबैजना मर्नेछौं, तर जब प्रभु येशू आफ्नो मण्डलीलाई स्वर्गीय घरमा लैजान फेरि आउनुहुनेछ, तब हामी सबैजना बदली हुनेछौं (१ कोरिन्थी १५:५१; १ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८) । तर पुरानो नियमको समयमा

जिइरहेका पवित्र जनहरूको निम्ति यो सब एउटा गुप्त राखिएको भेद भएको थियो ।

भजन ८९:४९-५१: एतानको निवेदन खूबै साहसिलो र आग्रहपूर्ण थियो । परमेश्वरले सुस्पष्ट शब्दमा कबुल गर्नुभएका र दाऊदसँग सुनिश्चित गर्नुभएका उहाँका कृपाहरू खोज्, कहाँ छन्? इस्राएलका शत्रुहरूले खिसीटउरी र हँस्सीमजाक गरेको-बाट तिनको मनमा चोट लागेको थियो; किनकि तिनीहरूले एतानलाई, साथै निर्वासित राजा जहाँ गए पनि उनको बदनाम र गिल्ला गरेका थिए ।

भजन ८९:५२: तर यस अन्तिम पदमा विश्वासको जीत भएको छ । यद्यपि एतानले आफ्नो अन्योलताको विषयमा कुनै खास उत्तर पाउन सकेनन्, तर पनि तिनले परमप्रभुलाई धन्यका भन्न सके, मानौं तिनले यसो भने: ‘हो प्रभु, म कुरा बुझ्न सक्दिनँ, तर पनि म तपाईंको आडुभरोसामा रहने नै छु ।’ अनि यसरी तिनले हर्षविभोर उद्धोषणाको साथ यो प्रार्थना समाप्त गरे: ‘परमप्रभु सदा-सर्वदा धन्यका होऊन् ! आमेन र आमेन !’

खण्ड ४

भजन ९०-१०६:

पुस्तक चार

भजन ९०: मृत्युको घण्टी बजेको

यस भजनको व्याख्या गर्दा विन्ती छ, मलाई केही परिष्कृत कल्पना गर्ने अनुमति दिइएको होस् । घटनास्थल सिनाईको उजाडस्थान हो । अनि चासुसहरू निराशा-

जनक खबरहरू लिएर कादेश-बर्नेअमा फर्केको समयदेखि निक्कै वर्षहरू बिते । अनि इस्राएलीहरूले अबै पनि यस मरुभूमिमा यात्रा गरिरहेका थिए, तर पनि आफ्नो लक्ष्य पुग्न तिनीहरूको कुनै प्रगति भएको थिएन । यो कति व्यर्थ क्रियाकलाप थियो !

अनि हरेक बिहान खबरदारले ताजा खबर लिएर मोशाको तम्बूमा आइपुग्थ्यो: मृत्यु, मृत्यु, मृत्यु र मृत्युमाथि अबै पनि मृत्यु । मृत्युका समाचारहरू मुख्य खबर हुने गर्थे; अनि यो मरुभूमि दिन प्रतिदिन बढ्दै जाने विशाल कब्रिस्तान बनेको थियो । किनकि जब-जब मानिसहरूले छाउनी उठाउँथे र यात्रामा अधि बढ्थे, तब-तब तिनीहरूले थुप्रै चिहानहरू आफ्नो पछाडि छोड्ने गर्थे ।

अनि त्यस विशेष दिनमा परमेश्वरका जन मोशाको निम्ति यो अति, सहन नसकिने भएछ । मर्नेहरूको सङ्ख्या ज्यादा भएको हुनाले शोकविह्वल भएका मोशा आफ्नो पालभित्र पसे, र भुइँमा लम्पसार परेर उनले यस भजनमा प्रस्तुत गरिएको प्रार्थना चढाएर परमप्रभुको सामु आफ्नो व्यथा पोखे ।

भजन ९०:१-२: जीवनको क्षणिकता र धेरैभन्दा धेरै मानिसहरूको मरणको बीचमा उनले परमेश्वरको अनन्तता सम्भेर शान्तिको प्रथम सास फेर्न सके । अरू सबै कुराहरू ओइलिन्छन् र बितेर जान्छन्, तर परमेश्वर कहिल्यै बदली हुनुहुनेछैन, तर आफ्ना जनहरूको वासस्थान र शरणस्थान रहिरहनुहुन्छ । अनादिकालदेखिको परमेश्वर अनन्तकालसम्म परमेश्वर रहिरहनुहुनेछ । अपार, अगम्य र अनन्त उहाँको हेरफेर नहुने चिरस्थायी गुण हो; उहाँ सधैं बुद्धि, शक्ति, पवित्रता, धार्मिकता, भलाइ र सत्यले भरपूर र सुसम्पन्न हुनुहुन्छ ।

भजन ९०:३-४: अनन्त परमेश्वरको तुलनामा मानिसको जीवन अति नै क्षणिक हुन्छ । मानौं परमेश्वरले लगातार मानिसलाई

‘तँ माटोमा फर्का’ भनेर हुकुम गर्नुभएकोले चिहानतिर गइरहेका मानिसहरूको कहिल्यै नटुङ्गिने लस्कर देखिन्छ । अनन्त परमेश्वरको निम्ति हजार वर्ष केही पनि होइन; यो त बितेर गएको क्षणको भलक पो हो, रातको एकै पहरजतिकै पनि हुँदैन । यस विषयमा याद रहोस्: शुरुमा पतित भएको मानिसको आयु प्रायः हजार वर्षको हुन्थ्यो ।

भजन ९०:५-६: अनि मोशाको लागि मानिसको जीवन निद्राजतिकै क्षणिक देखा पर्‍यो । हामी निदाउँछौं, सपना देख्छौं, बिउँभन्छौं, तर कति समय बितेको हामीलाई थाहा हुँदैन । अथवा अर्को प्रकारले भन्नु हो भने, मानिसको जीवन घाँसजस्तै हो; बिहान घाँस ताजा र हरियो हुन्छ, तर साँभसम्म त्यो ओइलिन्छ र सुक्छ । श्री चार्लस एच. स्पर्जनले भनेभैँ ‘घाँस उम्रिन्छ, घाँस बढ्छ, घाँसमाथि फुकिन्छ, घाँस काटिन्छ र घाँस खतम हुन्छ ।’

भजन ९०:७-१०: यस संसारमा हरेक मृत्यु पापको फल हो । तर यस उजाडस्थानमा भइरहेको मृत्युचाहिँ परमेश्वरको विशेष सजाय थियो, सो कुरा मोशाले बुझे । किनकि परमेश्वरको आदेशअनुसार इस्राएलीहरू मिश्र देशबाट हिँडेको बेलामा जुन सिपाहीहरूको उमेर बीस वर्ष र त्यसभन्दा बढी भएको थियो, ती सिपाहीहरू कनान देश पुग्नुभन्दा अधि मर्नेथिए । यसो हो भने, यो निरन्तर बजिरहेको मृत्युको घण्टीचाहिँ परमेश्वर आफ्ना जनहरूसित क्रोधित हुनु-भएको सङ्केत थियो; किनकि तिनीहरूले कालेब र यहोशूले उत्साह दिएअनुसार कनान देशभित्र कदम बढाएनन्, तर यसको सट्टामा तिनीहरू अविश्वास गर्ने जासुसहरूपट्टि लागे । तिनीहरूका अधर्महरू र गुप्त पापहरू निरन्तर उहाँको सामु छँदैथिए, उहाँलाई भर्को लाग्ने र उहाँको मन घोचिरेहने काँडा थिए । यसकारण इस्राएलीहरू सधैं परमेश्वरको

रिसको कालो बादलमनि रहेका थिए र उहाँको क्रोधका उर्लादा छालहरूभित्र चुर्लुम्मै ढुबेका थिए ।

हो, कतिजनाको उमेर तिनीहरूको निम्ति ठहराइएको सत्तरी वर्षसम्म पुग्ला; अनि कोही असी वर्षसम्म पनि बाँच्लान् । यसो भए पनि तिनीहरूको जीवन हैरानीमा बित्दैछ । किनभने एउटा बिमारी जाती हुँदा-नहुँदा अर्को बिमारी लागिहाल्छ । अनि सानातिना काम-हरूमा पनि धेरै बल पर्छ । अनि नाडीको गति बन्द हुनासाथ हाम्रो बीचमा फेरि एकजना अलप हुन्छ ।

भजन ९०:११-१२: परमेश्वरका जनलाई परमेश्वरको शक्तिको भयले छोप्यो, जुन शक्ति क्रोधमा जागेर आएको थियो । उहाँको अत्यन्त ठूलो भयानक क्रोध ध्यानमा राखेर उनले आफूलाई सोधे: 'त्यो मानिस को होला, जसले योग्य प्रकारले उहाँको भय मात्र सक्ला?' यस सम्बन्धमा यति सुनिश्चित छ: परमेश्वरको भयले हामीलाई आफ्नो जीवनको एक-एक दिनको महत्त्व बुझ्ने तुल्याउनुपर्छ, र हामीले आफ्नो जीवनको हरेक दिन उहाँप्रति आज्ञाकारी भएर बिताउनुपर्छ । हामी परलोकको हिसाबले एउटा मूल्यवान् र अर्थपूर्ण जीवन जिउनुपर्छ ।

भजन ९०:१३-१४: मोशाले परमप्रभुलाई यसो भनेर अनुरोध गरे: 'हे प्रभु, आफ्नो दयामा आफ्ना जनहरूकहाँ फर्कनुहोस्!' के उहाँको रिसको आगो सधैं दन्किरहने हो र? होइन, होइन, उहाँको कोमल कृपा तिनीहरूमाथि आओस् र समयमै उहाँको अनुग्रहले तिनीहरूलाई फेरि पनि तृप्त पारोस्! र तिनीहरूको बाँकी जीवन सकभर सुख-शान्तिमा बितेर जाओस् ।

भजन ९०:१५-१६: अबचाहिँ मोशाले दुःख र कष्टहरूमा बिताएका वर्षहरू बराबर समय मागे, जुन समयमा इस्त्राएली जातिले खुशी र सुखी हुन पाउनेछ । तिनीहरूले

उहाँको शक्ति उहाँका न्यायका कामहरूमा देखिसके; तर अबचाहिँ परमप्रभुले आफ्नो चेहराको अर्को पाटा तिनीहरूकहाँ फर्काऊन् र तिनीहरूमाथि अनुग्रहका कामहरू देखाइ-दिऊन्; यो मोशाको विन्ती थियो ।

भजन ९०:१७: अन्तमा, मोशाले मध्यस्थको रूपमा इस्त्राएलीहरूको निम्ति अन्तर्विन्ती गरेर परमप्रभुलाई अर्जा गरे: 'हो, प्रभु, हाम्रा हातहरूको काम स्थापित गर्नुहोस्!' उहाँले पृथ्वीमा चुन्नुभएको आफ्नो एकमात्र प्रजामाथि निगाह राखून् र तिनीहरूलाई तिनीहरूका सबै उद्यम-कार्यहरूमा फलवन्त तुल्याइदिऊन् ।

इसाईहरूको मराउमा भजन ९० पठन गरिने चलनचाहिँ परम्परा भइसकेको छ । अनि यसको निम्ति उचित कारण पनि छ; किनकि यस भजनले हामीलाई हाम्रो जीवन कति क्षणिक छ, सो सम्झना गराउँछ, साथै समय खेर फाल्नुको सट्टामा बरु त्यसको महत्त्व र मूल्य बुझ्नुपर्छ र हामीलाई दिइएका अवसरहरूको सदुपयोग गर्नुपर्छ भन्ने सुझाउ दिन्छ । तर यस भजनमा नयाँ नियमको युग चिनाउने सान्त्वना र निश्चयताको गन्ध र रस छैन । किनकि ख्रीष्ट येशूले मात्र सुसमाचारद्वारा जीवन र अमरता प्रकाशमा ल्याउनुभएको हो । यसकारण हामी जान्दछौं, कि मर्नुचाहिँ लाभ हो । मर्नु भनेको शरीरबाट अलग हुनु, तर प्रभुसँग स्वर्गाय घरमा रहनु हो । यसकारण यस भजनको उदासलाग्यो र अँध्यारो दृष्टिकोणको सट्टामा हामीले ख्रीष्ट येशूमा भएको उज्ज्वल आशा पढ्नुपर्छ । किनकि ख्रीष्ट-विश्वासीको आशा आनन्द र विजय हो । किनभने मृत्युले आफ्नो खील गुमाएको छ, र चिहानबाट त्यसको विजय हडप गरिएको छ । अब ख्रीष्ट-विश्वासीले निम्न गीत गाउन सक्छ:

मृत्युको हार भएको छ । हे विश्वासीहरूहो, आनन्दसाथ त्यसको हार प्रचार गर !

‘ए अहङ्कारी चिहान, तेरो विजय खोइ, कहाँ छ?’

प्रभु येशू जीवित हुनुहुन्छ ! तिम्रो निम्ति स्वर्गको द्वार खुला छ र तिम्रो न्यायो स्वागत हुनेछ; किनकि तिम्रा शक्तिशाली मुक्तिदाता प्रभु येशू जीवित हुनुहुन्छ ।

श्रीमती फनी जे. क्रस्बी

भजन ९१: मेरो व्यक्तिगत भजन

इस्वी संवत् १९२२ सालको कुरा हो: स्कोटल्याण्डको पश्चिमी हेब्राडीसको एउटा टापुमा एकजना पाँच वर्षको ठिटो डिथेरिया अर्थात् भ्यागुते रोगले मर्ने लागेको थियो । उसको घाँटीभरि लस्सादार भिल्ली पल्हाएर उसलाई सास फेर्नु गाह्रो र भन्नु गाह्रो भइरहेको थियो । आफ्नो छोराले अन्तिम सास फेरेको हेर्न नसकेर उसकी इसाई आमाले उसप्रति आफ्नो पिठ्चू फर्काइन् । तर त्यतिनैखेर ढोकामा ढक्कडाइएको आवाज सुनियो, उनका भिनाज्यू छिमेकी गाउँबाट आएका रहेछन् । अनि तिनले भने: ‘तपाईंले यस नानीको लागि सुर्ता गर्नुपर्दैन । ऊ निको हुनेछ, र एकदिन परमेश्वरले उसको आत्मा बचाउनुहुनेछ ।’ उनी विचलित भए र यो कुरा विश्वासै नलागेर उनले भनिन्: ‘तपाईं यो कसरी भन्न सक्नुहुन्छ?’ तब तिनले भने: ‘मैले आगो तापिरहेको थिएँ र भजन ९१ पढ्दैथिएँ, जब यस भजनका अन्तिम तीनवटा पदहरूबाट परमेश्वर मसँग स्पष्ट गरी बोल्नुभयो ।’

‘उसले आफ्नो प्रेम ममाथि राखेको छ; यसकारण म उसलाई छुटाउनेछु; म उसलाई उच्च स्थानमा राख्नेछु; किनकि उसले मेरो नाम जानेको छ ।’

उसले मलाई पुकार्नेछ, र म उसलाई जवाफ दिनेछु; सङ्कष्टमा म उसको

साथमा हुनेछु; म उसलाई छुटाउनेछु र उसलाई आदर दिनेछु ?

म उसलाई दीर्घसुले तृप्त पार्नेछु र उसलाई मेरो उद्धार देखाउनेछु ।’

अनि त्यो मर्न लागेको केटोचाहिँ म थिएँ । परमेश्वरले मलाई त्यही रात मृत्युबाट बचाउनुभयो । अनि तेह्र वर्षपछि उहाँले मेरो आत्मा पनि बचाउनुभयो; अनि उहाँले मलाई लामो आयु दिएर मलाई तृप्त पार्नुभयो । यसकारण मैले किन यस भजनको शीर्षक ‘मेरो भजन’ दिएको हुँ, सो तपाईंले बुझ्नुभयो होला । यो अवश्य मेरै भजन हो, तर म ठट्टा गरेर सधैं भन्ने गर्छु, कि म यो भजन अरूसित बाँड्छुँड गर्न तयार छु ।

मेरो उक्त दाबीसँग अधिकांश शास्त्र-विद्हरू सहमत छैनन् । किनकि तिनीहरूको विचारमा, यो भजन ख्रीष्ट येशूको सम्बन्धमा लेखिएको भजन हो । अनि तिनीहरूको राय बिलकुल सही हो । किनकि यस भजनको मूल व्याख्या हाम्रा अद्भुत प्रभु येशू ख्रीष्ट केन्द्रित छ । अनि हामी यो भजन त्यस दृष्टिकोणबाट अध्ययन गर्न लागेका छौं; तर यसो गर्दा हामी सधैं याद गरौं, कि हामीले अल्प अर्थमा यसका बहुमूल्य प्रतिज्ञाहरू आफूमाथि लागू गरेर आत्मसात् गर्न सक्छौं ।

‘तपाईंको अनुग्रहका सबै नदीहरू “यी मेरा हुन्” भनेर म दाबी गर्छु, र हरेक प्रतिज्ञामाथि म आफ्नो नाम लेख्छु ।’

भजन ९१:१-२: ती प्रमुख व्यक्ति जो परमप्रधानको गुप्त स्थानमा वास गर्नुहुन्छ र सर्वशक्तिमान्को छत्रछायामा रहनुहुन्छ, ती व्यक्ति प्रभु येशू हुनुहुन्छ । उहाँले जिउनुभएको जीवन जस्तो अरू कसैको थिएन र कसैको हुनेछैन । किनकि परमेश्वर उहाँको पितासँग उहाँको सङ्गति अटुट र सम्पूर्ण हुन्थ्यो । उहाँले कहिल्यै आफ्नै जिद्दी गर्नुहुन्नथियो, तर सदैव पिताले उहाँलाई अहङ्कृतनुभएका कामहरू

गर्नुहुन्थ्यो । उहाँ सिद्ध परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो; अनि उहाँ सिद्ध मानिस हुनुहुन्थ्यो । अनि यही कारणले उहाँले परमेश्वरमाथि पूर्ण भरोसा राखेर पृथ्वीमाथि आफ्नो जीवन व्यतीत गर्नुहुन्थ्यो । हिचकिच नगरीकन उहाँले भन्न सक्नुहुन्थ्यो: 'उहाँ मेरा शरणस्थान र मेरा किल्ला हुनुहुन्छ - मेरा परमेश्वर; उहाँमाथि म भरोसा राख्छु ।'

भजन ९१:३: हामीलाई के लाग्छ भने, यहाँ, यस खण्डमा पवित्र आत्माको वाणी सुनिन्छ, जसले प्रभु येशूलाई निम्न आश्वासन दिनुभयो: उहाँको भरोसापूर्ण जीवनले गर्दा उहाँलाई अद्भुत सुरक्षा दिइन्छ (भजन ९१:३-१३) । यस सुरक्षाअन्तर्गत उहाँलाई दिइएका आश्वासनहरू के-के हुन् ? यसका नौवटा छन्, जस्तै:

क) उहाँलाई गुप्त खतराहरूबाट छुटकारा दिइन्छ । 'चरा मार्नेको पासो' भन्नाले शत्रुको दुष्ट युक्ति बुझिन्छ, जसले बेहोशी हुनेहरूलाई फसाउँछ ।

ख) उहाँलाई कहिल्यै कुनै घातक रोग लाग्नेछैन । हाम्रा प्रभु येशू आफ्नो जीवनभरि कहिल्यै बिरामी हुनुभएन । उहाँको सम्बन्धमा अन्यथा सोच्ने कुनै उचित कारण छैन ।

भजन ९१:४: ग) उहाँ सर्वशक्तिमान्मा आश्रय र शरण पाउनुहुन्छ । परमेश्वरको कोमल वास्ता र उहाँको व्यक्तिगत हेरचाहचाहिँ चराको माउको हेरचाहसित तुलना गरिएको छ, जुन माउले आफ्ना पखेटाहरूमनि आफ्ना बचेराहरूको प्रेमी हेरचाह गर्छ ।

घ) परमेश्वरको विश्वासयोग्यतामा उहाँको सुरक्षा सुनिश्चित छ । परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरू पक्का र सुदृढ हुन्छन् । उहाँले जे भन्नुभएको छ, त्यो पूरा गर्नुहुन्छ । अनि यो कुराचाहिँ विश्वासीको ढाल र कवच हो ।

भजन ९१:५: ङ) उहाँलाई कुनै डर हुनुपर्दैन । यहाँ चार किसिमको खतराको

विषयमा कुरा गरिएको छ, जुन खतराहरूबाट प्रायः सबैमा फिक्रीचिन्ता उत्पन्न हुन्छ, जस्तै: **अ)** रातमा आफ्नो मौका छोपेर शत्रुले गरेका आक्रमणहरूले हामीलाई बढो आतङ्कित तुल्याउँछन्, किनकि त्यो आक्रमण कहाँ-बाट आउँछ, सो पत्ता लाउनु गाह्रो पर्छ । **आ)** 'दिनमा उड्ने काँड'ले कि त प्रक्षेपास्त्र हुन सक्छ, कि त यसको सङ्केतात्मक अर्थ 'शैतानका दुष्ट युक्तिहरू र भूटा निन्दाहरू' हुन्छ होला (एम्प्लिफाइड बाइबल) ।

भजन ९१:६: इ) 'अन्धकारमा हिँड्ने महामारी' हामी अक्षरशः लिन सक्छौं, कि त यो कुरा साङ्केतिक अर्थमा पनि लिन सकिन्छ । शारीरिक रोगहरू घाम नलागेका ठाउँहरूमा फस्टाउँछन्; अनि ठीक त्यस्तै नैतिक खराबीहरू पनि अन्धकारमा फैलिएर जान्छन् ।

ई) 'मध्यदिनमा उजाड पार्ने विनाश' के हो, सो निर्दिष्ट रूपमा तोकिएको छैन । अनि शायद कुरा यतिकै राख्नु असल होला; तब यसको विषयमा दिइएको प्रतिज्ञाको प्रयोग धेरै कुराहरूमा लागू गर्न सकिन्छ ।

भजन ९१:७-८: च) उहाँलाई सामूहिक हत्याको बीचमा पनि सुरक्षा सुनिश्चित छ । व्यापक आम हत्याकाण्ड र काटमार हुने बेलामा पनि परमेश्वरको प्रिय पुत्र बिलकुल सुरक्षित रहनुहुन्छ । किनकि जब दुष्टहरूले दण्ड पाउँछन्, तब उहाँलाई कुनै पनि हानि हुनेछैन, तर उहाँ यो तमाशा हेर्नुहुने दर्शक हुनुहुन्छ ।

भजन ९१:९-१०: छ) विपत्तिको निम्ति उहाँको बिमा-पत्र छ । मुक्तिदाता प्रभुले परमप्रधानलाई आफ्नो शरणस्थान र आफ्नो वासस्थान बनाउनुभएको हुनाले कुनै आपद्विपद्ले पनि उहाँलाई छुन पाउनेछैन, र कुनै विपत्ति पनि उहाँको नजिक आउन सक्नेछैन ।

भजन ९१:११-१२: ज) अङ्गरक्षक स्वर्गदूतहरूको पहरामा उहाँ सुरक्षित हुनुहुन्छ । यो खण्ड शैतानले प्रभु येशूलाई 'मन्दिरको टुप्पाबाट हाम फाल्नु' भनेर उहाँको परीक्षा गरेको बेलामा उद्धृत गर्‍यो (लूका ४:१०-११) । अनि उक्त पदमा लेखिएको कुरा उहाँको सम्बन्धमा लेखिएको उहाँले इन्कार गर्नुभएन, तर उहाँले त्यो पवित्रशास्त्रको खण्ड परमेश्वरलाई परीक्षा गर्ने निहुँमा प्रयोग गर्नुहुँदैन भनेर भन्नभयो । परमेश्वरले प्रभु येशूलाई मन्दिरको टुप्पाबाट हाम फाल्ने आज्ञा दिनुभएन । अनि मुक्तिदाता प्रभुले त्यहाँबाट तल हाम फाल्नुभएको भए उहाँले परमेश्वरको इच्छादेखि बाहिरको काम गर्नुहुनेथियो; अनि अनाज्ञाकारी भएको खण्डमा उहाँले आफ्नो सुरक्षाको लागि यहाँ दिइएको प्रतिज्ञा दाबी गर्न सक्नुहुनेथिएन ।

भजन ९१:१३: फ) सिंह र साँभे-साँपमाथि उहाँको विजय हुनेछ । रोचक कुरा के हो भने, शैतानले यस पदमा पुनर्बन्दा अघि पवित्र बाइबलबाट केही पदहरू उद्धृत गर्ने क्रम बन्द गर्‍यो । किनकि यदि त्यसले यो पद उद्धृत गरेको भए त्यसले आफ्नै विनाश पो वर्णन गर्नेथियो । पवित्र बाइबलमा शैतानलाई गर्जने सिंहको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ (१ पत्रुस ५:८), र पुरानो साँप भनिएको छ (प्रकाश १२:९) । गर्जने सिंहको रूपमा त्यसले हल्ला गर्ने, अति क्रूर विकराल सताउनेको रूप लिएको छ, जसले शारीरिक यातना दिन्छ भने, तर सर्पको रूपमा त्यसले हर प्रकारका धूर्त चालहरू अपनाएर ठग्न र नाश गर्छ ।

यस प्रकारले पवित्र आत्माले मानिसको पुत्रलाई सुरक्षाका नौवटा आश्वासनहरू दिनुभयो - उहाँलाई जसले पृथ्वीमाथि भरोसापूर्ण जीवन र पूरा आज्ञाकारी जीवन व्यतीत गर्नुहुन्थ्यो । अनि यस ठाउँमा आएर पिता परमेश्वरले इच्छुक भएर छ पल्ट

'छुटाउनेछु', 'राख्नेछु', 'दिनेछु', 'हुनेछु', 'देखाउनेछु' र 'दिनेछु' भनेर यी आश्वासनहरू पुष्टि गर्नुभयो । अनि कताकतै यी छवटा क्रियापदहरूबाट यी शब्दहरूले येशू ख्रीष्टको सम्पूर्ण मानव जीवन-कार्य समेट्न खोजेको भान मिल्छ कि ?

भजन ९१:१४: क) पृथ्वीमा उहाँको जीवन निष्कलङ्क थियो । 'किनभने उसले आफ्नो प्रेम ममाथि राखेको छ; यसकारण म उसलाई छुटाउनेछु; म उसलाई उच्च स्थानमा राख्नेछु; किनकि उसले मेरो नाम जानेको छ ।'

भजन ९१:१५: ख) उहाँले हाम्रा पापहरूको लागि कष्ट भोग्नुभयो । 'उसले मलाई पुकार्नेछ, र म उसलाई जवाफ दिनेछु; सङ्कष्टमा म उसको साथमा हुनेछु ।'

ग) प्रभु येशूको बौरिउठाइ र स्वर्गारोहण । 'म उसलाई छुटाउनेछु, र उसलाई आदर दिनेछु ।'

भजन ९१:१६: घ) हालैमा उहाँ परमेश्वरको दाहिने हातमा विराजमान हुनुहुन्छ, र उहाँको राज्य आउन लागेको छ । 'म उसलाई दीर्घायुले तृप्त पार्नेछु, र उसलाई मेरो उद्धार देखाउनेछु ।'

के यस भजनले भनेको कुरा यति थियो ? होइन, एक क्षण पर्खनुहोस् ! यसले भन्दै नभनेको कुरा, यसबाट उत्तर नपाइएका महत्त्वपूर्ण प्रश्नहरूको विषयमा कसो हो ? उदाहरणको निम्ति, ख्रीष्ट येशूलाई सुरक्षाको सम्बन्धमा दिइएका यी सबै प्रतिज्ञाहरूको बारेमा के भयो; किनकि मानिसहरूले अन्तमा उहाँलाई मारेरै छाडे ? अनि यदि हामीले यस भजनको अर्थ वर्तमान समयमा जिउने ख्रीष्ट-विश्वासीहरूमाथि लागू गर्नु हो भने, तिनी-हरूको विषयमा कसो हो, जो रोग-बिमारी-ग्रस्त हुन्छन्, जो लडाइँमा वा दुर्घटनामा परेर मर्छन् ? यो कुरा कसरी मेल खान्छ त ?

केही हृदयसम्म हामी उक्त प्रश्नको उत्तर निम्न कुराबाट पाउँछौं: जसले परमप्रभुमाथि भरोसा राख्छ, ऊ उसको काम पूरा नहोउन्जेल अमर हुन्छ। प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई खास गरी यो भन्नुभयो, जब उहाँले फेरि यहूदियामा जानै सुभाउ दिनुभयो, तब उहाँका चेलाहरूले यसो भने: 'हे रब्बी, भर्खरै यहूदीहरूले तपाईंलाई ढुङ्गाले हानेर मारन खोजे, र के तपाईं फेरि त्यहीँ जानुहुन्छ?' तब येशूले जवाफ दिनुभयो: 'के दिनमा बाह्र घण्टा हुँदैनन्? कोही मानिस दिनमा हिँड्छ भने उसले ठेस खाँदैन, किनभने उसले यस संसारको ज्योति देख्छ। तर कोही मानिस रातमा हिँड्छ भने, त्यसले ठेस खान्छ; किनभने त्यसमा ज्योति हुँदैन' (यूहन्ना ११:७-१०)। प्रभु येशूले आफ्नो काम नसिद्ध्याउन्जेल यहूदीहरूले उहाँलाई छुन सक्दैनन् भन्ने कुरा उहाँलाई थाहा थियो। अनि यो कुरा हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीको निम्ति पनि सत्य ठहरिन्छ; किनकि परमेश्वरको शक्तिले विश्वासद्वारा उसको रक्षा गर्छ।

त्यसपछि यो पनि विचार गर्न लायकको कुरा हो: प्रभु येशूले यस भजनको कुनै पदद्वारा कुनै ख्रीष्ट-विश्वासीसँग व्यक्तिगत रूपले बोल्नुभयो भने कसो हो? तब उसले त्यो प्रतिज्ञा दाबी गर्न सक्छ र त्यसमाथि भरोसा गर्न सक्छ। शुरुमा पेश गरिएको मेरो व्यक्तिगत घटना यसको निम्ति एउटा सजीव उदाहरण हो।

अनि अन्तमा, यस सम्बन्धमा सामान्य नियम यस प्रकारको छ: परमप्रभुमाथि भरोसा राख्नेहरूले उहाँको सुरक्षा पाउने नै छन्। यो सुनिश्चित छ। के हामी कतै नियममा होइन, तर अपवादमाथि जोर दिने मानिस त होइनौं? यो सार्वजनिक नियम सर्वसत्य छ: परमप्रभुमा सुरक्षा छ।

भजन ९२: आत्मिक वनस्पति- जगत्बाट सिक्नुपर्ने पाठ

भजन ९२:१-५: परमप्रभुलाई धन्यवाद चढाउनु असल हो भन्ने कुरा कसैले नकार्न सक्दैन। यो असल हो, किनकि परमप्रभु हाम्रो कृतज्ञताको योग्य हुनुहुन्छ। यो धन्यवाद चढाउने व्यक्तिको निम्ति पनि असल छ र यो उसको धन्यवाद-ज्ञापन सुन्नेहरूको निम्ति पनि असल छ। अनि परमप्रधानको नामको स्तुति गाउनु हरेक मानिसको निम्ति सर्वोत्तम क्रियाकलाप गनिन्छ। अनि उहाँको प्रशंसा गर्ने विषयहरूको कमी कहिल्यै हुँदैन। यसकारण बिहान उहाँको निगाह निरन्तर आफ्नो स्तुतिको विषय बनाउनुहोस्! अनि रातको समयमा उहाँको विश्वासयोग्यता तपाईंको नित्य प्रशंसाको विषय बनिरहोस्। योभन्दा कमसल कुराले तपाईंको दिनको समय वा रातको समयको मनन बर्बाद गर्न नपाओस्। दसतारे बाजा, सितार र विणा बजारेर सुमधुर धुनमा तपाईंको स्तुतिगानको शोभा बढाउनुहोस्! सृष्टिको उत्पत्ति, उहाँको पूर्वप्रबन्ध र मुक्तिको सम्बन्धमा परमप्रभुका अचम्मका कामहरूको निम्ति उहाँको प्रशंसा गर्न जति मधुर सङ्गीत भए पनि यो कहिल्यै पर्याप्त हुँदैन। आउनुहोस्, हामी उहाँले पूरा गर्नुभएका सबै कामहरूको विषयमा विचार गरौं! तब हाम्रो हृदय आनन्दसाथ गीत गाउन गद्गद् हुन्छ। के तपाईंको प्रशंसाको आगोलाई इन्धनको खाँचो पर्छ? तब परमेश्वरका अद्भुत र जटिल योजनाहरू, उहाँका गहिरा-गहिरा विचारहरू र उहाँका बुद्धिले पूर्ण कल्पनाहरू तपाईंको प्रशंसाको विषयवस्तु बनून्।

भजन ९२:६-९: तर शरीरका कुरा-हरूमाथि मन लगाउने मानिसले परमेश्वरका गहिरा-गहिरा कुराहरू बुझ्ने आशा नगरे

हुन्छ। यस्तो मानिसले परमेश्वरका कुराहरू बुझ्न सक्दैन; किनकि ती कुराहरू आत्मिक दृष्टिले जाँचिनुपर्छ (१ कोरिन्थी २:१४)। चाहे त्यो मानिस संसारको ज्ञानको विषयमा जित्तिको भयङ्कर बुद्धिजीवी किन नहोस्, तर परमेश्वरका वास्तविक तथ्यहरू पक्रन न त्यसको चासो छ, न त्यसको समझ छ। ब्रह्माण्डमा निर्धारित नैतिक नियमहरू चालू हुन्छन्; अनि यी नैतिक नियमहरूअनुसार दुष्टहरूको निम्ति विनाश तोकिएको हुन्छ भन्ने कुरा त्यसको मस्तिष्कमा पस्दैन। यद्यपि त्यो व्यक्ति विशेष केही समयको निम्ति मौलाएको जस्तो देखिन्छ, ता पनि त्यसको सफलता घाँसजस्तो क्षणिक हुन्छ। परमप्रभु सदा-सर्वदा सिंहासनमाथि विराजमान हुनुहुन्छ; यो कुरा जति निश्चित छ, त्यति नै उहाँका शत्रुहरू तितरबितर हुनेछन् र नाश हुनेछन् भन्ने कुरा सुनिश्चित हुन्छ।

भजन ९२:१०-११: त्यसको ठीक विपरीत, परमेश्वरले धर्मी जनको सिङ जङ्गली साँढेको सिङभैं उच्च पार्नुहुन्छ; यसर्थ उहाँले आफ्ना जनहरूलाई शक्ति र आदर दिनुहुन्छ। अनि उहाँले विश्वासयोग्य जनहरूलाई ताजा तेलले अभिषेक गर्नुहुन्छ। ताजा तेलले यहाँ पवित्र आत्माको अनुग्रहकारी सेवकाई सङ्केत गर्छ। जब मानव इतिहासको अन्तिम अनुच्छेद लेखिसकेपछि परमेश्वरका पवित्र जनहरूले आफ्नै आँखाले आफ्ना शत्रुहरूको मृत्यु भएको देखेछन् र तिनीहरूको विनाश हुँदा तिनीहरूको लामो, लेग्रो तानेर विलाप गरिरहेको आवाज सुन्न साक्षी बस्नेछन्।

भजन ९२:१२-१५: तर धर्मी जनको समृद्धि एउटा खजुरको रूख र लेबानोनको देवदारसित तुलना गरिएको छ। खजुरको रूखले सुन्दरता र धेरै फल फलाउने गुण सङ्केत गर्छ भने, देवदारचाहिँ शक्ति र दिगोपनको प्रतीक हो। ख्रीष्ट-विश्वासीहरू

लहलह मौलाउने कारणचाहिँ उनीहरू परमप्रभुको भवनमा रोपिएका हुन्छन् र परमेश्वरका चोकहरूमा मौलाउँछन्। अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, दिनहुँ उनीहरूले प्रभु-सित अटुट सङ्गति गरिरहेका हुन्छन्, र उहाँबाट शक्ति र पोषण प्राप्त गर्छन्। उमेरले उनीहरूको फल फलाउने क्षमता घटाउँदैन। उनीहरूको आत्मिक जीवन रसिलो र ताजा रहिरहन्छ र उनीहरूको साक्षी सदाबहार हुन्छ, सधैं हराभरा रहिरहन्छ। उनीहरूको समृद्धिले 'परमप्रभु आफ्ना प्रतिज्ञाहरू पूरा गर्नमा कति सच्चा र विश्वासयोग्य हुनुहुँदो रहेछ' भन्ने प्रमाण दिन्छ। उहाँ एउटा भरपर्दो चट्टान हुनुहुन्छ; अनि उहाँमा कुनै अवगुण छैन।

सात पदमा दुष्टहरू घाँससित तुलना गरिएको छन् भने, धर्मी जन सधैं हरियो रहिरहने हराभरा रूखसँग तुलना गरिएका छ (पद १४)। दुष्टहरू सुकेर र ओझलिएर बितिजान्छन्, तर धर्मी जन बलमाथि बल पाउँदै जान्छ। आत्मिक वनस्पति-जगतमा व्यवस्था यस प्रकारको छ।

भजन ९३: अनन्त राजा र उहाँको अनन्त सिंहासन

भजन ९३:१-३: जुन दिनमा प्रभु येशूलाई राजमुकुट लगाइनेछ र उहाँलाई परमप्रभु भनेर घोषणा गरिनेछ, त्यस दिनमा गाइने गीतहरू सबै तयार भइसकेका छन्, तीमध्ये यो पनि एउटा हो। यो भजनचाहिँ त्यस महिमित दिनको प्रत्याशामा बसेको छ, जुन महिमित दिनमा इस्त्राएलका मसीहले आफूलाई राजा हुनुभएको उद्घोषणा गर्नु-हुनेछ। त्यस दिनमा प्रतापको वस्त्र उहाँको पहिरन हुनेछ; उहाँको पहिलो आगमनमा उहाँ कति फरक हुनुहुन्थ्यो, उहाँ कति नम्र र वितीत हुनुहुन्थ्यो। तर त्यस दिनमा उहाँले संसार-माथि राज्य गर्न खुला रूपले आवश्यक शक्ति

वस्त्रभैं पहिरनुहुनेछ। अनि त्यति बेला संसारका अवस्थाहरू सुदृढ र स्थिर जगमाथि बसालिएका हुनेछन्, अनि फेरि कहिल्यै ठूला नैतिक र राजनीतिक हलचल र विप्लवहरूको वशमा पर्नेछैनन्।

निस्सन्देह परमप्रभुको सिंहासन अनादि-कालदेखि नै छंदैथियो, र छंदैछ पनि; तर ख्रीष्टको हजार वर्षको राज्यको उदयमा जत्तिकै स्पष्ट रूपले यो कुरा अघि कहिल्यै प्रकट भएन। अनि यी महान् राजा आफै पनि अनादिकालदेखि हुनुहुन्छ; अनि उहाँको अधिकारको शुरुआत नै थिएन र त्यसको अन्त पनि कहिल्यै हुनेछैन।

भजन ९३:३-४: अनि जब भजनकारले बाढहरू र शक्तिशाली तरङ्गहरूको विषयमा कुरा गर्छन्, तब स्पष्ट छ, कि तिनले ती अन्यजातिहरूको विषयमा कुरा गरेका छन्, जुन अन्यजातिहरूले युगहरूदेखि उहाँका जनहरूलाई थिचोमिचो गर्दै आए; अनि ती अन्यजातिहरूले उहाँ राज्य गर्न आउनुहुँदा उहाँको विरोधमा विद्रोह मच्चाउनेछन्। तर तिनीहरूका सबै दुःप्रयासहरू व्यर्थ र क्षणिक ठहरिनेछन्। तिनीहरूले डरलाग्दा धम्की-हरूको निम्ति र ठूलो-ठूलो डीङ हाँक्न आफ्नो आवाज उठाउनेछन्, तर तिनीहरूका सबै संयुक्त संगठनहरूभन्दा र तिनीहरूले भेला पार्न सक्ने समस्त सैन्यबलभन्दा सिंहासनमाथि विराजमान हुनुहुने परमप्रभु शक्तिशाली हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा तिनीहरूले थाह पाउनेछन्।

भजन ९३:५: अनि अन्तमा सुस्पष्ट हुनेछ, कि परमेश्वरको वचन सत्य हुँदो रहेछ र उहाँका शत्रुहरूको हारको विषयमा र उहाँको धार्मिक राज्यको स्थापनाको विषयमा उहाँले गर्नुभएका प्रतिज्ञाहरू पूरा हुने रहेछन्। अनि यरूशलेममा भएको मन्दिर सबै अशुद्धताबाट शुद्ध पारिनेछ; अनि उहाँको भवनमा उहाँलाई सुहाउँदो पवित्रता कायम राखिनेछ।

जुन बेलामा उहाँले राज्य गर्नुहुनेछ, त्यस बेलामा सबै कुराहरू पवित्र हुनेछन्; अनि यशैया २३:१८; जकरिया १४:२०-२१ र प्रकाश ४:८ पदमा भविष्यवाणी गरेअनुसार पवित्रताचाहिँ सबै कुराहरूको गुण हुनेछ।⁶²⁾

भजन ९४: बदला लिनुहुने परमेश्वर

‘परमेश्वरका सदगुणहरू’ नामक आफ्नो उत्कृष्ट कृतिमा श्री ए. डब्ल्यू. पिङ्गले यसो लेखेका छन्:

‘दुःखको कुरा के हो भने, धेरै इसाईहरू छन्, जसको विचारमा परमेश्वरको क्रोध यस्तो एउटा कुरा हो, जसको निम्ति तिनीहरू लज्जित हुनुपर्छ र जसको निम्ति तिनीहरूले माफ माग्नुपर्छ, अथवा उहाँको क्रोध नभएको भए असल हुनेथियो। अरू मानिसहरू पनि छन्, जसले आफ्नो भ्रममा परमेश्वरको क्रोध उहाँको भलाइसित मेल नखाने कुरा ठान्छन्, र यही कारणले यो कुरा आफ्ना विचारहरूबाट पूरा निकाल्न खोज्छन्। तर परमेश्वर आफ्नो बदला लिने र आफ्नो क्रोध प्रकट गर्ने कामदेखि लजाउनुहुन्न; किनकि बदला लिने र क्रोधित हुने गुणहरू उहाँकै हुन्। परमेश्वरको क्रोधचाहिँ उहाँको विश्वासयोग्यता, शक्ति र दयाजत्तिकै उहाँको एउटा सदगुण हो। परमेश्वरको स्वभावले नरकको माग गर्छ, अनि यसले गर्दा स्वर्गको निम्ति आवश्यकता जति छ, नरकको निम्ति आवश्यकता पनि उतिकै हुन्छ।’⁶³⁾

भजन ९४:१-३: भजन ९४ मा हामीले बाँकी रहेका इस्राएलीहरूको विन्ती सुन्छौं, जसले अन्तिम दिनहरूमा बदला लिनुहुने परमेश्वरलाई ‘प्रभु, दुष्टताप्रति आफ्नो घृणा देखाएर आफूलाई प्रकट गर्नुहोस्’ भन्ने आग्रह गर्नेछन्। किनकि सारा पृथ्वीका धार्मिक न्यायकर्ताले आफ्ना प्रिय मानिएका जनहरूको विरुद्धमा अपराधहरू गरिरहने दुष्ट शासक-

हरूबाट बदला लिनुहुने समय आएको थियो । अनि 'कहिलेसम्म' भन्ने त्यो करुण-पुकार मौन हुने समय पनि आएको थियो । किनकि दुष्टहरूको कुदृष्टिको हेराइ अब चाँडै बन्द हुनेथियो ।

भजन ९४:४-७: ती अहङ्कारी सताउनेहरूको दोषको सूचि दिइएको छ । तिनीहरूको ढीठ बकबक सुन्नुहोस् ! तिनी-हरूको अहङ्कार हेर्नुहोस् ! अहो, यी मानिस-हरूले आफ्नो खराबीको विषयमा कति गर्व गरेका छन्, कति ! (एल.बी.) । तिनीहरूले परमप्रभुका जनहरूलाई आफ्ना कुर्कुच्चहरूले पिसेका छन् । तिनीहरूले उहाँको निज सम्पत्ति अर्थात् उहाँका विश्वासयोग्य जनहरूलाई निरन्तर सताइरहेका छन् । तिनीहरूले अश्रायरहित विधवालाई, निश्चिन्त अतिथि-हरूलाई र असहाय टुहुराटुहुरीहरूलाई आफ्ना शिकार बनाएका छन् । अनि तिनीहरूको विचारमा, याकूबका परमेश्वरले के-के भइरहेछ, सो जान्नुहुन्न, कि त वास्ता गर्नुहुन्न अरे ।

भजन ९४:८-११: परमेश्वरलाई अनजान ठानेर तिनीहरू कति पटमूर्खहरू हुन् ! के जससँग मानिसको शरीरमा कान लगाउने क्षमता थियो, उहाँमा दुष्टहरूले के-के भन्दैछन्, सो सुन्ने शक्ति कसरी नहुने र ? के आँखा बनाउनुहुने सृष्टिकर्ता केकस्तो भइरहेछ, सो नदेखे अन्धा हुनुहुन्छ, कसरी ? उहाँसँग अन्धजातिहरूलाई ताड्ना दिने शक्ति छ; इतिहास यसको प्रत्यक्ष साक्षी हो; तब आफ्ना प्रियजनहरूलाई थिचोमिचो गर्नेहरूको माफियालाई, त्यस गुटबन्दीलाई दण्ड दिन के उहाँ असमर्थ हुनुहुन्छ र ? उहाँ जसले मानिसलाई सबै ज्ञान दिनुभयो, के उहाँसँग ज्ञानको कमी हुन सक्छ ? होइन, परमप्रभु सबै कुराहरू जान्नुहुन्छ । ती टेढा मानिसहरूले के-के सोचिरहेका छन्, सो सबका सब उहाँ जान्नुहुन्छ; अनि तिनीहरूका सबै विचारहरू

हावाका फुस्का फोका मात्र हुन् भनी उहाँ जान्नुहुन्छ ।

भजन ९४:१२-१५: भजनकारको विश्वासले तिनलाई तिनले सहेका कष्टहरूमा परमेश्वरको शिक्षा-तालिमको भाग देख्न सक्षम तुल्यायो । परमप्रभुबाट यस प्रकारले शिक्षा पाउनु र उहाँको व्यवस्थाबाट तालिम पाउनु ठूलो कुरा हो । परमेश्वरले तिनलाई विपत्तिका दिनहरूबाट त्यस बेलासम्म विश्राम दिनुहुनेछ, जुन बेलामा उहाँले दुष्टहरूको निम्ति एउटा खाडल खन्दै हुनुहुन्छ । तिनी यस कुरामा ढुक्कै हुन सक्थे: परमप्रभुले आफ्ना जनहरूलाई कहिल्यै छोड्नुहुनेछैन; हो, उहाँले प्रेम गर्नुभएको आफ्नो अधिकारको भाग त्याग्नुहुनेछैन नै । न्याय अवश्य फेरि सुस्थापित हुनेछ, अनि इमानदार मानिसहरूले अरूसँग सठीक व्यवहार देखाउनेछन् र त्यसै गरी तिनीहरूलाई त्यसको बदलामा सठीक व्यवहार गरिनेछ ।

भजन ९४:१६-१९: भजनलेखकका विगत दिनहरूमा यस्ता समयहरू थिए, जुन समयमा तिनी चिन्तित थिए: कसले तिनलाई तिनको खराबी गर्नेहरूको शक्तिशाली प्रबल पन्जाबाट बचाउला ? तर तिनी खास कहिल्यै एकलै परेनन् । किनकि परमप्रभु सधैं तिनलाई सहायता गर्न हाजिर हुनुभयो, नत्र ता तिनले कब्रिस्तानको मौनता अनुभव गरिसक्नेथिए । जहिले-जहिले तिनले 'अहो, म मानिसहरूको भीषण आक्रमणको शिकार बनेछु' भन्ने सोच्ये, तहिले-तहिले तिनले आफूलाई परमप्रभुको कृपाद्वारा अद्भुत रीतिले सम्हालिएको पाउँथे । जब-जब तिनको मनमा चिन्ता र शङ्काहरू उठ्न थाल्ये, तब-तब परमप्रभुले तिनलाई किसिम-किसिमका सान्त्वनाहरूले प्रेमपूर्वक लाडप्यार गरेर तिनको मन शान्त पार्नुहुन्थ्यो ।

भजन ९४:२०-२३: के परमप्रभु र यी दुष्ट शासकहरूको बीचमा कुनै सङ्गत हुन

सक्ला र ? के ख्रीष्ट र ख्रीष्ट-विरोधीको बीचमा कुनै सहभागिता हुन सक्छ र ? तब पापलाई धर्म तुल्याउने नियमकानुन बनाउने मानिसहरूलाई परमप्रभुले कसरी मान्यता दिन सक्नुहुन्छ त ? हामीले यस्ता प्रश्नहरू सोध्नुपर्छ, तब सठीक उत्तर पाइन्छ। अधिकारले उन्मत्त भएका यी शासकहरूले धर्मा जनको हत्या गर्छन् र निर्दोषीलाई दोषी ठहराउँछन्। तर परमप्रभु आफ्ना जनहरूको निम्ति शरणस्थान हुनुहुन्छ, र एउटा चट्टान, जसमा उनीहरू लुक्न सक्छन्। उहाँले अधर्माहरूलाई पूरा नाप फर्काएर बदला दिनुहुनेछ। उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूका सबै अधर्मको खातिर नामेट गर्नुहुनेछ। हो नि; उहाँले तिनीहरूलाई निमित्त्वात्रै पार्नुहुन्छ।

Sic simper tyrannis ! , जसको अर्थ हो: 'निरङ्कुश शासकहरूलाई सधैं यस्तै गरिओस् !'

भजन ९५: आराधना गर्ने आह्वान र चेताउनी

आराधना चढाउने उत्साहपूर्ण आह्वानबाट यो भजन शुरु भएको छ; अनि यो आह्वान पढ्ने कुनचाहिँ मानिस होला, जो भजन-लेखकको यस उत्साहको पक्राउमा पर्दैन। (हिब्रू ४:७ पदमा यस भजनको लेखक दाऊद भएको सङ्केत दिइएको छ; तर ग्रीक मूलपाण्डुलिपिमा 'दाऊदमा' लेखिएको छ, जुन शब्दको अर्थ 'भजनसंग्रहको पुस्तकमा' हुन सक्छ; किनभने दाऊदले यस पुस्तकका धेरै भजनहरू लेखे)।

भजन ९५:१-२: निस्सन्देह हामी यी पदहरूमा पवित्र आत्माले बोल्नुभएको वाणी सुन्छौं, जसले यहाँ इस्राएली जातिका मानिसहरूलाई फर्केर आउन र परमप्रभुको उपासना गर्न आह्वान गर्नुभएको छ, सम्भवतः यसको निम्ति खास समयचाहिँ

इस्राएलका सङ्कष्टमा परेका अन्धकारमय दिनहरूको अन्त होला। तर के हामीले आफ्नो निम्ति उहाँको वाणी सुन्दैनौं ? किनकि उहाँले हामीलाई हरेक मूर्तिबाट फर्केर आउने आह्वान गर्नुहुन्छ; हामी अझै कुनै मूर्तिको पक्राउमा किन परिरहौं ?

चाखलाग्दो कुरा के हो भने, यहाँ साँचो आराधनाको निम्ति विभिन्न परिभाषा दिइएको छ: आराधना भनेको परमप्रभुको निम्ति गाउनु हो; हाम्रो उद्धारका चट्टानको निम्ति आनन्दको सोर निकाल्नु हो। हाम्रो उद्धारको चट्टानचाहिँ त्यो सनातानको चट्टान हुनुहुन्छ, जुनचाहिँ हाम्रो निम्ति फाट्नुभयो, छेड पर्नुभयो, यस हेतुले कि हामी अनन्तसम्म उहाँमा शरण पाऔं। आराधना भनेको उहाँको उपस्थितिमा आउनु, र उहाँले हाम्रा निम्ति गर्नुभएका सबै उपकारहरूको खातिर उहाँलाई धन्यवाद चढाउनु र आफ्नो कृतज्ञता प्रकट गर्नु हो। भवनको दलिन नै थर्किने गरी उच्च स्वरमा उहाँको निम्ति भजनहरू गाउनु पनि आराधना हो।

भजन ९५:३-५: अनि जसरी हामी विभिन्न तरिकाहरूले उहाँको प्रशंसा गर्न सक्छौं, ठीक त्यस्तै आराधना गर्ने विषय-वस्तुहरू पनि असीमित हुन्छन्। परमप्रभु प्रशंसाको योग्य हुनुहुन्छ; किनकि उहाँ महान् परमेश्वर हुनुहुन्छ; (हिब्रूमा 'एल' अर्थात् उहाँ सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ)। उहाँ अन्त्यजाति-हरूका सबै मूर्तिहरूभन्दा धेरै उच्च, तिनीहरूका सबै देवताहरूभन्दा महान् राजा हुनुहुन्छ। पृथ्वीका गहिरा-गहिरा ठाउँहरू उहाँकै हातमा छन्। यहाँ भन्न खोजेको अर्थ हो: 'ती सबै ठाउँहरू उहाँकै हुन्।' अनि पहाडहरूका चुचुराहरू पनि उहाँकै हुन्; किनकि उहाँले ती पहाडहरू बनाउनुभएको हो। उहाँले विशाल महासागरहरू सृष्टि गर्नुभयो, अनि उहाँकै हातहरूले महादेशहरू र टापूहरू रचे।

भजन ९५:६-७^क: अनि अब आराधना गर्ने दोस्रो आह्वान सुनिन्छ, अनि यो अभै बढी व्यक्तिगत र बढी आत्मीय हुन्छ। हामीले दण्डवत् गरेर, निहुरेर परमप्रभु हाम्रा सृष्टिकर्ताको सामु घुँडा टेक्नुपर्छ; किनभने उहाँ हाम्रा परमेश्वर हुनुहुन्छ। उहाँ कुन हिसाबले हाम्रो परमेश्वर हुनुहुन्छ? उहाँ हाम्रो सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ र उहाँ हाम्रो मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। उहाँ ती असल गोठाला हुनुहुन्छ, जसले हाम्रो निम्ति आफ्नो प्राण अर्पण गर्नुभयो। यसकारण हामी उहाँको खर्कको प्रजा र उहाँका भेडाहरू हौं, जसले उहाँका काँटीले छेडिएका हातहरूद्वारा अगुवाइ, मार्ग-दर्शन र रक्षा पाउँछौं।

भजन ९५:७^ख-९: अनि सात पदको बीचमा आराधनाको कुरा बन्द भयो, र एकैचोटि विषय बदलेर चेताननी पो भएछ। 'आज तिमीहरूले उहाँको वाणी सुन्यौं भने आफ्नो हृदय कठोर नपार' भनेर पवित्र आत्मा यहाँ ठूलो बोभको साथ सुस्केरा हाल्दै हुनुहुन्छ।

अनि यस भजनका बाँकी पदहरूमा हामी परमप्रभुको वाणी सुन्दैछौं। उहाँले आफ्ना जनहरूलाई अविश्वासको दुष्ट हृदयको विरुद्धमा चेताननी दिनुहुन्छ। रपीदीम भन्ने ठाउँको नजिक मरीबामा इस्राएलीहरूले पानीको अभावको विषयमा गनगन गरेर परमेश्वरलाई क्रोधित तुल्याए। मरीबा र मस्सा एकै ठाउँका नाम हुन् (प्रस्थान १७:७)। तर अर्को मरीबा भन्ने ठाउँ पनि छ, जुनचाहिँ कादेशको नजिकमा परेको थियो। यहाँ मोशाले चट्टानलाई आज्ञा गर्नुको सट्टामा त्यसलाई हिर्काएर परमेश्वरको आज्ञा उल्लङ्घन गरे र उहाँलाई दुःखित तुल्याए (गन्ती २०:१०-१२)। इस्राएलीहरूले उजाडस्थानको यात्रा शुरु गरेको बेलामा र त्यसको अन्ततिर घटेका ती दुईवटा घटनाहरू दुईवटा महत्त्वपूर्ण विन्दुहरू हुन्, जसका

नामहरूले त्यस जमानाका मानिसहरूको विश्वासहीनता व्यक्त गर्छन्, जस्तै 'मरीबा'को अर्थ 'विद्रोह' हो भने, 'मस्सा'को अर्थ 'परीक्षा गर्नु' हो। परमेश्वरले तिनीहरूलाई मिस्र देशबाट छुटाउनुभयो; यस कुरामा तिनीहरूले उहाँको अचम्मको काम देखेर पनि उहाँलाई जाँचे र उहाँको परीक्षा गरे।

भजन ९५:१०-११: अनि यस किसिमको रिस उठाउने चाल चालीस वर्षसम्म जारी भइरह्यो। अन्तमा परमेश्वरले मानौं यसो भन्नभयो: 'अब मलाई भयो, भयो। यी दिक्कैलाग्दा मानिसहरूको बरालिरहने हृदय हुँदो रहेछ। मैले तिनीहरूको निम्ति निर्धारित गरेको बाटो तिनीहरूले हेला गर्न निर्णय गरे। यसकारण मैले गम्भीरतापूर्वक शपथ खाएको छु, कि मैले तिनीहरूको निम्ति कनान देशमा ठहराएको विश्राममा तिनीहरूले कुनै हालतमा पनि पस्न पाउनेछैनन्।'।

बितेको समयमा जुन हृदयस्पर्शी आह्वान इस्राएली जातिलाई दिइएको थियो, त्यो आह्वान हिब्रू ३:७-११ पदको खण्डमा उद्धृत गरिएको छ; त्यसमा ख्रीष्ट येशूलाई त्यागेर मोशाको व्यवस्थाकहाँ फर्किने प्रलोभनमा परेको हरेक मानिसलाई सम्बोधन गरिन्छ। अनि अन्तिम दिनहरूमा यो आह्वान इस्राएली जातिको निम्ति एउटा गम्भीर चेताननी हुनेछ: किनकि तिनीहरूको अविश्वासले तिनी-हरूलाई परमेश्वरको हजार वर्षको विश्राम-देखि बाहिर राखेछ। अनि हरेक युगमा मानिसहरूको अविश्वासले तिनीहरूलाई परमेश्वरको विश्रामदेखि वर्जित गर्छ।

भजन ९६: राजा आउँदै हुनुहुन्छ

यस भजनमा परमप्रभुको स्तुतिप्रशंसा गर्न कम्तीमा पनि सत्रवटा भिन्नभिन्न तरिकाहरू छोटो, मीठो आदेशको रूपमा दिइएका छन्। तीन पल्ट 'गाओ' (पद १ र २), अनि तीन

पल्ट 'देओ' भन्ने आज्ञा दोहोरिएका छन् (पद ७-८) । अनि एघार र बाह्र पदहरूमा घरिघरि अन्य पुरुषलाई 'रमाओस्', 'आनन्दित होस्', 'गर्जोस्', 'प्रफुल्लित होस्' भन्ने आज्ञा दिइएको छ ।

भजन ९६:१-२: जब प्रभु येशूले यस पृथ्वीमा फर्केर आफ्नो महिमित राज्य शुरु गर्नुहुनेछ, तब त्यो नयाँ गीत ठूलो सोरले गाइने राष्ट्रगान हुनेछ । त्यो गीत नयाँ मात्र हुने होइन, तर एउटा विश्वव्यापी गीत पनि हुनेछ । किनकि सारा पृथ्वीका मानिसहरूले त्यसको स्वरमा आफ्नो स्वर मिलाउनेछन् । मानिस-हरूले परमप्रभुको नाम धन्यको भन्नेछन् र निरन्तर उहाँको बचाउने शक्तिको विषयमा गवाही दिनेछन् । हरेक दिनमा तिनीहरूले कसै-कसैलाई 'उहाँ बचाउनुहुन्छ' भन्ने सुसमाचार सुनाउनेछन् (एल.बी.) ।

भजन ९६:३-६: जुन-जुन कुराहरू तिनीहरूले भविष्यमा गर्नेछन्, ती कुराहरू हामीले अहिले गर्नुपर्छ । हामीले अन्य-जातिहरूको बीचमा उहाँको महिमा प्रचार गर्नुपर्छ र सबै जातिहरूको बीचमा उहाँका अचम्मका कामहरू वर्णन गर्नुपर्छ । किनभने परमप्रभु महान् हुनुहुन्छ; उहाँ सबै देवता-हरूभन्दा अति श्रेष्ठ हुनुहुन्छ, यसको साध्य छैन । काठ र ढुङ्गाले बनाइएका देवी-देवताहरू केवल शक्तिहीन मूर्ति हुन्छन् । तर परमप्रभुचाहिँ एकमात्र सत्य परमेश्वर हुनुहुन्छ; उहाँले आकाश सृष्टि गर्नुभयो । उहाँले आफ्ना सद्गुणहरू उतार्न वा पन्छाउन सक्नुहुन्न; किनकि यी सद्गुणहरू उहाँका अभिन्न अङ्गहरू हुन् — मानौं उहाँका सेवक-हरूभै आदर र प्रताप उहाँको अधि-अधि हिँड्छन्, अनि सामर्थ्य र सुन्दरता उहाँको पवित्रस्थानमा उहाँको सेवाटहल गर्छन् । 'आदर र सुन्दरता उहाँका अङ्गक्षक हुन्; आराधना र वैभवचाहिँ उहाँको मन्दिरका पालेहरू हुन्' (नोक्स) ।

भजन ९६:७-९: के हामी परमप्रभुको महानता र उहाँको भलाइ गुण गर्न र मूल्याङ्कन गर्न जान्दछौं ? तब अवश्य अरूले पनि उहाँको नामको महिमा गरेको हामी चाहना गर्छौं । यसकारण भजनकारले जाति-जातिका कुलहरूलाई आह्वान गर्छन्: 'आओ, हामी मिलेर परमप्रभु कति राजसी र महिमावान्, कति प्रतापी र सामर्थी हुनुहुन्छ, सो उहाँलाई भनौं !' तिनीहरूले उहाँलाई उहाँको नामलाई सुहाउँदो महिमा दिनुपर्छ । तिनीहरू भेटीहरू लिएर उहाँको चरणमा पर्नुपर्छ । तिनीहरूले उहाँलाई पवित्रताको सुन्दरतामा परमप्रभुलाई दण्डवत् गर्नुपर्छ, अथवा एन.ए.एस.बी.-अनुसार पवित्र वस्त्रहरूमा परमप्रभुलाई दण्डवत् गर्नुपर्छ । सारा संसारका मानिसहरूले उहाँलाई ढोगेर उहाँको श्रद्धा गर्नुपर्छ ।

'पवित्र वस्त्रहरू'को कुरा सुन्नासाथ यस कुराले हामीलाई के याद दिलाउँछ भने, उहाँको उपासना गर्दा हामीले लगाउने वस्त्रहरू पनि यस पवित्र कार्यसँग सुहाउँदो किसिमको हुनुपर्छ । हो, श्रद्धाभक्ति प्रथम हाम्रो हृदयको कुरा हो; यो सही कुरा हो । तर हामीले आफ्नो पहिरनद्वारा हाम्रो श्रद्धाभक्ति जनाउन सक्छौं भन्ने कुरा पनि उत्तिकै सत्य हो । निम्न उदाहरण विचार गर्न लायक छ: प्रभुभोजको समयमा बेढङ्गको, मैलाकुचैल लुगाफाटाले शोभा दिँदैन; बिहेबटुलो वा मराउपराउमा पनि यस्तो शोभाहीनता देखिँदैन ।

भजन ९६:१०: यस पदले उक्त नयाँ गीत कहिले गाइन्छ, सो स्पष्ट पारेको छ । यो नयाँ गीत त मसीह राजाको प्रविष्टिको शुभ उपलक्ष्यमा गाइने रहेछ । परमप्रभुले राज्य गर्न थाल्नुभएको छ । विश्वको नियमव्यवस्था एउटा बलियो जगमाथि बसालिएको हुनेछ; अबदेखि उसो त्यो लडाइँहरू, आर्थिक मन्दताहरू, गरिबी, अन्याय, विपत्तिहरू वा अन्यान्य सङ्कष्टहरूद्वारा फेरि हल्लनेछैन । 'त्यो हल्लनेछैन' भन्ने वाक्यको अर्थ 'ख्रीष्टको

हजार वर्षको राज्यभरि नै त्यो कहिल्यै हल्लनेछैन' भनेर बुभुपुछ। तर हामीलाई थाह छ, कि त्यसपछि अर्थात् त्यस हजार वर्षको राज्यको अन्तमा आकाश र पृथ्वी आगोद्वारा नाश हुनेछन् (२ पत्रुस ३:७-१२)। तर यहाँ भन्न खोजेको कुरा यो हो, कि परमप्रभुले जाति-जातिका मानिसहरूमाथि धार्मिकतापूर्वक राज्य गर्नुहुनेछ र तिनीहरूलाई सबै घबराउने प्रभावहरूबाट रक्षा गर्नुहुनेछ।

भजन ९६:११-१३: परमप्रभु (यहोवा वा यह्वे)^{६४} यस संसारमा शासन गर्न आइ-पुगनुहुने बेलामा सारा सृष्टिलाई त्यस हर्षोल्लासमा सहभागी हुन निमन्त्रणा गरिनेछ। आकाश रमाउनेछ, पृथ्वी आनन्दित हुनेछ। समुद्र र त्यसमा भएका सबै प्राणी-हरूले गरेको प्रशंसाको गर्जने ध्वनि गुँजिनेछ (जेलिनो)। परमप्रभु आफ्नो मालिकको न्यानो स्वागत गर्न पृथ्वीको कुनै भूभाग चुप लग्नेछैन र वनको हरेक रूख रमाउनेछ (नोक्स)। किनकि उहाँ संसारमाथि शासन गर्न आउँदै हुनुहुन्छ। उहाँको शासन पूर्ण धार्मिकतामा र बिलकुल इमानदारीमा हुनेछ।

'यसकारण अब राजालाई फर्काएर ल्याउने विषयमा तिमीहरू किन एक शब्द पनि बोल्दैनौं?' (२ शमूएल १९:१०)।

भजन ९७: धर्मी जनको निम्ति ज्योति छरिन्छ

भजन ९७:१: यो भजन यस प्रकारले शुरु हुन्छ: परमप्रभु जो येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, उहाँले आफ्नो सिंहासनमाथि आफ्नो आसन ग्रहण गर्नुभएको छ; किनकि उहाँको राज्याभिषेकको दिन आइपुगेको छ। अनि विश्वभरि हर्षोल्लास मच्चिरहेको छ। टाढा-टाढा टापूहरू र समुद्र-तटहरूले अघि योजस्तो खुशियाली कहिल्यै देखेका छैनन्।

भजन ९७:२: राजाको आगमन बयान गर्नको निम्ति यहाँ साङ्केतिक भाषाको शैली अपनाएको छ; अनि यी शब्दहरूले अत्यन्तै ठूलो श्रद्धापूर्ण भय उत्पन्न गर्छन्। पहिलो कुरा: उहाँ बादलहरू र अन्धकारले लपेटिनुभएको छ। यस कुराले हाम्रा प्रभु धेरैजसो मानिसहरूको नजरदेखि छिपुभएको र रहस्यमय हुनुहुन्छ र उहाँका गौरवपूर्ण चालहरू अगम्य हुन्छन् भन्ने कुरा याद गराउँछ। उहाँको विषयमा हामी एकदमै थोरै मात्र जान्दछौं। त्यसपछि दोस्रो कुरा: धार्मिकता र न्याय उहाँको सिंहासनको जग हुन्। उहाँको राजसत्ता आदर्श सत्ता हो, हितकारी राजतन्त्र हो; न्याय कहिल्यै बिगारिँदैन, र दूधको दूध, पानीको पानी भनेजस्तो सत्य सधैं सत्य रहन्छ।

भजन ९७:३-५: ठूलो आगोका भीषण ज्वालाहरू उहाँको अघि-अघि परमेश्वरलाई नचिन्नेहरू र हाम्रा प्रभु येशूको सुसमाचार नमान्नेहरू सबैलाई भस्म पाउँ जान्छन् (२ थेस्सलोनिकी १:८)। उहाँका न्यायरूपी बिजुलीहरूले देहात भलमल्ल पाछन्। अनि यो देखेर मानिसहरू डरले थरथर हुन्छन्। त्यही समयमा हरेक पहाड र हरेक डाँडा होच्याइनेछन् (यशैया ४०:४); अर्को शब्दमा भन्नु हो भने, त्यस समयमा परमेश्वरको ज्ञानको विरुद्धमा आफूलाई उचाल्ने हरेक कुरा हिच्याइनेछ।

भजन ९७:६: *'आकाशले उहाँको धार्मिकता घोषणा गर्छ।'* उहाँ आकाशका बादलहरूको सवारीमा आउँदै हुनुहुन्छ (प्रकाश १:७); उहाँ आफ्ना सबै पवित्र जनहरूको साथमा आउनुहुनेछ, जसलाई उहाँले आफ्नो रगतद्वारा किन्नभयो (१ थेस्सलोनिकी ३:१३); त्यति बेला परमप्रभु आफ्नो प्रतिज्ञानुसार इस्राएललाई पुनर्स्थापित गर्नुभएकोमा बिलकुल धर्मी हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा संसारका मानिसहरूले

बल्ल जात्रेछन् । यसमा श्री अनौ सी. गेबेलाइनले निम्न स्पष्टीकरण थपेका छन्:

‘उहाँले जुन छोराहरूलाई महिमामा आफ्नो साथमा ल्याउनुहुनेछ, ती उहाँका धेरै छोराहरूले उहाँको धार्मिकता प्रचार गरेर सुनाउनेछन्, जुन धार्मिकताको महान् कार्य उहाँले गलगथाको क्रूसमा पूरा गर्नुभयो; किनकि यस त्राणको कामद्वारा मुक्ति पाएकाहरू बचाइए र अहिले महिमित पनि भए ।’⁶⁵

भजन ९७:६^ब: ‘अनि सबै मानिसहरूले उहाँको महिमा देख्नेछन् ।’

तब महाराजालाई आफ्नो परम सुन्दरतामा छरलङ्के देखिन्छ;

अब त्यसमाथि कुनै घुम्तो हालिएको छैन र फेरि कहिल्यै हालिनेछैन पनि ।

अहो, सात मृत्यु पारको हाम्रो यो यात्रा कति लाभदायक भयो !

किनकि परमेश्वरको थुमा आफ्नो मनोहर सेनाको साथ सियोन पर्वतमाथि खडा हुनुभएको छ; अनि इम्मानुएलको देशमा अब महिमा, अँ, अनन्त महिमाले वास गरिरहेको छ ।

श्रीमती एन्नी रोस कसन

भजन ९७:७: तब मूर्तिहरू पूजा गर्नेहरूले के सोच्लान् ? ‘हामी त बिलकुल व्यर्थका कुराहरू पो पुजिरहेका रहेछौं’ भन्ने बुभेर तिनीहरू जिल्लै पर्नेछन् ।

‘हे सबै देवताहरूहो, उहाँलाई दण्डवत् गर !’ सेप्टुवाजिन्टमा यो वाक्य यसरी पढिन्छ: ‘परमेश्वरका सबै दूतहरूले उहाँलाई दण्डवत् गर्नु ।’ अनि हिब्रू १:६ पदमा पनि यही अर्थमा यो वाक्य उद्धृत गरिएको छ । यहाँ, यस ठाउँमा प्रयोग गरिएको हिब्रू शब्द ‘एलोहिम’को अर्थ प्राय: ‘परमेश्वर’ हो, तर त्यस शब्दको अर्थ स्वर्गदूतहरू, न्याय-कर्ताहरू, शासकहरू वा अन्यजातिका देवी-देवताहरू पनि हुन सक्छन् ।

भजन ९७:८-९: राजाले विद्रोहीहरू र मूर्तिपूजकहरूमाथि हासिल गर्नुभएका

विजयहरूको समाचार सुनेर सियोन शहर आनन्दित हुन्छ । अनि यहूदाका गाउँहरू पनि त्यस हर्षोल्लासमा भाग लिन्छन्, साथ दिन्छन् । ‘जब हे परमप्रभु, तपाईंका न्यायहरूको खबर सुनिन्छ, तब यो सियोनको निम्ति एउटा खुशीको खबर हुनेछ र यहूदाका बस्तीहरूको निम्ति आनन्दको कारण हुनेछ’ (नोक्स) । अन्तमा, बल्ल परमप्रभुलाई सारा पृथ्वीमाथि सर्वोच्च हुनुहुनेको रूपमा चिनिन्छ, जो सधैं त्यही हुनुहुन्थ्यो । अनि बल्ल उहाँ सबै प्रधानताहरूभन्दा अति उच्च मानिनुभएको हुन्छ, चाहे यी प्रधानताहरू वास्तविक होऊन्, चाहे मानिसहरूका हातका कामहरू होऊन् ।

भजन ९७:१०: ‘हे परमप्रभुलाई प्रेम गर्नेहरूहो, खराबीलाई घृणा गर !’ यी दुईवटा क्रियाहरू एक-अर्कोसित मिल्ने जोडी हुन्: परमप्रभुप्रतिको प्रेम र उहाँको विरोधमा हुने र उहाँको विपक्ष हुने सबै कुराहरूप्रति घृणा । के हामी यस जाँचमा उत्तीर्ण हुन्छौं ? तब हामी उहाँको सुरक्षा पाउने विशेष निगाह-पात्रहरू हुनेछौं ।

भजन ९७:११: धर्मा जनको निम्ति ज्योति बीउजस्तै छरिन्छ । यसको मतलब यही हो: जुन मानिसले परमेश्वरको दृष्टिमा जे ठीक छ, त्यही गर्छ, यस मानिसको निम्ति ख्रीष्ट येशूको आगमन सूर्योदयजस्तो हुनेछ; अनि जसका हृदयहरू शुद्ध र सच्चा छन्, तिनीहरूको निम्ति यो क्षण बयान गरेर नसकिने आनन्दको कारण बनेछ ।

भजन ९७:१२: यसकारण अन्तमा परमेश्वरका सबै धर्मा जनहरूलाई यो आह्वान दिइन्छ: ‘यस रमाहटमा सहभागी होओ, र उहाँको पवित्रताको सम्भनामा धन्यवाद चढाओ !’ यस प्रकारले यस भजनको अन्त भएकोमा हामीलाई अचम्म लागेको छ; किनभने हाम्रो विचारमा यो आह्वान ‘उहाँको प्रेमको सम्भनामा, अथवा उहाँको कृपा वा उहाँको अनुग्रह अथवा उहाँको महिमाको

सम्भनामा धन्यवाद चढाओ' हुनुपर्नेथियो; तर यसो भएन; तर 'उहाँको पवित्रताको सम्भनामा धन्यवाद चढाओ' भएछ। एक समयमा उहाँको पवित्रताले हामीलाई उहाँको उपस्थितिदेखि वञ्चित गरेको थियो; तर अबचाहिँ प्रभु येशूले पूरा गरिदिनुभएको यस त्राणको कार्यद्वारा परमेश्वरको पवित्रता हाम्रो विरुद्धमा हुनुको सट्टामा हाम्रो पक्षमा भएको छ; अनि यसको सम्भनामा हामी रमाउन सक्छौं र आनन्दित हुन्छौं।

भजन ९८ : सृष्टिको नयाँ वाद्य- सङ्गीत

भजन ९८ : १-२: खीष्ट येशूको दोस्रो आगमनमा इस्राएली जातिले अन्तिम आएर अन्यजातिहरूको अत्याचारबाट छुटकारा पाउनेछ। अनि त्यही महिमित छुटकाराचाहिँ यस नयाँ गीतको प्रेरणा भएको छ; यसमा मसीहले आफ्ना शत्रुहरूमाथि हासिल गर्नुभएको विजयको खुशियाली मनाइन्छ। परमप्रभुले आफ्नो शक्तिशाली दाहिने हात र आफ्नो पवित्र पाखुराले पूरा गर्नुभएका सबै कामहरू अचम्मका कामहरू हुन्; यी कामहरूको निम्ति उचित र उपयोगी शब्द यही हो।

प्रस्तुत भजनले परमेश्वरको राज्य आइसकेको दृष्टिकोण लिएको छ। त्यस बेलासम्म उहाँको विजय सुप्रसिद्ध भइसकेको हुनेछ। किनकि उहाँले इस्राएलसित बाँध्नुभएको वाचा विश्वासयोग्यतापूर्वक पूरा भएको कुरा अन्यजातिहरूले देखेछन्।

प्रभु येशू पहिलो चोटि यस धरतीमा आउनुहुँदा उहाँकी आमा मरियमले यसो भन्दै गाएकी थिइन्: 'आफ्नो दयाको सम्भनामा उहाँले आफ्नो सेवक इस्राएललाई सहायता गर्नुभएको छ, जसरी उहाँले हाम्रा पितापुर्खा-

हरूलाई भन्नुभयो' (लूका १:५४-५५)। अनि जकरियाले यसो भन्दै भविष्यवाणी गरे: 'उहाँले हाम्रा पितापुर्खाहरूलाई प्रतिज्ञा गरिएको दया देखाउनुहुनेछ र आफ्नो पवित्र वाचाको सम्भना गर्नुहुनेछ' (लूका १:७२)।

भजन ९८ : ३: अनि जब उहाँ दोस्रो चोटि आउनुहुनेछ, तब इस्राएलले यसो भन्दै गीत गाउनेछ: 'उहाँले इस्राएलको घरानाप्रति आफ्नो दया र आफ्नो विश्वासयोग्यता सम्भना गर्नुभएको छ; पृथ्वीका छेउ-छेउसम्मका सबै मानिसहरूले हाम्रा परमेश्वरको उद्धार देखेका छन्।'।

परमप्रभुको कृपाले उहाँलाई इस्राएली जातिलाई प्रतिज्ञाहरू दिने प्रेरणा दिएको थियो; अनि अब उहाँ आफ्नो विश्वास-योग्यतामा यी प्रतिज्ञाहरू पूरा गर्दै हुनुहुन्छ।

भजन ९८ : ४-६: पहिलो हेराइमा यी पदहरूबाट के बुझिन्छ भने, सारा अन्यजाति-जगत्लाई इस्राएलसित रमाउने निम्तो दिएको छ। तर चार पदमा 'पृथ्वी' भनेर अनुवाद गरिएको शब्दको अर्थ 'देश' हुन सक्छ, जसरी श्री एफ. डब्ल्यू. ग्राण्टले यो शब्द अनुवाद गरेका छन्।⁶⁶ यसो हो भने, मुक्ति पाएका इस्राएलीहरूलाई हर्षविवल भएर उच्च स्वरमा गीत गाउने आदेश दिइएको हुनुपर्छ। अनि लेवीहरूलाई वीणा बजाएर गाउने-हरूलाई साथ दिने आह्वान दिइएको छ। अनि छ पदमा पूजाहारीहरूले आफ्ना तुरहीहरू र नरसिङ्गा फुकेर यस भव्य रागमा आफ्नो सुगन्ध थपिदिन्छन्।

भजन ९८ : ७-९: त्यसपछि सारा सृष्टिलाई र जाति-जातिका मानिसहरूलाई उक्त सङ्गीतमा सहभागी हुन स्वागत गरिन्छ। समुद्र र त्यसका असङ्ख्य बासिन्दाहरूले हर्षोल्लासको साथमा गर्जिरहेको चित्रण यहाँ कल्पना गरिएको छ। अनि पृथ्वी र त्यसका आबादीहरू हर्षउमङ्गले उन्मत्त हुन्छन्। अनि

नदीहरूले जब तिनीहरूको बगिरहेको पानी एक चट्टानदेखि अर्को चट्टानमा ठोकिँदै जाँदा ताली बजाउँदा रहेछन्। अनि पहाड-हरूचाहिँ? पहाडहरूले हर्षको गीतले उल्लसित भएर आफ्ना हातहरू उचाल्दा रहेछन्। किनकि जब महाराजा पृथ्वीमाथि शासन गर्न आउनुहुन्छ, तब सारा सृष्टि एकाएक आवेगमा आएर पूरा प्रफुल्ल र उत्तेजित हुन्छ; किनभने उहाँले यस गरिब, रोगी, सुँक्कसुँक्क गरिरहेको संसारलाई धार्मिकतापूर्ण र निष्पक्षतापूर्ण शासन दिनुहुनेछ। तब को पो हर्षित नहुने र?

भजन ९९: पवित्र, पवित्र, पवित्र

भजन ९९:१: महाराजाको पवित्रताचाहिँ – त्यो तीनवटा पोयाले बाटिएको डोरी यस भजनको मेरुदण्ड हो (९९:३, ५ र ९)। भजनकारको दृष्टिमा मसीह राजाले अघिबाट आफ्नो राज्य स्थापित गरिसक्नुभयो। उहाँ करूबहरूमाथि (एल. डब्ल्यू. ग्राण्ट/ ए.एस.वी.) विराजमान हुनुभएको छ। तिनले भन्न खोजेको तात्पर्य यी करूबहरू उहाँको सिंहासनको अडान भएका होलान्। करूबहरूचाहिँ मानिसको शरीर भएका र पखेटाहरू भएका स्वर्गीय प्राणीहरू हुन्। अनि तिनीहरूको कर्तव्य परमेश्वरको पवित्रता मानिसको पापबाट रक्षा गर्नु हो। सिंहासनारूढ महाराजाको दृश्य यति भयानक हुनेछ, कि जाति-जातिका मानिसहरू थरथर कामेछन् र पृथ्वी डरले डगमगाउनेछ।

भजन ९९:२-३: परमप्रभुले सियोनमा भएको आफ्नो सिंहासनबाट शासन गर्नुहुनेछ; उहाँ शक्ति र प्रतापमा महान् हुनुहुन्छ। उहाँ पृथ्वीका सबै जातिका मानिसहरूमाथि शासन गर्नुहुने सर्वोच्च शासक हुनुहुन्छ। तिनीहरूले उहाँको महान् र भययोग्य नामको सम्मान

गर्नुपर्छ, यो स्वीकार गरेर कि उहाँको नाम बिलकुल पवित्र छ।

भजन ९९:४-५: यी प्रतापी राजा न्यायका प्रेमी हुनुहुन्छ; पृथ्वीका शासकहरू र ठूला-ठूला मानिसहरूमा यस प्रकारको सदगुण पाइँदैन। अन्तिम आएर जसको लट्टी, उसको भैंसी होइन, तर शासन चलाउने पनि कानुनले बाँधिएको हुन्छ। उहाँको राज्यमा घूसकोरी र भ्रष्टाचार जानिँदैन। निष्पक्षता, न्याय र धार्मिकताचाहिँ उहाँको शासनको प्रतीक हुन्, जसबाट कसैको छुट हुँदैन। उहाँका जनहरूले उहाँको पाउदानमा परेर उहाँलाई दण्डवत् गर्नुपर्छ र जोरको साथ उहाँको प्रशंसा गर्नुपर्छ। पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलका अरू खण्डहरूमा परमेश्वरको पाउदानले विभिन्न रूप लिएको छ, जस्तै: वाचाको सन्दुक (१ इतिहास २८:२), परमप्रभुको भवन (भजन १३२:७), सियोन (विलाप २:१), पृथ्वी (यशैया ६६:१) र परमेश्वरका शत्रुहरू (भजन ११०:१)। तर यहाँ, यस पदको सन्दर्भ सियोनमा भएको पवित्रस्थान भयो होला।

भजन ९९:६-७: अनि यी राजाले विगत समयमा आफ्ना जनहरूलाई विश्वास-योग्यतापूर्वक डोस्वाउनुभयो। उहाँका पूजाहारीहरूमध्ये मोशा र हारून थिए भने, अन्तर्विन्ती गर्ने प्रार्थनाका महान् योद्धाहरूमध्ये शमूएल थिए। (शब्दको विशुद्ध अर्थअनुसार न मोशा, न शमूएल पूजाहारी थिए, तर पनि ती दुवैजनाले पूजाहारी-पदमा सेवा गरे, परमेश्वरको अनुमति र स्वीकृति पाएर)। यहाँ भन्न खोजेको मतलब यो हो, कि उनीहरूले परमप्रभुलाई पुकार्दा उहाँले उनीहरूलाई जवाफ दिनुभयो। उहाँले बादलको खाँबाबाट मोशा र हारूनसँग कुरा गर्नुभयो र सिनाई पर्वतमा उनीहरूको हातमा व्यवस्था सुम्पिदिनुभयो। उनीहरूले उहाँको वाणी पालन गर्थे, सिद्ध प्रकारले होइन, र

उनीहरूले व्यवस्था पालन गर्थे, आंशिक रूपले ।

भजन १९:८: तर परमेश्वरले उनी-हरूलाई उनीहरूका प्रार्थनाहरूको जवाफ दिँदै हुनुहुन्थ्यो; अनि यसबाट के बुझिन्छ भने, निश्चय नै उहाँ वर्तमान समयमा पनि हामीलाई हाम्रा प्रार्थनाको जवाफ दिँदै हुनुहुन्छ। उहाँ पापको क्षमा गर्नुहुने परमेश्वर हुनुहुन्छ, जसले उनीहरूको पाप क्षमा गर्नुभयो; तर उहाँले उनीहरूका खराब काम-हरूको बेवास्ता गर्नुभएन। पापको क्षमा हामीलाई दण्डमुक्त गर्छ, तर हाम्रा कुकर्म-हरूका नतिजाहरूचाहिँ यस जीवनमा रहन्छन् नि। हामी यसको निम्ति एउटा उदाहरण दिन्छौं: परमेश्वरले आफ्नो अनुग्रहमा मोशालाई तिनले मरीबाको पानीको विषयमा गरेको पाप क्षमा गर्नुभयो, तर परमेश्वरको शासनाले तिनलाई प्रतिज्ञा गरिएको देशदेखि बाहिर राख्यो ।

मोशा, हारून र शमूएल – यी तीनजना आत्मिक वीरहरूले यहाँ इस्राएली जातिको बीचमा विश्वासीहरूको भाग सङ्केत गरेको कुरामा ठूलो सम्भावना देखिन्छ। यसर्थ जुन कुराहरू उनीहरूको विषयमा सत्य हुन्थे, ती कुराहरू परमेश्वरका सबै विश्वासयोग्य जनहरूको निम्ति पनि सत्य ठहरिन्छन्। उनीहरूले परमप्रभुको नाम पुकारे र उद्धार पाए। अनि वर्तमान समयमा जस-जसले प्रभु येशूलाई पुकार्छन्, तिनीहरूले मुक्ति पाउँछन्।

भजन १९:९: तीन पल्ट परमेश्वरको पवित्रता यस भजनको प्रसङ्ग भएको छ: 'पवित्र, पवित्र, पवित्र'। यस कुराले हामीलाई यशैया ६:३ र प्रकाश ४:८ पदको सम्झना दिलाउँछ; अनि यसले हामीलाई श्री रेजिनाल्ड हेबेरको आत्मिक गीतको यस बुलन्द पङ्क्तिको स्मरण गराउँछ:

पवित्र, पवित्र, पवित्र, सर्वशक्तिमान् परमेश्वर !
बिहान सधैं तपाईंको आराधना हुँदछ ।

पवित्र, पवित्र, पवित्र, शक्तिमान्, दयालु !
त्रीएक परमेश्वर, तपाईं कति धन्य हुनुहुन्छ !

श्री रेजिनाल्ड हेबेर

भजन १००: यसको पुरानो धनले गर्दा सुप्रख्यात भएको भजन

सन् १५५१ सालमा प्रकाशित भएको जिनेवाको भजन-पुस्तकमा प्रयोग गरिएको 'पुरानो धुन' भन्ने मायालु नामअनुसार यो भजन सुप्रख्यात भयो। यस भजनले सारा पृथ्वीका मानिसहरूलाई परमप्रभुको उपासना गर्ने आह्वान गरेको छ। अनि यो आह्वान इस्राएली जातिमा सीमित रहँदैन, तर त्यो सीमा नाघेर यसमा सबै अन्यजाति देशहरूलाई पनि समावेश गरिएको छ। यस सम्बन्धमा श्री अल्बर्ट बार्नेसले यसो लेखेका छन्:

'परमेश्वरको स्तुति गर्नु एउटै जातिको मात्र पेवा कहाँ हो र ! त्यो कुरा एउटै जातिको निम्ति मात्र उपयुक्त थिएन; त्यो कुरा हिब्रू जातिमा मात्र सीमित राख्नुहुँदैनथियो। किनकि सबै मानिस-हरूको निम्ति परमेश्वरको स्तुतिप्रशंसा चढाउन एउटा उचित कारण थियो, जसको विषयमा सबै जातिहरू, अँ, भाषा-भाषा बोल्ने सबै वर्गका मानिसहरू एक हुन सके; किनभने तिनीहरू सबैका एकै सृष्टिकर्ता हुनुहुन्थ्यो र हुनुहुन्छ पनि (पद ३)।' 67)

यस भजनका पाँचवटा छोटा-छोटा पदहरूबाट 'आराधना गर्नु सरल छ' भन्ने कुरा सिकिन्छ। त्यसमा हामीले ठूलो-ठूलो शब्द प्रयोग गर्नुपर्दैन, आडम्बरयुक्त पनि हुनुपर्दैन, बढाइचढाइ गर्नुपर्दैन। किनकि हामीले परमेश्वरको विषयमा जानेका सामान्य कुराहरूको कीर्तन गरेर आराधना गरेका हुन्छौं। यस्ता शब्दहरू आफैले गहिरो अर्थ बोक्छन्। यसैले हाम्रा भव्य कल्पनाहरू-भन्दा साधारण तथ्यहरू अत्युत्तम हुन्छन्।

यस भजनमा निम्न रूपरेखा देखिन्छः

- क) भजन १००:१-२: आराधना गर्न हामीलाई पहिलो आह्वान दिइएको छ ।
- ख) भजन १००:३: हामीले परमेश्वरको आराधना किन गर्नुपर्छ, यसको कारण बताइएको छ ।
- ग) भजन १००:४: आराधना गर्न हामीलाई दोस्रो आह्वान दिइएको छ ।
- घ) भजन १००:५: हामीले परमेश्वरको आराधना किन गर्नुपर्छ, यसको अर्को कारण बताइएको छ ।
- आराधना गर्ने सम्बन्धमा हामीलाई मार्गदर्शनको रूपमा निम्न सातवटा आदेशहरू दिइएका छन्ः
- क) हामीले आनन्दको सोर निकाल्नुपर्छ (पद १) ।
- ख) हामीले आनन्दसाथ परमप्रभुको सेवा गर्नुपर्छ (पद २^क) ।
- ग) भजन गाएर हामी उहाँको सामु आउनुपर्छ (पद २^ख) ।
- घ) हामी धन्यवादसाथ उहाँका मूलढोकाहरूभित्र परस्नुपर्छ (पद ४^क) ।
- ङ) हामी प्रशंसासाथ उहाँका चोकहरूभित्र परस्नुपर्छ (पद ४^ख) ।
- च) हामीले उहाँलाई धन्यवाद चढाउनुपर्छ (पद ४^ग) ।
- छ) हामीले उहाँको नामलाई धन्यको भन्नुपर्छ (पद ४^घ) ।
- हामीले उहाँको प्रशंसा गर्नुपर्छ; किनभने ..
- क) उहाँ परमप्रभु हुनुहुन्छ (पद १)
- ख) उहाँ हाम्रा परमेश्वर हुनुहुन्छ (पद ३^क)
- ग) उहाँ हाम्रा सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ (पद ३^ख)
- घ) उहाँ हाम्रा मालिक र स्वामी हुनुहुन्छ (पद ३^ग)
- ङ) उहाँ हाम्रा गोठाला हुनुहुन्छ (पद ३^घ)

हामीले उहाँका सदगुणहरूको खातिर उहाँको प्रशंसा गर्नुपर्छ; किनकि ...

- क) उहाँ भला हुनुहुन्छ (पद ५)
- ख) उहाँको कृपा सदा-सर्वदा रहिरहन्छ (पद ५)
- ग) उहाँको सत्यता पुस्तौंपुस्तासम्म बनि-रहन्छ (पद ५)

यस भजनका पहिला तीनवटा पदहरूमा परमेश्वरलाई सृष्टिकर्ताको रूपमा आराधना गरिन्छ भने, यसका अन्तिम दुईवटा पदहरूमा परमेश्वरको भलाइ, उहाँको कृपा र उहाँको विश्वासयोग्यताको खातिर उहाँको स्तुति-प्रशंसा गरिन्छ । अनि यी दुईवटा पदहरूमा गलगथाको भलक देख्न हामीलाई गाभ्ने छैन; किनभने त्योभन्दा उत्तम अरू कुनचाहिँ ठाउँ होला, जहाँ उहाँको भलाइ, उहाँको दया र उहाँको विश्वासयोग्यता छरलङ्गे देखिन्छ ।

सारा संसारले उहाँको प्रतापले पूर्ण शक्ति स्वीकार गर्छ,
र उहाँका सबै कामहरूले उहाँको ठूलो बुद्धि प्रकट गर्छन्;
तर उहाँको प्रेमको विषयमा नि कसो हो ?
कुनचाहिँ जिब्रोले यसको उचित वर्णन गर्न सक्ला ?
किनकि प्रभु येशूले सबै कुराहरू असल ढङ्गले पूरा गर्नुभयो ।

श्री सामुएल मेडली

तीन पदमा दुई किसिमका विचारहरूको बीचमा एउटा अद्भुत सङ्गम भएको छ; हामीले त्यो देख्न नभुलौं । पहिलो कुरा: परमप्रभुचाहिँ परमेश्वर हुनुहुन्छ; उहाँ यति महान् हुनुहुन्छ, कि उहाँ हाम्रो निमित्त भेट्न नसकिने उच्च स्थानमा हुनुहुन्छ । तर 'हामी उहाँको प्रजा हौं' भन्ने कुरा पनि लेखिएको छ । यसर्थ उहाँ हाम्रो नजिकमा हुनुहुन्छ, अनि उहाँ र हाम्रो बीचमा एउटा घनिष्ठ सम्बन्ध छ । हामीसँग उहाँको नजिकको सम्बन्ध रहेको

हुनाले यस भजनले हामीमा त्रास र डर पैदा गर्नुको सट्टामा यसको रङ्गरस आनन्द र गुणगानयुक्त हो ।

यो भजन एउटा आनन्दको गीत हो, जुनचाहिँ आनन्दित परमेश्वरको निम्ति गाइन्छ । अनि यसको सन्देश हाम्रो स्तुति-गानमा निम्न सुप्रसिद्ध भावानुवादमा जतन गरिएको छः

हे पृथ्वीमा बस्ने सबै जातिका मानिसहरूहो,
आनन्दको स्वर निकालेर परमप्रभुको निम्ति
गाओ;
हर्षको साथ उहाँको सेवा गर, उहाँको प्रशंसा
उद्घोषणा गर;
उहाँको सामु आओ र आनन्द गर !

यो जानेर कि परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ,
उहाँले हामीलाई बनाउनुभयो; यसमा उहाँलाई
हाम्रो सहायता परेन;
हामी उहाँको बगाल हौं, जसलाई उहाँले
चराउनुहुन्छ,
किनकि उहाँले हामीलाई आफ्नै भेडाहरू
ठाब्रुभएको छ ।

प्रशंसाको साथमा उहाँका मूलढोकाहरूभित्र
पस,
आनन्दको साथ उहाँका चोकहरूमा आओ;
प्रशंसा र गुणगान गर्दै उहाँको नामलाई सदा
धन्यको भन,
किनकि यसो गर्नु समुचित र मुनासिब हो ।

अनि किन ? यसको कारण के हो त ?
परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर भला हुनुहुन्छ,
उहाँको कृपा सदा-सर्वदा सुनिश्चित छ;
उहाँको सत्यता सदैव अटल छ,
र युगानुयुगसम्म रहिरहनेछ ।

स्कटिश भजन-पुस्तक

भजन १०१: राजाको वक्तव्य

आफ्नो व्यक्तिगत जीवन र आफ्नो सामाजिक जीवनको निम्ति दाऊदका आकाङ्क्षाहरू तिनका उपलब्धिहरूभन्दा ठूला थिए । तर तिनले आफ्नो घरपरिवार र आफ्नो राज्यको निम्ति ताकेका लक्ष्यहरू प्रभु येशूद्वारा नै पूरा हुनेछन्, जब उहाँ दाऊदको सिंहासनमाथि बस्न आउनुहुनेछ । दाऊदको यो भजन तिनले राज्य गर्न थालेको बेलामा घोषणा गरिएको तिनको राजकीय वक्तव्य थियो । अनि यस वक्तव्यमा तिनले एउटा उच्च उद्देश्य राखे ।

भजन १०१:१: तिनले कृपा र न्यायको गुणगान गरेर आफ्नो भजन शुरु गरे; किनकि यी दुवै सदगुणहरू परमप्रभुमा छँदैथिए र छँदैछन्; अनि यी सदगुणहरू तिनले आफ्नो जीवनमा पनि उत्पन्न भएका देख्न चाहे । तर तिनको ध्यान परमेश्वरका सत्त्व्यवहारमाथि केन्द्रित रहेको देखिन्छ, अँ, इस्राएली जातिप्रति परमेश्वरको कृपामाथि र उहाँका शत्रुहरूमाथि आइलागेको उहाँको निष्पक्ष न्यायमाथि रहेको थियो । किनकि तिनले तुरुन्तै यो वाक्य पनि थपेर भने: 'हे परमप्रभु, म तपाईंकै प्रशंसा गाउनेछु ।'

भजन १०१:२: त्यसपछि तिनी केही मुख्य विषयहरूतिर अधि बढे, जुन विषयहरू तिनले आफ्नो व्यक्तिगत जीवनको निम्ति इच्छा गरेका थिए । तिनले सिद्ध चाल चालनमा खूब होशियार गर्थे; तिनको आचरण सकेसम्म प्रभुका शिक्षाहरूअनुसारको हुनुपरेको थियो; यो तिनको दृढ संकल्प थियो । दोष लगाउनेले तिनको जीवनमा आरोप गर्ने ठाउँ किन पाओस् ? तिनका चाहनाहरू यति उत्कट र यति इमानदार थिए; यसकारण तिनले बीचमा सुस्केरा हालेर सोधेछन्: 'अहो, तपाईं कहिले

आउनुहुनेछ ?' अनि यस वाक्यको अर्थ विभिन्न प्रकारले गरिएको छ:

क) परमेश्वर आऊन्, र उहाँले तिनलाई सीधा चालमा चलेको देखून् भन्ने तिनको चाहना थियो ।

ख) परमेश्वरले तिनीसित बाँधुभएका वाचा पूरा भएको होस् र अन्तमा पृथ्वीमाथि परमेश्वरको राज्य स्थापित भएको होस् भन्ने तिनले तीव्र चाहना गरे ।

ग) तिनको विचारमा, तिनले गरेका सङ्कल्पहरू पूरा हुन परमेश्वरको उपस्थितिको आवश्यकता परेको थियो ।' 68)

आफ्नो घरभित्र इमानदार हृदयको साथ हिँड्नु तिनको कृत सङ्कल्प थियो । आफ्नो पारिवारिक जीवनमा तिनले धार्मिकतापूर्वक र इमानदारीसाथ व्यवहार गर्नेछन् । तिनमा कुनै शङ्कालु चालबाजी वा छलकपट हुँदैनथियो ।

भजन १०१:३-४: जब तिनले 'म आफ्ना आँखाहरूको सामु कुनै अधम कुरा राख्नेछैनँ' भनेर भन्छन्, तब तिनले कुनै नीच व्यक्ति, कुनै नीच युक्ति वा कुनै नीच कामकुरा अनुमोदन गर्नेछैनँ भनेर भन्न खोजे । विश्वासबाट हट्नेहरूको काम तिनले घृणा गर्थे, र त्यसबाट कलाङ्कित नहुने गरी तिनले आफूलाई टाढै राख्ने सङ्कल्प गरे । सत्यता र धार्मिकताबाट पतित हुनेहरूसँग तिनले कुनै पनि सङ्गत गर्दैनथिए । एउटा टेढा हृदय अर्थात् भूट र भ्रष्टतातिर भुकेको हृदय एउटा यस्तो अवगुण थियो, जसलाई तिनले पूरा घृणा गर्थे र जसबाट तिनले सधैं टाढा बस्ने निर्णय गरे । तिनले आफूमा यस्तो दुष्ट अवगुण अलिकति पनि सहँदैनथिए, र तिनका भरपर्दा सल्लाहकारहरूमध्ये यस्तो अवगुण भएको व्यक्ति कदापि हुनुहुँदैनथियो । त्यो खराबी चाहे तिनको जीवनमा भएको होस्, चाहे तिनको राजदरबारमा भएका व्यक्ति-हरूको जीवनमा भएको होस्, 'म कुनै खराबी जान्नेछैनँ;' यो तिनको उत्कृष्ट सङ्कल्प थियो ।

यही कारणले के.जे.वी.-बाइबलमा 'म कुनै दुष्ट व्यक्तिलाई जान्नेछैनँ' भनेर अनुवाद गरिएको छ । अनि यस ठाउँमा 'जान्न' भनेको 'कसैलाई अनुकूल दृष्टिको साथ स्वीकार गर्नु' वा 'उत्साह दिनु' हो ।

भजन १०१:५: त्यो आफ्नो छिमेकीको बदनाम गर्ने मानिस जोसुकै किन नहोस्, त्यो मानिस नाश हुनेछ । त्यसको मतलब 'त्यसलाई मृत्युदण्ड दिइनेछ' अवश्य होइन, जसरी आर.एस.वी.-बाइबलले अनुवाद गरेको छ । तर त्यस मानिसलाई बहिष्कार गरेर राजाको प्रशासनबाट निकालिनेछ वा चुप पारिनेछ । अनि हरेक दम्भी र घमण्डी व्यक्तिको दशा पनि त्यही हुनेछ । राज-दरबारमा त्यसलाई कुनै पद दिइनेछैन ।

भजन १०१:६: तर जसले तिनको राज्यमा सेवा गर्न चाहन्छ, उसको जीवनमा नैतिक र आत्मिक सच्चाइ भएको हुनुपर्छ; यो उसको प्रमुख योग्यता गनिनेछ । देशका विश्वास-योग्य मानिसहरू राजाका कर्मचारीहरू हुनेछन्, अनि जस-जसको जीवन निर्दोष र पवित्र छ, यिनीहरू तिनका सेवकहरू हुनेछन् ।

भजन १०१:७-८: तर छलछाम गर्नेहरू, ठगाहाहरू र भूट बोल्नेहरूको एउटै पनि नाम राजाको वेतन-पत्रमा लेखिनेछैन । तिनले धोकेबाज र बेइमानीहरूसित कुनै सरोकार राख्नेछैनन् ।

अन्तमा, राजाले सबै प्रकारको दुष्टचाइँसित यथाशीघ्र र कडा व्यवहार गर्ने दृढ सङ्कल्प गरे । यहाँ फेरि पनि 'नाश गर्ने' शब्द आयो, जसको अर्थ 'दण्ड दिनु' अथवा 'बहिष्कार गर्नु' हो । यसो हो भने, तिनीहरू सबै परमप्रभुको शहर यरूशलेमबाट निकालिनेछन् । 'सबै प्रकारका दुष्टता देशबाट जरैसमेत उखेलिनुपर्छ र सबै कुकर्माहरूलाई परमप्रभुको शहरदेखि नामेट गरिनुपर्छ ।' 69)

भजन १०२: गलगथामा त्रिएक परमेश्वर उपस्थित हुनुहुन्थ्यो

यो भजन बुझ्ने चाबीचाहिँ यसमा बोल्ने वक्ताहरू बदली भएको ज्ञानमा छ, जस्तै:

क) भजन १०२:१-११: क्रूसमा भुन्डिनुभएको प्रभु येशूले पिता परमेश्वरसँग बोल्नुभएको ।

ख) भजन १०२:१२-१५: परमेश्वर पिताले आफ्ना प्रिय पुत्रलाई जवाफ दिनुभएको । भजन १०२:१२ पद हामीले हिब्रू १:८ पदसँग तुलना गरेर यो थाहा पायौं ।

ग) भजन १०२:१६-२१: यस खण्डमा बोल्ने वक्ता को हुनुहुन्छ, यसको पत्ता पाइन । तर यी वक्ताचाहिँ पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ भन्ने अनुमानमा कुनै आपत्ति देखिँदैन । उहाँले यस खण्डमा भविष्यमा मसीहको शासनअन्तर्गत इस्त्राएलको पुनर्स्थापनाको सङ्क्षिप्त वर्णन गर्नुहुन्छ ।

घ) भजन १०२:२३-२४^क: यहाँ फेरि एकचोटि हाम्रा मुक्तिदाता बोल्नुभएको सुनिन्छ, जसले हाम्रा पापहरूको खातिर परमेश्वरको हातमा कष्ट भोग्नुभएको छ ।

ङ) भजन १०२:२४^ख-२८: यो खण्ड हिब्रू १:१०-१२ पदहरूसँग तुलना गर्दा थाहा लाग्छ, कि यहाँ पिता परमेश्वरले आफ्ना पुत्रसँग बोल्नुभयो ।

प्रभु येशूले संसारका पापहरूको प्रायश्चित्त गर्नुभएको बेलामा त्रिएक परमेश्वरका तीनै व्यक्तिहरूले आपसमा के-के कुरा गरिरहनु-भएको, सो कुराकानी सुन्नको निम्ति पवित्र बाइबलभरिमा योजस्तो अरू कुनै पनि ठाउँ छैन ।

भजन १०२:१-२: यी पदहरूमा दुःखमा परेको यस मानिसको प्रार्थना पढ्दाखेरि परमेश्वरका अनन्त पुत्रले आज्ञाकारी भएर आफूलाई मृत्युसम्म, अँ, क्रूसको मृत्युसम्म

होच्याउनुभएको कुरामा आश्चर्य लाग्ने चेतना हामीलाई कदापि छोड्नुहुँदैन ।

अरूको भलाइ गर्नुहुने यी उपकारक, रोगीहरूलाई निको पार्नुहुने यी चङ्गाइदाता, पापीहरूको मित्र हुनुहुने यी प्रभु येशू किन, अँ, किन यस दुर्दशामा हुनुहुन्थ्यो, सो मलाई भन्नुहोस् !

‘मेरो प्रार्थना सुन्नहोस्’ भनेर उहाँले परमप्रभुलाई विन्ती गर्नुभएको के तपाईं सुन्दै हुनुहुन्छ? उहाँ कष्टमा पर्नुभएको थियो । यसकारण उहाँले ‘मेरो नजिकमा रहिरहनुहोस्, र मलाई तुरुन्तै जवाफ दिनुहोस्’ भन्ने पुकार गर्नुभएको हो ।

भजन १०२:३-७: त्यसपछि उहाँले केही कष्टहरू बयान गर्नुभयो, जुन कष्टहरू उहाँले सहनुपरेको थियो; किनकि शोकहरूसित सुपरिचय मानिस हुनको निम्ति उहाँको बोलावट भएको थियो । आफ्नो जीवन क्षीण हुँदै गएको उहाँले महसुस गर्नुभयो । उहाँका दिनहरू धूवाँभँ लोप भइरहेका थिए । अनि उहाँको शरीर ज्वरोले रन्किरहेको थियो । उहाँका महत्त्वपूर्ण अङ्गहरू सुकेका र ओइलिएका थिए, यहाँसम्म कि उहाँको खाने रुचि पनि हराएको थियो । उहाँ लामो समयसम्म यातना सहनुपरेको हुनाले उहाँको शरीर दुब्लाएर छाला र हड्डी मात्र रहेको थियो । उजाडस्थानको धनेशजस्तै अथवा भग्नावशेषहरूमा बस्ने उल्लूजस्तो उहाँ एकलो र उदास – कति विचित्र ! निद्राको कुरा नगरे हुन्छ, यो असम्भव नै थियो । परमेश्वर र मानिसहरूबाट त्यागिनुभएको उहाँ बिलकुल एकलै हुनुहुन्थ्यो, छानामाथि एकलो परेको भङ्गेराजस्तै ।

भजन १०२:८-११: अनि उहाँका शत्रुहरू? तिनीहरूले उहाँलाई लगातार अपमान गरिरहेकै थिए । तिनीहरूले उहाँको नाम श्रापको रूपमा प्रयोग गरे । (अनि वर्तमान समयमा कुरा पनि उस्तै छ; किनकि

येशूको हिब्रू नाम 'येशू' उहाँका शत्रुहरूले छोट्याएर 'येशू' बनाएका छन्, जुनचाहिँ एउटा श्रापको शब्द भएको छ, जसको अर्थ 'उसको नाम यस पृथ्वीबाट सदाको निम्ति मेटिओस्' हो)। शोकको खरानी उहाँको खाना भएको थियो भने पीडाका आँसुहरू उहाँको पिउने कुरा बनेका थिए।

अनि यो सब किन भएको थियो त? उहाँलाई विदितै थियो, कि परमेश्वरको रिस र क्रोध उहाँमाथि परेर उहाँले यी कष्टहरू भोग्नुभयो। परमेश्वर उहाँसित कहाँ रिसाउनुभयो! यो त हाम्रै पापहरूसँगको उहाँको रिस पो थियो, जुन पापहरू परमेश्वरका धुमा येशूले आफ्नो शरीरमा बोकेर काठको क्रूसमाथि लैजानुभयो। परमेश्वरबाट त्यागिनुभएपछि उहाँलाई कस्तो लाग्यो? उहाँलाई उठाएर फ्याँकिनुभएको जस्तो लागेको थियो। उहाँका दिनहरू बेलुकाका छायाहरूजस्ता ढल्कंदै गएरहेका थिए र उहाँको जीवन घाँसजस्तो ओइलिएको थियो।

भजन १०२:१२-१५: तर अबचाहिँ परमेश्वरले प्रभु येशूलाई जवाफ दिनुहुन्छ र उहाँलाई आश्वासन र प्रोत्साहनका वचनहरू सुनाउनुहुन्छ। पुत्रलाई 'परमप्रभु' भनेर सम्बोधन गर्दै पिता परमेश्वरले उहाँलाई के सम्भन्ना गराउनुभयो भने, प्रभु येशू सदा-सर्वदा रहिरहनुहुनेछ र उहाँको नाम पनि पुस्तौँपुस्तासम्म रहिरहनेछ। उहाँ अवश्य मर्नुपरेको थियो, तर उहाँ फेरि बौरि-उठ्नुहुनेथियो र स्वर्ग चढिजानुहुनेथियो। त्यसपछि यहूदा-कुलका सिंहको रूपमा उहाँ यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेथियो र उहाँले सियोनमाथि दया देखाउनुहुनेथियो। अनि त्यो कस्तो समय हुनेछ त? त्यस समयमा हालैमा पन्साएर राखिएको इस्राएली जाति फेरि उहाँको कृपा-पात्र हुनेछ। अनि त्यस पुनर्स्थापनाको बाटो हेरिरहेका इस्राएलीहरूले

सियोनका ढुङ्गाहरू प्रिय मान्छन्, र त्यसको धूलोमाथि समेत कृपा राख्दा रहेछन्। त्यो कुरा केमा देखिन्छ? हेर्नुहोस्, उनीहरूले 'विलापको पर्खाल' भन्ने नामले प्रचलित पश्चिमी पर्खालप्रति कत्रो श्रद्धाभक्ति देखाउँछन्! र त्यस पुरानो यरूशलेम शहरप्रति उनीहरूको भावपूर्ण लगाउ कति छ, हेर्नुहोस्! अनि जब सियोनले फर्केर आउनुहुने आफ्ना राजालाई स्वागत गर्नेछ, तब अन्यजातिका मानिसहरूले परमप्रभुको नामको भय मान्नेछन्, र सारा पृथ्वीका शासकहरूले उहाँलाई ठूलो सम्मान दिनेछन्।

भजन १०२:१६-२२: यस खण्डमा प्रथम पुरुष र मध्यम पुरुषका सर्वनामका शब्दहरू प्रयोग नगरेर अन्य पुरुषको सर्वनामका शब्दहरू मात्र प्रयोग गरिएका छन्। अनि हाम्रो सुभाउअनुसार यस खण्डमा बोल्ने वक्ता पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ, जसको वाणी यहाँ सुनिन्छ, जसले भविष्यमा ख्रीष्टको शासन-अन्तर्गत इस्राएलको पुनर्स्थापना बयान गर्नुहुन्छ। ठूलो शक्ति र बडो महिमाको साथ मसीह फर्केर आउनुहुनेछ, र उहाँले सियोनको पुनर्निर्माण गर्नुहुनेछ। त्यस दिनमा तितरबितर भएका उहाँका जनहरूले आफ्ना प्रार्थनाहरूको उत्तर पाउनेछन्। त्यति बेला उनीहरूका विन्तीहरू खेर गएका रहेनछन् भन्ने कुरा छरलडै थाहा हुनेछ। अनि कसरी परमप्रभुले स्वर्गबाट तल हेर्नुभएको, उहाँले कसरी सतावटमा परेका र तितरबितर भएका आफ्ना जनहरूका पुकारहरू सुन्नुभएको र उनीहरूलाई इस्राएल देशमा फर्काएर ल्याउनुभएको यो अद्भुत इतिवृत्ता भावी पुस्ताहरूले पढ्न पाउनेछन्। अनि जब जाति-जातिका मानिसहरू यरूशलेममा परमप्रभुको उपासना गर्न भेला हुनेछन्, तब परमप्रभुले कैदीहरूलाई कसरी छुटकारा दिनुभएको र मृत्युको निम्ति ठहराइएकाहरूलाई कसरी मुक्त गर्नुभएको सत्य कथा उहाँका जनहरूले सुनाउनेछन्।

अनि परमप्रभुले इस्त्राएलसित यस प्रकारले अनुग्रहपूर्ण व्यवहार गर्नुभएकोमा तिनीहरूले उहाँको प्रशंसा गर्नेछन् ।

भजन १०२:२३-२८: अब भजनको प्रसङ्ग बदली भएको छ । प्रभु येशू फेरि यसको सन्दर्भ हुनुभएको छ, जसले क्रूसमाथि आफ्नो प्राण त्याग्न लाग्नुभएको छ । त्यस समयमा उहाँ भर्खर तीस वर्षका जवान हुनुहुन्थ्यो । जीवनको वयस्क अवस्थामा, मस्त जवानी उमेरमा, उहाँको बल टुटिसकेको थियो र अल्पायुमा उहाँको जीवनको अन्त हुन लागेको थियो । यसकारण उहाँले यसरी प्रार्थना गर्नुभयो: *'हे मेरा परमेश्वर, मेरो आधा आयुमा मलाई नलैजानुहोस् !'*

पद २४ को ख) खण्डमा तत्कालै परमेश्वरबाट उत्तर आयो: 'प्रभु, तपाईं अमर हुनुहुन्छ' (टी.ई.वी.) । अनि हामी जान्दछौं, कि यहाँ बोल्ने व्यक्ति परमेश्वर स्वयम् हुनुहुन्छ; किनकि यसपछिका शब्दहरू हिब्रू १:१०-१२ पदहरूअनुसार पिता परमेश्वरले बोल्नुभएका शब्दहरू हुन् । परमेश्वरले यहाँ, यस खण्डमा आफ्ना पुत्रको विषयमा दिनुभएको गवाही याद गरौं !

परमेश्वरको पुत्र सृष्टिको उत्पत्तिमा सक्रिय कर्ता हुनुहुन्थ्यो । उहाँले पृथ्वीको जग बसाल्नुभयो, अनि आकाश उहाँकै हातको काम हो । यो सृष्टि एकदिन नाश हुनेछ, तर उहाँ रहिरहनुहुनेछ । सृष्टि बितेर जानेछ र लुगाजस्तै थोत्रो हुनेछ; अनि त्योभन्दा राम्रो, एउटा नयाँ सृष्टिमा बदली हुनेछ । तर ख्रीष्ट येशूचाहिँ कहिल्यै अदलबदल हुनुहुन्न, तर अनन्त-अनन्तसम्म रहिरहनुहुन्छ ।

प्रभु येशू अनन्त अस्तित्व सुनिश्चित छ । यति मात्र होइन, तर उहाँका जनहरू र उनीहरूका भावी सन्तानहरूको अनन्त अस्तित्व पनि सुनिश्चित गरिएको छ । किनकि उहाँका दासहरूका सन्तानहरू

सुरक्षासाथ बस्नेछन् र उनीहरूको वंश पनि उहाँको छत्रछायामा नि बाँचिरहनेछ ।

भजन १०३: धन्यवाद चढाउने आह्वान

भजन १०३:१: हामीले भजनसङ्ग्रहको पुस्तक धेरै रुचाउँछौं; यसका कारणहरूमध्ये एउटा यो हो: हामी आफूले अनुभव गरेका कुराहरू व्यक्त गर्नको निम्ति उपयुक्त शब्द पाउँदैनौं, तर भजनसङ्ग्रहको पुस्तकमा हामीले भन्न खोजेका कुराहरू यति सुन्दर शब्दहरूमा व्यक्त गरिएका छन् । अनि भजन १०३ को विषयमा यो कुरा भन्नु बढी सत्य ठहरिएको छ । किनकि यस भजनमा यति शानदार शैलीमा परमप्रभुलाई धन्यवाद चढाइन्छ; यसमा हामी यस्ता मनका भावनाहरूको विषयमा पढ्छौं, जुनचाहिँ हाम्रो भित्री हृदयमा उहाँप्रति उब्जेका कृतज्ञताका प्रगाढ़ भावनाहरू प्रतिबिम्ब गर्छन् । अनि यहाँ, यस पदमा हामी आफ्नो प्राणलाई 'परमप्रभुलाई धन्यको भन्' भन्ने आह्वान दिन्छौं । अनि हाम्रो प्राण भन्नाले हाम्रो अभौतिक अंश मात्र बुझिँदैन, तर हाम्रो सम्पूर्ण व्यक्तित्व बुझ्नुपर्छ: हाम्रो आत्मा, प्राण र शरीर । हामी सम्पूर्ण तनमनले परमप्रभुको पवित्र नामलाई धन्यको भन्छौं ।

भजन १०३:२: दोस्रो पल्ट आराधना गर्ने आह्वान सफासँग सुनिन्छ; तर यसमा एउटा महत्त्वपूर्ण अनुस्मारक थपिएको छ: हामीले उहाँका सबै उपकारहरू भुल्नुहुँदैन । अनि यस प्रकारको सम्भन्ना गरउने आदेश आवश्यक छ; किनकि हाम्रो भुलिहाल्ने बानी छँदैछ । हामी परमेश्वरलाई स्वस्थ शरीरको निम्ति, मानसिक स्वास्थ्यको निम्ति, दृष्टिको निम्ति, सुन्ने र बोल्ने शक्तिको निम्ति, खाने रूचिको निम्ति र अरू धेरै दान-वरदानहरूको निम्ति धन्यवाद दिन बिर्सँदैनौं । हामी यी सबै दान-

वरदानहरूको गुण गर्न जान्दैनौं, तर त्यसै पाएका, सामान्य कुराहरू सम्भन्छौं ।

भजन १०३:३: तर परमेश्वरले हाम्रा सबै अधर्महरू क्षमा गर्नुभएकोमा हामी उहाँप्रति सबैभन्दा बढी धन्यवादी हुनुपर्छ । के हाम्रा गाढा रङ्का पापहरू हिउँजस्तो सेता हुन सक्छन् ? त यो परमेश्वरको अनुग्रहको बयान गरेर नसकिने आश्चर्यकर्म हुनुपर्छ । मेरो विचार त्यस व्यक्तिको विचारसँग मिल्छ, जसले आफ्नो समाधिमाथि 'मेरा पापहरू मलाई क्षमा भए' भन्ने शब्द लेख्न लगायो । अनि यस आयरल्याण्डको एकजना मानिससँग मेरो मन पनि मिल्छ, जसले यसो भने: 'प्रभु येशूले मेरा सबै पापहरू क्षमा गर्नुभयो र फेरि कहिल्यै तिनको सम्भना गर्नुहुनेछैन ।' ख्रीष्ट येशूको बहुमूल्य रगतको खातिर हाम्रा पापहरू सधैंको निम्ति फालिएका छन् - यो मेरो निम्ति समझदेखि बाहिरको कुरा हो ।

हाम्रा सबै रोगहरू निको भए - यो हाम्रो दोस्रो लाभ हो, जसको सम्भना हामीले गर्नुपर्छ । यस भनाइले सृजना गरेको समस्या समाधान गर्नुभन्दा अघि हामीले यो एउटा कुरा ख्याल गर्नुपर्छ: शरीरको चङ्गाइचाहिँ पापको क्षमापछि आउँछ । हाम्रो शरीरको अवस्था र हाम्रो आत्मिक अवस्थाको बीचमा घनिष्ठ सम्बन्ध रहेको छ । अनि सबै रोगहरू कुनै पापको प्रतिफल हुँदैनन्; तर कति रोगहरू छन्, जुनचाहिँ कुनै पापको फल हुन्छन् । अनि कसैको रोग त्यसको कुनै पापको फल भएदेखि त्यस व्यक्तिले चङ्गाइ पाउनुभन्दा अघि पापको क्षमा पाउनुपर्छ, यो अनिवार्य हो ।

तब यस सम्बन्धमा खास समस्या के हो त ? यस पदले यसो भन्छ: 'उहाँ तिम्रा सबै रोगहरू निको पार्नुहुन्छ ।' तर व्यवहारमा आएर हाम्रो अनुभव के हो त ? सबै रोगहरू निको हुँदैनन्; अनि ढिलो-छिटो हामी सबै मर्ने नै छौं, यदि प्रभु येशू बीचमा आउनुभए

भने । यसो हो भने, यस पदले भन्न खोजेको कुरा के हो त ? यसको सही र सठीक उत्तर खोज्न चाहेर हामीले निम्न लिखित कुराहरू ध्यानमा राख्नुपर्छ ।

पहिले कुरा: सबै वास्तविक चङ्गाइ परमेश्वरबाट आउँछ । तपाईं बिरामी हुनुभएको थियो र फेरि निको हुनुभयो भने तपाईं आफू निको हुनुभएकोमा परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउन सक्नुहुन्छ, किनभने उहाँ सबै चङ्गाइको मूल र स्रोत हुनुहुन्छ । पुरानो नियममा परमेश्वरका नामहरूमध्ये एउटाचाहिँ 'यहोवा रोफेका' हो, जसको अर्थ 'तिमीलाई निको पार्ने परमप्रभु' हो (प्रस्थान १५:२६) । यसकारण बुभुनहोस: हरेक साँचो चङ्गाइ उहाँबाट आउँछ ।

दोस्रो कुरा: परमप्रभु सबै किसिमका रोगहरू निको पार्न सक्नुहुन्छ । उहाँको निम्ति निको हुन नसक्ने कुनै रोग नै छैन ।

तेस्रो कुरा: परमप्रभु प्राकृतिक साधनहरू प्रयोग गरेर निर्धारित समयमा निको पार्न सक्नुहुन्छ अथवा उहाँ अलौकिक ढङ्गमा, तत्कालै निको पार्न सक्नुहुन्छ । उहाँको चङ्गाइ गर्ने सामर्थ्यको निम्ति कुनै सीमा छैन, र कुनै सीमा लगाउनुहुँदैन ।

चौथो कुरा: प्रभु येशू यस धरतीमा जिउनुहुँदा उहाँले आफूकहाँ ल्याइएका सबै रोगीहरूलाई निको पार्नुभयो (मत्ती ८:१६) ।

पाँचौं कुरा: अनि ख्रीष्ट येशूले आफ्नो हजार वर्षको राज्यभरि साँच्चै सबै प्रकारका रोगहरू निको पार्नुहुनेछ (यशैया ३३:२४; यर्मिया ३०:१७) । उहाँको विरोधमा उठ्नेहरू मात्र निको नभएर मर्नेछन् (यशैया ६५:२०^१) ।

तर प्रस्तुत पदको अर्थ अरू जेसुकै होस्, तर ख्रीष्ट-विश्वासीले सबै प्रकारको रोगबाट चङ्गाइ दाबी गर्न सक्छ भन्नेचाहिँ यसको साँचो अर्थ होइन; किनभने यही भजनका अरू पदहरू पनि छन्, जुन पदहरूले हामीलाई

‘जीवन क्षणिक छ र यसको अन्त अवश्य हुनेछ’ भन्ने कुरा सम्भाउँछन् (तपाईंले १५-१६ पदहरूमा हेर्नुहोला) । मेरो विचारमा यस पदले भन्न खोजेको यही हो: जब कोही ख्रीष्ट-विश्वासी निको हुन्छ, तब त्यो चङ्गाइचाहिँ परमेश्वरबाटको कृपा हो, र उसले निको पार्नुहुनेलाई यसको श्रेय दिनुपर्छ र उहाँलाई यसको निम्ति धन्यवाद दिनुपर्छ ।

भजन १०३:४: परमप्रभु हाम्रा रोगहरू निको पार्नुहुन्छ । यति मात्र होइन, तर उहाँ हाम्रो जीवन अगाध खाँदरूपी विनाशबाट छुटाउनुहुन्छ । निस्सन्देह, उक्त भनाइ उहाँले हामीलाई नरकदेखि बचाउनुभएको कुरामाथि लागू गर्न सकिन्छ । तर मेरो विचारमा, यसो भनेकोमा उहाँले हामीलाई खतराहरूबाट, दुर्घटनाहरूबाट, दुःखद घटनाहरूबाट र यसरी नै चिहानबाट बचाउनुहुन्छ भन्ने अर्थ लाग्छ । धेरैचोटि हाम्रा परमेश्वरले हस्तक्षेप गरेर हामीलाई अकाल मृत्युदेखि बचाउनुभएको रहेछ, सो कुरा हामी स्वर्गमा पुगेपछि मात्र बुझ्नेछौं ।

चौथो आशिष यो हो, कि उहाँले हामीलाई करुणा र कोमल कृपाको मुकुट पहिराउनुहुन्छ । हामीजस्तै दोषी र उहाँको प्रेमको योग्य नभएकाहरूको निम्ति यो कत्रो अचम्मको शिरपेच हो ! अनन्त प्रेमको प्रेम-पात्र हामी ! अनि दिन प्रतिदिन उहाँको कृपा हामीमाथि बर्सेको छ ।

भजन १०३:५: त्यसपछि उहाँले हामीलाई हामी बाँचुन्जेल उत्तम कुराहरूले तृप्त पार्नुहुन्छ । हिब्रूमा यस वाक्यको अर्थ अलिक अस्पष्ट देखिन्छ । यसको शाब्दिक अनुवाद यस प्रकारको छ: ‘उहाँले तिम्रो गहना उत्तम कुराहरूले तृप्त पार्नुहुन्छ ।’ यसैबाट विभिन्न अनुवादहरू आए, जस्तै: ‘तिम्रो यौवन’, ‘तिम्रो आयु’, ‘तिमी बाँचुन्जेल’ आदि । यसको सठीक शब्द के होला नि ?

जेजस्तो भए पनि यो सत्य दृढ़ छ, कि परमप्रभु हाम्रो हृदयको चाहना तृप्त पार्नुहुन्छ; अनि उहाँ सीधा चाल चल्नेहरूबाट कुनै असल कुरा बाँकी राख्नुहुन्न ।

पापको क्षमा, रोगको चङ्गाइ, हर किसिमको सुरक्षा, कोमल कृपारूपी मुकुट र परितृप्ति – यी पाँचवटा आशिषहरूले गर्दा हाम्रो जवानी चीलको भैं नयाँ हुँदै जान्छ । रोगबिमारी र अपकारले शरीरलाई असर पार्लान्, तर यस्ता कुराहरूले हाम्रो आत्मा छुन सक्दैनन् । ‘हाम्रो बाहिरी मान्छे नष्ट हुँदै गए तापनि हाम्रो भित्रि मान्छेचाहिँ दिनदिनै नयाँ हुँदै जान्छ’ (२ कोरिन्थी ४:१६) । शरीरको हिसाबले यस पृथ्वीमा हामीलाई अविनाशी यौवन दिलाउने मुहान नै छैन, तर हाम्रो आत्माको निम्ति यस्तो सीमा छैन, तर त्यो त बलमाथि बल पाउँदै जान सक्छ ।

‘तर परमप्रभुको बाटो हेर्नेहरूचाहिँ नयाँ बल पाउँदै जानेछन्; उनीहरू चीलहरूभैं पखेटाहरू फिजाएर उँभो-उँभो उड्नेछन्; उनीहरू दगुर्नेछन् र थकित हुनेछैनन्; उनीहरू हिँड्नेछन् र क्लान्त हुनेछैनन्’ (यशैया ४०:३१) ।

चीलचाहिँ लामो आयु र श्रेष्ठतर बलको लागि प्रसिद्ध छ । तर त्यसको जीवन-शक्ति पनि अस्थायी छ र सधैं नयाँ हुँदै जाँदैन; त्यो चरा बूढो हुन्छ र मर्छ । तर भजनकारले भन्न खोजेको तात्पर्य यो हो, कि परमेश्वरमा आङ्भरोसा गर्ने मानिस नित्य नवीकरण उपभोग गर्छ, बलमाथि बल पाउँछ र माथि, भन् माथि उड्दै जाने चीलजस्तो उँभो जान्छ ।

भजन १०३:६: परमप्रभुको दया र कोमल कृपा केमा देखिन्छ? उहाँले हिब्रू जातिका मानिसहरूसित गर्नुभएका व्यवहार र बर्तावमा, विशेष गरेर मिस्र देशबाट निस्केर आएको तिनीहरूको प्रस्थानमा यो देखिन्छ ।

यो एउटा आदर्श थियो, जसबाट उहाँले थिचोमिचोमा परेकाहरू सबैको कानुनी अधिकार र सठीक न्याय कसरी कायम राख्नुहुन्छ, सो छरलङ्ग बुझिन्छ ।

भजन १०३:७-८: मिस्र देशदेखि प्रतिज्ञा गरिएको देशतर्फको यात्रामा परमेश्वरले मोशालाई आफ्ना मार्गहरू र इस्राएलीहरूलाई आफ्ना कामहरू प्रकट गर्नुभयो । उहाँले मोशालाई आफ्नो मनका विचारहरू प्रकट गर्नुभयो र उनलाई आफ्ना योजनाहरू र उद्देश्यहरू बताउनुभयो । तर इस्राएलीहरूले केवल ती योजनाहरू कार्यान्वित भएका देखे । उहाँका मार्गहरू र उहाँका कामहरूको बीचमा भिन्नता छ; किनकि उहाँका मार्गहरू केवल दिव्य प्रकाशद्वारा थाह हुन्छ, तर उहाँका कामहरू आँखाले देख्न सकिन्छ ।

आफ्ना जनहरूसित गर्नुभएका व्यवहार-हरूमा परमप्रभुले आफूलाई दयालु र अनुग्रही हुनुभएको देखाउनुभयो । तिनीहरूको यात्राको एक-एक कदममा उहाँले तिनीहरूलाई डोस्छाउनुहुन्थ्यो, तिनीहरूको रक्षा गर्नुहुन्थ्यो र तिनीहरूलाई भरण-पोषण गर्नुहुन्थ्यो । उहाँका जनहरू हठी हुन्थे, गनगन गर्थे, विद्रोही र अटेरी हुन्थे; तर उहाँले आफ्नो रिस रोकिराख्नुभयो; किनकि उहाँ रिसाउनमा ढिलो हुनुहुन्छ । उहाँको कृपा अटल हुन्छ, तिनीहरूको कृतघ्नता जेसुकै होस् ।

हे प्रिय प्रभु येशू, तपाईंको दृष्टिमा म पूरा अयोग्य छु,
तापनि तपाईंले सधैं ममाथि आफ्नो अद्भुत प्रेम बर्साइरहनुहुन्छ ।

म बारम्बार भड्किरहन्छु र तपाईंको इच्छा पालन गर्नदेखि चुक्छु,
तर पनि मलाई विवश पार्ने तपाईंको कृपामय प्रेमले मलाई साथ दिइरहन्छ ।

अज्ञात लेखकको रचना

भजन १०३:९-१०: यस्तो समय आउँछ, जब परमप्रभुले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई

ताड्ना दिनुपर्छ; तर पनि उहाँको तह लाउने काम चाहिएको भन्दा एक दिन बढी पनि रहँदैन । अनि न्याय उहाँको अनौठो काम हो । उहाँको कृपाले न्यायको विरुद्ध गर्व गर्छ । जुन कुरा हामी पाउन लायक छौं, त्यही कुरा हामीले पाउनु हो भने हामी अनन्तसम्म नरकमा पर्नुपर्नेथियो । तर परमेश्वरको कृपा यसैमा प्रकट हुन्छ: हामीले पाउन पर्ने दण्ड उहाँले हामीलाई दिनुहुन्न । हाम्रा पापहरूको सजायरूपी मोल, त्यो जरिवाना अर्को एकजनाले गलगथाको क्रूसमा तिरिदिनुभयो । अनि जब हामी यही मुक्तिदाता प्रभुमाथि विश्वास राख्छौं, तब परमेश्वरले न्यायसंगत रीतिले हामीलाई हाम्रा पापहरू क्षमा गर्न सक्नुहुन्छ । अनि दोहरो सजाय हुनै सक्दैन । ख्रीष्ट येशूले एकै पल्ट सधैंको निम्ति हाम्रो सारा ऋण तिरिदिनुभयो; यसकारण हामीले त्यो कहिल्यै तिर्नुपर्नेछैन ।

भजन १०३:११-१२: हाम्रो मुक्तिको निम्ति यस प्रकारको अद्भुत प्रबन्ध गर्ने परमेश्वरको अपार प्रेम नाप सकिँदैन । यो हाम्रो दिमाग धेरै खियाउने कत्रो गिदी-पगालाइ र समझदेखि बाहिरको कुरा हो ! हामीले यस पृथ्वीदेखि आकाशसम्मको दूरी नाप सकेको भए हामीले उहाँको प्रेमको महानताको विषयमा केही हृदसम्म कुरा बुझ्न सक्नेथियौं; तर हामी यसो गर्न सक्दैनौं । हामी जिइरहेको ब्रह्माण्डको लमाइ-चौड़ाइ कति छ, सो ठोकुवा दिन सक्दैनौं । तब हामी अनन्त दूरीको कुरा कसरी गर्ने ? तर ठीक यति टाढा उहाँले हाम्रा अपराधहरू हामीदेखि हटाउनुभयो । पश्चिमदेखि पूर्व कति टाढा छ ? ख्रीष्ट-विश्वासी र उसका पापहरूको बीचमा कहिल्यै नभेटिने दूरी यत्रो छ; उसले आफ्ना पापहरू फेरि कहिल्यै फेला पार्नेछैन । किनकि परमेश्वरको प्रेमको अचम्मको कामद्वारा ती पापहरू सधैंको निम्ति उहाँको नजरदेखि हटाइए ।

भजन १०३:१३-१४: एकजना भाइले यसो भनेका छन्: 'मानिसको कमजोरीले परमेश्वरको दया आकर्षण गर्छ।' जसरी बुबाले आफ्नो सानो छोरालाई ठूलो भारी उठाउन मरिमेटी प्रयास गरिरहेको देख्दा यी बुबाचाहिँलाई उसको माया र ममता लाग्छ, त्यसरी नै परमप्रभुले पनि हाम्रो कमजोरतामा हामीमाथि टिठाउने दयाको दृष्टि लगाउनुहुन्छ। हामी के हौं र? हामी त धूलोबाट बनिएका हौं; हामी कमजोर र असहाय छौं; अनि उहाँ यो राम्ररी जान्नुहुन्छ। तर जुन कुरा परमेश्वर जान्नुहुन्छ, त्यही कुराचाहिँ हामी बारम्बार बिर्सन्छौं: हामी त धूलो हौं। यसकारण हामी घमण्डी, आत्मनिर्भर गर्ने स्व-अवलम्बी हुन्छौं, र यसबाट घरिघरि हाम्रो पतन र असफलता आउँछ।

भजन १०३:१५-१६: मानिस धूलोबाट मात्र बनेको कहाँ हो र, ऊ चाँडै धूलोमा फर्केर जान्छ। 'तिमी माटो हो, र तिमी माटैमा फर्किजानेछौ' भन्ने त्यो उहिलेको उर्दी अक्षरशः पूरा भएको छ; कसैले त्यो रोक्नै सक्दैन। मानिस एकै दिनको निम्ति जन्मन्छ, त्यसपछि ऊ मैदानको फूलजस्तो बितिजान्छ, र उसको आसपासमा जिउनेहरूले उसलाई फेरि कहिल्यै देख्नेछैनन्।

भजन १०३:१७-१८: तर परमेश्वरको कृपामा ठूलो आकाश-पातालको भिन्नता छ; किनकि उहाँको कृपा उहाँको डर मात्रै-हरूमाथि युगानुयुगसम्म रहिरहन्छ। समयको हिसाबले उहाँको कृपा असीमित छ, र नापतौलको हिसाबले यो अपरिमित र अनगिन्ती छ। अनि उहाँको धार्मिकता नाति-पनातिहरूसम्म जान्छ। यस कुराबाट ठूलो सान्त्वना मिल्छ। ख्रीष्ट-विश्वासी आमा-बुबाहरूको सामान्य फिक्रीचिन्ता के हो भने, तिनीहरूका छोराछोरीहरू र नाति-नातिनाहरू

दुष्टताले भरिएको संसारमा हुँकिरहेका छन्। तर हामी आफ्ना बाल-बालिकाहरूलाई दुक्कैसँग उहाँकै जिम्मामा लगाउन सक्छौं, जसको प्रेम अपरम्पार छ र जसको धार्मिकता हाम्रो निम्ति मात्र होइन, तर आउँदा पुस्ताहरूको निम्ति पनि यथेष्ट हुन्छ। हुन त यी प्रतिज्ञाहरूमा एउटा शर्त पनि राखिएको छ। यी प्रतिज्ञाहरू केवल उनीहरूको निम्ति लागू हुन्छन्, जस-जसले उहाँको वाचा पालन गर्छन् र उहाँका आज्ञाहरू सम्भेर पालन गर्छन्। तर यो शर्त न्यायसंगत छ।

भजन १०३:१९-२२: परमप्रभु राजा हुनुहुन्छ। उहाँको सिंहासन स्वर्गमा छ। अनि उहाँको अधिकार विश्वभरि चल्छ। यसो हो भने, उहाँले हरेक प्राणी र हरेक सृष्टिको थोकबाट प्रशंसा पाउनुपर्छ। यसकारण दाऊद वाद्य-मास्टरको रूपमा विश्वको मञ्चमा उक्लेर स्तुतिप्रशंसाको यस भव्य सङ्गीत-समारोहमा सृष्टिको विराट गायक-मण्डललाई नेतृत्व गर्छन्। पहिले तिनले शक्तिशाली र आज्ञाकारी स्वर्गदूतहरूलाई स्तुतिगान शुरु गर्न लाउँछन्। त्यसपछि तिनले परमेश्वरको सेवा गर्ने सृष्टिका सबै प्राणी-हरूलाई स्वरमा स्वर मिलाएर उहाँको स्तुति गर्न आह्वान गर्छन्। त्यसपछि तिनले परमेश्वरका सबै कामहरूलाई त्यस महिमित सङ्गीत-समारोहमा भाग लिने इसारा दिन्छन्। अनि परमेश्वरको प्रभुत्वअन्तर्गत रहेको सारा क्षेत्रभरि यो हल्लेलूयाहको भव्य स्तुतिगान गुञ्जायमान हुँदै गर्दा उक्त गायक-मण्डलको मास्टर आफैले 'परमप्रभु परम धन्य हुनुहुन्छ' भनेर अरूको स्वरमा आफ्नो स्वर मिलाउँछन्। अनि एकजना भाइ छन्, जसले दाऊदलाई यसो भन्दै गरेको कल्पना गरेका छन्: 'सृष्टिले गाइरहेका स्तुतिगान-हरूको बीचमा मेरो स्वरले पनि उहाँको स्तुति गाउनुपर्छ।''

भजन १०४: सृजनाहार पालनहार हुनुहुन्छ

करोडौं बासिन्दाहरू भएका न्यू-योर्क, लण्डन र टोकियोजस्ता महानगरहरू सञ्चालन गर्नमा किसिम-किसिमका कुराहरू आवश्यक पर्छन्, होइन र? जल-विभाग, आवास-विभाग, सडक-विभाग, विद्युत-विभाग, खाद्य-पदार्थका बन्दोबस्तहरू र अन्य सबै आवश्यक सेवाहरूको निम्ति व्यवस्था मिलाउने उपयोगी संस्था-संघहरू र उचित प्रशासन हुनुपर्छ।

तर आउनुहोस्, जुन संसारमा हामी बसिरहेका छौं, हामी यस संसारको विषयमा कुरा गरौं! यसको व्यवस्था मिलाउन परमेश्वरको काम भन्नु कति बढूता जटिल हुन्छ, सो विचार गरौं! उहाँले सृष्टि गर्नुभएका सबै प्राणीहरूको निम्ति पानीको प्रबन्ध गर्नु कत्रो समस्या होला त नि। मानिस-जाति, पशुप्राणी, चराचुरुङ्गीहरू, माछाहरू र अन्य जलचर प्राणीहरूको निम्ति खानेकुराहरूको बन्दोबस्त गर्नु अत्यन्तै भारी काम हो। तिनीहरूलाई घाँस मात्र होइन, तर वास र कपास पनि चाहियो। अनि परमेश्वर यही विशाल प्रकृति-जगत्का सृजनाहार र पालनहार हुनुहुँदो रहेछ!! यस सिलसिलामा तपाईंले उहाँको विषयमा मनन गर्नुभयो भने, यही कुराले उहाँको विषयमा कति महान्-महान् विचारहरू पैदा गर्दो रहेछ, सो तपाईंलाई थाहा लाग्नेछ।

भजन १०४:१-३: यी अज्ञात भजनकारले आफ्नो सारा तनमनलाई परमप्रभुको प्रशंसा गर्ने आदेश दिइसकेपछि तिनले परमेश्वरको महान् वर्णन गर्न थालेका छन्; अनि निस्सन्देह, योजस्ता महान् बयान-हरूबाट माइकल एन्जेलोले प्रेरणा पाएको हुनुपर्ला। यस खण्डमा साङ्केतिक भाषा

प्रयोग गरिएको बुझिन्छ; किनभने अरु कुनचाहिँ तरिकाले अदृश्य परमेश्वरको वर्णन गर्न सकिन्छ, मलाई भन्नुहोस्! सीमित शब्दहरूले उहाँको असीमित महानता कहाँ बयान गर्न सक्छन्!

उभिएर, नियालेर र आश्चर्य प्रकट गरेर भजनकारले यसो भन्छन्: 'हे परमप्रभु, मेरा परमेश्वर, तपाईं अति महान् हुनुहुन्छ!' त्यसपछि परमेश्वरको प्रदर्शनको विस्तृत बयान शुरु हुन्छ। परमेश्वरले अपार वैभव र महान् प्रतापको वस्त्र ओढ्नुभएको छ, यसको निम्ति उपयुक्त शब्द छैन। उहाँले आफूलाई पोशाकरूपी ज्योतिले ढाक्नुभएको छ, जुन ज्योतिचाहिँ उहाँको विशुद्ध पवित्रता र सिद्ध धार्मिकताको प्रतीक हो। अनि उहाँले वायुमण्डल र तारामण्डल पृथ्वीमाथि पर्दाभैं टाँग्नुभयो; यस कामको विशालताको बारेमा कल्पना गर्न सकिँदैन; यो हाम्रो दिमागदेखि बाहिरको कुरा हो। धरतीमाथि एउटा वायुमण्डल छ, जसमाथि पानीका कणहरूले भरिएका बादलहरूको ढक्कन छ। अनि यही बादलहरूको ढक्कनचाहिँ आकाशका खाँबाहरूको जग हुँदो रहेछ। अनि यी बादलहरू परमप्रभुको रथ हुन्, जुन बादलहरूचाहिँ आकाशको एक छेउदेखि अर्को छेउसम्म वेगसित दगुर्छन्; उहाँको रथको इन्जिनचाहिँ बतास हो, जसका पखेटाहरूमाथि उहाँ सवार हुनुहुन्छ।

भजन १०४:४: 'जसले आफ्ना दूत-हरूलाई आत्माहरू र आफ्ना सेवकहरूलाई आगोको ज्वाला बनाउनुभएको छ।' अब हिब्रू भाषाको कुरा आयो: हिब्रूमा 'वायु' र 'आत्मा'को निम्ति एकै शब्द प्रयोग गरिएको र 'स्वर्गदूत' र 'दूत'को निम्ति पनि एउटै शब्द प्रयोग गरिएको हुनाले यस वाक्यको अनुवाद निम्न प्रकारको हुन सक्छ: 'जसले बतास-हरूलाई आफ्ना दूतहरू र आगोको ज्यालालाई आफ्ना सेवकहरू तुल्याउनुहुन्छ।' प्रकृति यस

खण्डको सन्दर्भ भएको हुनाले यही सठीक अनुवाद देखिन्छ। तर हिब्रू १:७ पदमा यो पद उद्धृत गरिएको छ, र त्यस पदको प्रसङ्गले परम्परागत अनुवादको माग गर्छ। (तर हिब्रू १:७ पदमा प्रयोग गरिएका युनानी शब्दहरूमा पनि यही दोहोरो अर्थ लाग्छ; यसकारण पुरानो नियमको यस पदको विषयमा उक्त अर्थ नयाँ नियममा हिब्रू १:७ पदमा पनि लगाउन सकिन्छ)।

भजन १०४:५-९: यस भजनमा अघि बढ्दै जाँदा के सुस्पष्ट हुन्छ भने, यस खण्डले उत्पत्ति एक अध्यायमा उल्लिखित सृष्टिका छ दिनहरू पो बयान गरेको रहेछ। हुन त यहाँ, यस खण्डमा सृष्टिका यी छ दिनहरू बराबर बयान गरिएका छैनन्। तर उहाँका प्राणीहरू, विशेष गरी मानिसको निम्ति परमेश्वरले गर्नुभएका पूर्व-प्रबन्धहरू देखेर भजनकारले आफ्नो आश्चर्य प्रकट गरेका छन्।

परमेश्वरले कसरी मानिसहरूको निम्ति बसोबास गर्न लायकको स्थिर र अटल धरातल हुने उद्देश्यले पृथ्वी अदृश्य जगहरूमाथि निर्माण गर्नुभयो, सो तिनले पहिले सम्झना गरेका छन्। उत्पत्ति भएको बेलामा सम्पूर्ण पृथ्वी गहिरो पानीले पहाडहरू ढुब्ने गरी ढाकिएको थियो। तेस्रो दिनमा परमेश्वरले यसो भन्नुभयो: 'आकाशमनि भएका पानीहरू एक ठाउँमा जम्मा होऊन्, र सुक्खा जमिन देखा गरोस्' (उत्पत्ति १:९)। तब तुरुन्तै पानीहरू सरर पछि हटे; अनि पहाडहरू र बेंसीहरू परमेश्वरले तिनीहरूको निम्ति अघिबाट निर्धारित गर्नुभएका ठाउँहरूमा देखा परे। अनि तिनीहरूले सुक्खा जमिनमाथि दक्खल गर्न नपाऊन् भनेर आ-आफ्ना साँधसिमानाभित्र महासागरहरू र समुद्रहरू बने।

भजन १०४:१०-१३: त्यसपछि परमेश्वरको अद्भुत जल-प्रणालीले काम गर्न

शुरु गर्‍यो। महानहरूबाट प्रशस्त पानीका धाराहरू बगे। अनि पहाडहरूदेखि खोला-नालाहरू ओह्लालै आ-आफ्ना बाटो निकाल्दै बेंसी र तराईहरूहुँदै अन्तमा समुद्रमा पुगे। अनि त्यस समयदेखि उसो वनपशुहरूले ती खोलानालाहरू, नदीहरू, पोखरीहरू र तालहरूमा आफ्नो तिर्खा मेट्दै आए। अनि चराचुरुङ्गीहरूले यी जल-स्रोतहरूको छेउ-छाउमा गुँड लाउने ठाउँहरू पाए। उक्त जल-व्यवस्थाको अर्को विभागचाहिँ भरी, पानीको बर्साइ हो। यस सिलसिलामा एलिहूले आफ्नो ज्ञान पोखेर भने: 'परमेश्वरले पानीका थोपाहरू माथि खिँचुहुन्छ; अनि ती थोपाहरू कुहिरो बनेर भरीको रूपमा बर्सिन्छन्, अँ, बादलहरूले ती तप्काउँछन् र प्रशस्त गरी मानिसहरूमाथि पानी चुहाउँछन्' (अय्यूब ३६:२७-२८)। अनि त्यस प्रकारले एउटा विशाल सिँच्ने प्रणालीले पहाडहरूलाई भिजाउँछ; अनि परमेश्वरको त्यस पानी-सेचनद्वारा पृथ्वी तृप्त हुन्छ।

भजन १०४:१४-१५: अब खाद्य पदार्थको आपूर्ति गर्ने विभाग आयो। उहाँले गाईबस्तुको निम्ति प्रशस्त घाँसपात र किसिम-किसिमका वनस्पति जुटाइदिनुहुन्छ, साथै खाद्यान्नहरूको प्रबन्ध गर्नुहुन्छ, यस हेतुले कि मानिसले आफ्नो निम्ति र आफ्नो बस्तुभाउको चारोको निम्ति यी अन्नहरूको खेती गरोस्। अनि खानेकुरा पृथ्वीबाट उब्जन्छ, कसरी? यो त एउटा अचम्मको काम पो हो, जुनचाहिँ बिस्तारै र चुपचापसित पूरा हुन्छ। अनि अङ्गुरको रस अद्भुत रासायनिक प्रक्रियाद्वारा दाखमद्य बन्छ, र यसको सेवनले मानिस आनन्दित हुन्छ। अनि जैतुनबाट स्वास्थ्यप्राद र स्वादिष्ट सुनौलो तेल निस्कन्छ, जसको प्रयोग किसिम-किसिमको हुन्छ। अनि यी अन्नबाट कि त रोटी, कि त चामल बनिन्छ, त्यो मूलभोजन, जसले मानिसलाई परिश्रम गर्ने बल दिन्छ।

भजन १०४:१६-१८: वनका ठूला-ठूला रूखहरूले जमिनबाट प्रशस्त मात्रामा, अँ, टन-टनको पानी चुस्छन्; अनि लेबानोनका देवदारहरू मानिसले रोप्नुपर्ने, ती आफैआफ उम्रन्छन् र बढ्छन्। यी देवदारहरू विभिन्न चराहरूका वासस्थानहरू हुन्छन्। यसको उदाहरण दिऔं: सारसले सल्लाका रूखहरूमा गुँड लाउँछन्; (अनि हुन सक्छ, यहाँका सल्लाका रूखहरू धूपीका रूख पो हुन्, कि कसो हो)। अनि अगला-अगला पहाडहरू हिमाली बाख्राहरूका उत्तम शरणस्थान हुन् भने, चट्टानहरूचाहिँ शापान अर्थात् भीर खरायोहरूको निम्ति वासस्थान हुन्छन्।

भजन १०४:१९-२३: जीवन कालचक्र-हरूमा र समयको तालिकाअनुसार चलिरहने हुनाले समय नाप्ने कुनै न कुनै उपाय हुनुपर्छ। यसको निम्ति परमेश्वरले महिनाहरू छुट्याउने हेतुले चन्द्रमा त्यसको ठाउँमा राख्नुभयो। अनि सूर्यचाहिँ? त्यसले आफ्नो अस्ताउने समय जान्दछ, र यसरी दिनको अन्त दर्साउँछ। दिन र रातको नियमित पालो पशुप्राणीहरू र मानिसको निम्ति उपयुक्त हुन्छ। किनभने अँध्यारो रातको आडमा वनपशुहरू आ-आफ्नो आहारको खोजीमा चाल मारेर हिँड्छन्। तर बिहान भएपछि ती पशुहरू आफ्ना ओडारहरूतिर चम्पत कस्छन्। तर मानिसचाहिँ आफ्नो काममा निस्कन्छ र दिनको उज्यालो समय उद्योगी परिश्रमको निम्ति उपयोग गर्छ।

भजन १०४:२४-२६: अचम्म, परमेश्वरका कामहरू कति धेरै छन्!! 'अहो, ती सबैको रचना कत्रो बुद्धिको काम हो!' (नोक्स)। पृथ्वी उहाँले सृष्टि गर्नुभएका थोकहरूले परिपूर्ण छ, र उहाँले सानोतिनो कुरामाथि ध्यान दिएर हरेक प्राणीको अद्भुत ख्याल गर्नुहुन्छ। समुद्रमा हूलैहूल साना-ठूला जलचर प्राणीहरू छन् - प्लवकका सूक्ष्म

जीवाणुहरूदेखि लिएर विशालकाय ह्वेल माछाहरूसम्म।

अनि छब्बीस पदमा 'जहाजहरू' भनेर उल्लेख गरिएको शब्द यहाँ अलिक अनुपयुक्त देखिन्छ, किनकि यी पानी-जहाजहरू जीवित प्राणीहरूको चर्चित विषयदेखि बाहिरका कुरा हुन्। यसकारण कतिजनको विचारमा, यी जहाजहरू विशाल जलजन्तुहरू हुन् (उत्पत्ति १:२१); तर यस शब्दको सठीक अर्थ 'जहाजहरू' नै हो। अनि त्यही पदमा लिव्यातान भन्ने जन्तु पनि छ। हामीले यसको ठाउँमा कि त ह्वेल माछा, कि त डल्फिन बुभुपर्ला, जुन प्राणीहरूको निम्ति समुद्र उपयोगी खेल-मैदान भएको छ, जहाँ तिनी-हरूले आफ्ना खेल-कमालहरू देखाउन सक्छन्। (तपाईँले अय्यूबको पुस्तकमा अय्यूब ४१ अध्यायका टिप्पणीहरू र त्यस पुस्तकका endnotes मा हेर्नुहोला)।

भजन १०४:२७-३०: सबै जीवहरू आफ्नो आहारको निम्ति परमेश्वरमाथि भर पर्छन् - ती जीवतहरूमध्ये कुनचाहिँले यो जान्दछ र? जुन कुरा उहाँले प्रबन्ध गर्नुहुन्छ, त्यो कुरा तिनीहरूले बटुल्छन्। उहाँले आफ्नो मुट्टी खोल्लुहुन्छ, र तिनीहरू पूरा तृप्त हुन्छन्। तेह पदमा परमेश्वरले पानीभरी बर्साउनु-भएको हुनाले पृथ्वी तृप्त भयो। अनि सोह पदमा रूखहरू रसले पूर्ण छन्। अनि अहिले सबै प्राणीहरू आहार पाएर तृप्त हुन्छन्।

परमेश्वरको प्रबन्धअनुसार यस पृथ्वीमा एउटा अनिवार्य, नभई नहुने ईश्वरीय नियम के हो भने, मृत्युले एउटा पुस्तालाई लैजान्छ र त्यसको ठाउँमा एउटा नयाँ पुस्ता खडा हुन्छ। जब पशुहरू मर्छन्, चाहे तिनीहरूको मृत्यु हिंसात्मक मृत्यु, चाहे प्राकृतिक मृत्यु होस्, तब त्योचाहिँ मानौँ परमेश्वरले तिनीहरूबाट आफ्नो चेहरा लुकाउनुभएको हेतुले भएको रहेछ। तर ती पशुहरू आफ्नो प्राण त्यागेर धूलोमा फर्किरहेको बेलामा परमेश्वरले

आफ्नो आत्मा पठाउनुहुन्छ र पृथ्वीमा तिनीहरूलाई फेरि फल्दै-फुल्दै वृद्धि गराउनु-हुन्छ, मानौं एउटा नयाँ सृष्टि भएछ। यतापट्टि पृथ्वीमा निरन्तर क्षय हुने क्रम जारी रहन्छ भने, उतापट्टि पृथ्वीको चेहरा निरन्तर नयाँ हुँदै जान्छ।

भजन १०४:३१-३२: शुरुमा यस भजनको सन्दर्भ सृष्टिको उत्पत्ति थियो। तर अबचाहिँ 'सुनौलो युग छिटो आओस्' भन्ने आवेगपूर्ण विन्तीको साथमा यो भजन बन्द हुन्छ। त्यस सुनौलो युगमा पापका सबै विनाशकारी प्रभावहरू निर्मूल पारिनेछन्, र परमप्रभुले आफ्नो महानता र आफ्नो भलाइको खातिर आदर र महिमा पाउनुहुनेछ।

'भजनकारको तीव्र चाहना के हो भने, तिनले सबै कुराहरू पहिलो स्थितिमा फर्केका र पुनर्स्थापित भएका देख्न पाऊन्! तिनले आफूलाई र परमेश्वरका सबै प्राणीहरूलाई यस महान् शान्तिको राज्यमा सहभागी भएको देख्न सक्न्। सृष्टिको नयाँ विश्राम-दिन उदाएको होस् - परमेश्वरको विश्राम शुरु भएको होस्, जुन समयमा उहाँ आफ्ना कामहरूमा आनन्दित हुनुहुनेछ, र तिनीहरू उहाँमा आनन्दित हुनेछन्; अनि विश्व स्तुतिगानले गुञ्जित मन्दिर बनेछ।' (70)

भजनकारले परमप्रभुको निम्ति के प्रार्थना गर्छन् भने, उहाँको महिमा सदा-सदा भइ-रहोस्, र उहाँ आफ्ना कामहरूमा आनन्दित होऊन्। उहाँ कति महान् परमेश्वर हुनुहुन्छ! उहाँको एकै हेराइले भुइँचालो चल्छ र उहाँको एकै स्पर्शले ज्वालामुखीहरूले धूवाँ ओकल्छन्।

भजन १०४:३३-३५: यी पवित्र भजनलेखकले आफ्नो विषयमा कुन दृढ संकल्प गरे, सो सुन्नुहोस्! तिनले आफ्नो जीवनभरि स्तुति गाएर आफ्ना परमेश्वरका सर्वश्रेष्ठ सद्गुणहरूको गुणानुवाद गर्नेछन्। तिनको विन्ती छ: तिनको ध्यान परमप्रभुको

निम्ति मीठो भएको होस्; किनकि उहाँमा तिनले साँचो आनन्द पाएका छन्।

तर परमेश्वरको सृष्टि बिगार्ने पापी मानिसहरूको विषयमा तिनको राय यस प्रकारको छ: नैतिक हिसाबले तिनीहरू यस धरतीमा बस्न अयोग्य छन्, यसैले तिनीहरू यस पृथ्वीबाट मेटिऊन्। परमेश्वरले तिनी-हरूको निम्ति त्यही उर्दा गरिसक्नुभयो। यसकारण यस्तो हुने नै छ। यहाँ तिनको प्रार्थना परमेश्वरको इच्छानुसार भएको रहेछ। अनि हाम्रो विषयमा चाहिँ कसो हो? हामी अवश्य तिनको यस अन्तिम स्तुतिगानमा तिनलाई साथ दिन सक्छौं: 'हे मेरो प्राण, परमप्रभुलाई धन्यको भन्! तिमीहरूले याहको स्तुति गर!'

भजन १०५: अब्राहामसित बाँधिएको परमेश्वरको वाचा

परमेश्वरले अब्राहामसित बाँधुनभएको वाचामा 'मिस्रको नदीदेखि यूफ्रेटिस नदीसम्मको यो देश मैले तिम्रो वंशलाई दिएको छु' भन्ने प्रतिज्ञा गर्नुभयो (उत्पत्ति १५:१८-२१; प्रस्थान २३:३१; व्यवस्था १:७-८; यहोशू १:४)। अनि त्योचाहिँ एक नि:शर्त प्रतिज्ञा थियो, सम्पूर्ण रूपले एउटा अनुग्रहको वाचा थियो, जसका सबै कुराहरू मानिसमाथि होइन, तर केवल परमेश्वरमाथि निर्भर गर्थ्यो।

भजनलेखकले यस भजनमा परमेश्वरले अब्राहामसित वाचा बाँधुनभएको समयदेखि उहाँले इस्राएलीहरूलाई प्रतिज्ञा गरिएको देशमा ल्याइपुर्‍याउनुभएको समयसम्म उहाँले के-के गर्नुभयो, सो सबै कुराहरू बडो उत्साहको साथ बेलीबिस्तार गर्छन्। यसको जोरचाहिँ परमेश्वरले गर्नुभएको कुरामाथि छ। इस्राएली जातिका पापहरू र तिनीहरूका पिछ-हटाइहरूको विषयमा यहाँ केही पनि

भनिएको छैन, जस्तो प्रायः अरू ऐतिहासिक भजनहरूमा भनिएको पाइन्छ ।

वास्तवमा, इस्राएली जातिले कहिल्यै प्रतिज्ञा गरिएको देशको सम्पूर्ण क्षेत्रफल अधिकार गरेको थिएन । राजा सुलेमानको शासनकालमा यसले त्यसको सबैभन्दा बढी भाग आफ्नो बनाइसकेको थियो । राजा सुलेमानले यूफ्रेटिस नदीदेखि लिएर मिस्र देशको सिमानासम्म भएका सबै राज्य-हरूमाथि शासन गरे, तर यहूदा र इस्राएलका मानिसहरूले केवल दानदेखि बेर-शेबासम्म बसोबास गरे (१ राजा ४:२१-२५) । तर जब तिनीहरूका मसीह ठूलो शक्ति र ठूलो महिमामा फर्केर आउनुहुनेछ, तब इस्राएल देशका सिमानाहरूअन्तर्गत परमेश्वरले अब्राहामसित कबोल गर्नुभएको सारा भूभाग पर्ने नै छ । अनि जब त्यस सुदिनको उदय हुनेछ, तब विश्वासी इस्राएलले नयाँ आत्मा र नयाँ समझको साथ यो भजन गाउनेछ ।

क) भजन १०५:१-६: परमप्रभुलाई धन्यवाद चढाओ र उहाँको प्रशंसा गर !

धेरैजसो भजनहरू निम्न सुरबाट शुरु गर्छन् र त्यहाँबाट स्वर उठाएर परमप्रभुको आराधना गर्न चरम-उत्कर्ष स्वरमा पुग्छन् । तर यस भजनको शुरुचाहिँ साँच्चै प्रशंसाको विस्फोटन पो हुँदो रहेछ, जसको भावपूर्ण सजीव आग्रहले पाठकलाई उठाएर लैजान्छ । हामीलाई आराधना गर्ने प्रोत्साहन दिन प्रायः सबै क्रियापदहरू आज्ञासूचक क्रियाभावमा लेखिएका छन्, जस्तै:

क) परमप्रभुलाई धन्यवाद चढाओ !

ख) उहाँको नाम पुकार !

ग) जाति-जातिका मानिसहरूको बीचमा उहाँका कामहरू बताइदो !

घ) उहाँको निम्ति गाओ !

ङ) उहाँको निम्ति भजन गाओ/बजाओ !

च) उहाँका सबै अचम्मका कामहरूको वर्णन गर !

छ) उहाँको पवित्र नाममा गर्व गर !

ज) परमप्रभुको खोजी गर्नेहरूको हृदय आनन्दित होस् !

झ) परमप्रभु र उहाँको शक्तिको खोजी गर !

ण) उहाँको चेहराको नित्य खोजी गर !

ट) हे उहाँका दास अब्राहामका वंशहो, हे उहाँका चुनिएकाहरू, याकूबका सन्तान-हरूहो ! उहाँले गर्नुभएका अचम्मका कामहरू – उहाँका आश्चर्यकर्महरू र उहाँका मुखका फैसलाहरूको सम्झना गर !

ख) भजन १०५:७-११: अब्राहामसित बाँधिएको उहाँको वाचा

भजन १०५:७-८: भजनकारको त्यस बेहद खुशीको खास कारण अब्राहामसित बाँधिएको त्यो वाचा हो (उत्पत्ति १२:७; १३:१४-१७; १५:७ र १८-२१; १७:८; २२:१७-१८; प्रस्थान ३२:१३) । त्यो वाचा परमप्रभु, हाम्रा परमेश्वरद्वारा स्थापित गरिएको थियो, जसका धर्ममय कामहरू सारा पृथ्वीभरि देखिन्छन् । उहाँले आफ्नो प्रतिज्ञा कहिल्यै भुल्नुहुनेछैन, चाहे त्यो प्रतिज्ञा पूरा हुन हजार पुस्ताहरू लागोस् । किनकि उहाँले जे प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ, त्यो कुरा मानौं पूरा भइसकेको जतिको अवश्यम्भावी र पक्का हुन्छ ।

भजन १०५:९-११: उक्त वाचा शुरुमा अब्राहामसँग बाँधियो (उत्पत्ति १२:१-२०), त्यसपछि इसहाकसित त्यो पक्का गरियो (उत्पत्ति २६:३-४), र त्यसपछि उहाँले त्यो याकूबसित सुनिश्चित गर्नुभयो (उत्पत्ति २८:१३-१५) । त्यो त भूट बोल्ल नसक्नुहुने परमेश्वरको वचन थियो, जुन वचनअनुसार

उहाँले यस धरतीमा जिउने आफ्ना जनहरूलाई कनान देश तिनीहरूको उत्तराधिकारको भागको रूपमा पक्का ठहराउनुभयो ।

अनि इस्राएलको अधि बढ्दै गएको इतिहासको सिलसिलामा परमेश्वरले आफ्नो वचन पूरा गर्न कसरी बिघ्नबाधाहरू हटाउनुभयो र उहाँ शत्रुहरूमाथि कसरी विजय हुनुभयो, सो हेर्दै जानेछौं ।

ग) भजन १०५:१२-१५: इस्त्राएली जातिको शुरूको अवस्था

जुन बेलामा उनीहरू मेसोपोटामियाबाट कनान देशमा आए, त्यस शुरूको बेलामा उनीहरू एउटा मुट्टीभरिका सहाराहीन परदेशी थिए । अनि शुरूका दिनहरूमा उनीहरू कनान देशभित्र निक्कै घुमिहिँड्थे र अरू देशहरूमा पनि यात्रा गर्थे (उत्पत्ति १२:१-१३; २०:१-१८; २८:१-२९:३५) । तर परमेश्वरले उनीहरूलाई सबै खतरा र अत्याचारदेखि बचाउनुभयो; अनि उहाँले उनीहरूको खातिर शासकहरूलाई हप्काउनुभयो, जस्तै: फाराओलाई (उत्पत्ति १२:१७-२०) र अबिमेलेकलाई पनि (उत्पत्ति २०:१-१८; २६:६-११) । उहाँले ती अन्यजातिका राजाहरूलाई मानौं यसो भन्नुभयो: 'यी मेरा चुनिएका जनहरूलाई छुने धरि आँट नगर ! र मेरा भविष्यवक्ताहरूलाई कुनै हानि नगर ! किनकि यिनीहरू सीधा मेरा प्रकाशहरू पाउने कुलपतिहरू हुन् ।'

घ) भजन १०५:१६-२२: मिस्र देशमा यूसुफको पदोन्नति भएको

समय बित्दै जाँदा कनान देशमा ठूलो अनिकाल पस्यो । अनि खाद्यान्न सिद्धियो; जीवनको मूल आधार गइगयो । परमेश्वरले नै त्यो अनिकाल ल्याउनुभयो; उहाँले नै रोटीको सम्पूर्ण प्रबन्ध तोडिदिनुभयो । यो कुरा हामीले

कुन अर्थमा बुझ्नुपर्छ ? उहाँले यसो हुन दिनुभयो, बस यति । परमेश्वरले कहिल्यै कुनै खराबी उत्पन्न गर्नुहुन्न, तर बेला-बेलामा उहाँले त्यो हुन दिनुहुन्छ; अनि त्यसपछि उहाँले आफ्नै महिमा र आफ्ना जनहरूको भलाइको निम्ति त्यसको हस्तक्षेप गर्नुहुन्छ । यस सङ्कष्टमा यूसुफ परमेश्वरको निम्ति उपयोगी मानिस भए । उनका दाजुभाइहरूले उनलाई घृणा गर्थे, र उनलाई मिस्र देशमा कमाराको रूपमा बेचिदिए । अनि त्यहाँ उनलाई भूटो आरोप लाग्यो; किनकि एउटी व्यभिचारी स्त्रीले आफ्नो प्रलोभनमा असफल भएको हुनाले उनीमाथि भूटो आरोप लगाई, र उनलाई भ्यालखानमा हालियो (उत्पत्ति ३९:२०) । अनि अठार पदमा यसो लेखिएको छ: 'तिनीहरूले साइलाले बाँधेर उनका पाउहरूमा चोट पुर्याए, उनको प्राण फलामको बन्धनभित्र पस्यो ।' उनको कैदको बारेमा यो बेलीबिस्तार अरू कुनै अन्य ठाउँमा लेखिएको छैन । उनले भ्यालखानमा दुई वर्ष बिताए; अनि त्यस समयभित्र परमप्रभुको वचनले उनलाई खास्यो र सपनाहरूको अर्थ बताउने र भविष्यवाणी गर्ने उनको सीप बढायो । अन्तमा उनको यस दिव्य क्षमताले फाराओको ध्यान आकर्षण गर्‍यो, र तिनले उनलाई कैदबाट मुक्त गर्नको साथै उनको पदोन्नति गरेर उनलाई प्रधान-शासक तुल्याए । जरुरत परे उनले मिस्री शासकहरूलाई कैद गर्न सके, उनको यति धेरै अधिकार थियो, र उनको ठूलो बुद्धि पनि थियो, यहाँसम्म कि उनले आफूभन्दा बुझ्नुकहरूलाई सिकाउन सके ।

ङ) भजन १०५:२३-२५: याकूब र उनको परिवारको देशबाट स्थानान्तरण भएको

यस सिलसिलामा यूसुफको परिवारले मिस्र देशमा बसाइ सारे, अनि वर्षहरू बित्दै जाँदा उनीहरू सङ्ख्यामा बढे, उनीहरूको

समृद्धि भयो र उनीहरूको सैन्यबल पनि धेरै ठूलो भयो। अनि परमेश्वरको पूर्वप्रबन्ध-अनुसार मिस्रीहरू कट्टर यहूदी-विरोधी भए र तिनीहरूले यहूदीहरूसित अत्याचार र छल-कपट गरे।

च) भजन १०५:२६-३६: मोशा र मिस्र देशमाथि आएका विपत्तिहरू

त्यस समयमा परमेश्वरले मोशा र तिनका सहायक हारूनलाई खडा गर्नुभयो, जो फाराओको सामुन्ने उभनुपर्‍यो र जसले कैदमा परेका परमेश्वरका जनहरूलाई मुक्त गर्ने माग गर्नुपर्‍यो। उनीहरूका मागहरू पुष्टि गर्न एकमाथि अर्को गर्दै विपत्तिहरू मिस्रीहरूमाथि आइपरे, यस हेतुले कि ती विपत्तिहरूले फाराओको प्रतिरोध तोडिदिऊन्। यहाँ, यस खण्डमा ती विपत्तिहरू कालक्रमको हिसाबले प्रस्तुत गरिएनन्, अनि दुईवटा विपत्तिहरू छोडिए: पाँचौं र छैटौं विपत्ति।

भजन १०५:२८: परमेश्वरले सारा मिस्र देशमाथि अन्धकार पठाउनुभयो; (यो नवौं विपत्ति थियो)। अनि भजनकारले यहाँ अलमलमा पार्ने टिप्पणी हालेका छन्: 'र तिनीहरूले उहाँको वचनको विरोधमा विद्रोह गरेनन्।' यो वाक्य बुभन गान्ने भएको हुनाले आर.एस.वी.-का अनुवादकहरूले 'तिनी-हरूले उहाँको वचनको विरुद्धमा विद्रोह गरे' भनेर बदली गरिदिए। तर यस प्रकारले यस वाक्यको फेरबदल पुष्टि गर्न तिनीहरूसित कुनै मूल-पाण्डुलिपि छैन। अनि श्री अल्बर्ट बार्नेसले यस वाक्यमा के अर्थ लगाए भने, 'मोशा र हारूनले परमप्रभुको वचनको विरुद्धमा विद्रोह गरेनन्, तर उहाँले उनी-हरूलाई आज्ञा गरेअनुसार गरे।' अथवा यस वाक्यको निम्न अर्थ पनि हुन सक्छ: यो अन्धकार यति बिघ्न थियो कि त्यसको सामना गर्न मिस्रीहरूसित कुनै शक्ति थिएन।

भजन १०५:२९-३१: परमेश्वरले तिनी-हरूको पानी रगतमा परिणत गर्नुभयो, र माछा पाउनै बन्द भयो; (क्रमअनुसार यो पहिलो विपत्ति थियो)। योजस्तो दूषित वातावरण अरू के हुन सक्थ्यो र!

त्यसपछि भ्यागुताहरू अर्को विपत्ति थिए (दोस्रो विपत्ति)। जताततै भ्यागुतै-भ्यागुता थिए, चुल्हा-चौकाहरूमा भ्यागुतै-भ्यागुता, ओच्छ्यानहरूमा पनि भ्यागुतै-भ्यागुता। राजाको दरबारका शाही कोठा-कोठामा पनि ती टर्टरर् गर्ने, उफ्राउफ्री गर्ने, चिप्ला प्राणीहरूलाई नआउनदेखि रोक्न सकिएन।

परमप्रभुको एकै वचनमा डाँसका हूलहरू आए, जसले मिस्र देश बर्बाद गरिदिए (चौथो विपत्ति), र घना मुस्ता-मुस्तै दिक्कै लगाउने भुसुनाहरू वा साह्रै सताउने जुम्राहरू आए (तेस्रो विपत्ति)।

भजन १०५:३२-३६: पानीभरीको सट्टामा उहाँले विनाशक असिना, बिजुली र चट्याङहरू पठाउनुभयो (सातौं विपत्ति)। आगोका ठूला-ठूला गोलहरू देश छिचोल्दै पार भए; दाखका बोटहरू, नेभाराका रूखहरू र अन्य रूखहरू चकनाचूर भए। अनि त्यो विपत्ति मानिसहरूको निम्ति क्षतिपूर्ण थियो र मृत्युको कारण बन्यो (प्रस्थान ९:२५)।

त्यसपछि थुप्राथुप्रे सलहहरू आए, त्यो आक्रमणकारी सेना! र ती सलहहरू सबै घाँसपात, वनस्पति सखाप पार्दै अघि बढे र आफ्नो पछाडि बन्जर भूमि छोडे (आठौं विपत्ति)।

अनि जब ती विपत्तिहरूमध्ये एउटै पनि सफल भएन, तब परमेश्वरले चाहे मानिस होस्, चाहे पशु होस्, मिस्रीहरूका सबै जेठाहरूलाई नाश गर्नुभयो (दसौं विपत्ति)। त्यो रात एउटा अविस्मरणीय रात थियो, जुन रातमा हरेक मिस्रीको घरानामा गर्भको पहिलो फल मारियो।

**छ) भजन १०५:३७-३८: इस्राएली-
हरूको प्रस्थान**

यहूदीहरू पहिले मिस्र देशमा आएको समयमा भन्दा अहिले धेरै सुन र चाँदी लिएर मिस्र देशबाट निस्केर आए। किनकि उनीहरूलाई पन्साउन पाए मिस्रीहरू उनीहरूलाई उनीहरूले मागेको जे पनि दिन राजी थिए (प्रस्थान १२:३३-३६)। यी विपत्तिहरूले मिस्रीहरूमाथि ठूलो बर्बाद र विनाश ल्याए, तर इस्राएलीहरूलाई भने केही असर परेन। उनीहरू सबैजना यात्रा गर्न कुशल-मङ्गल नै थिए। उनीहरूमध्ये एकजना पनि लरबरिएन, न ता पछाडि नै छोडियो।

इस्राएलीहरू निस्केकोमा मिस्रीहरूले शान्तिको सास फेरे; किनकि तिनीहरू इस्राएलीहरूदेखि साह्रै भयभीत भएका थिए।

**ज) भजन १०५:३९-४२: उजाडस्थानको
यात्रा**

परमेश्वरले उजाडस्थानमा आफ्ना जनहरूको निम्ति गर्नुभएको प्रबन्ध अद्भुत थियो। त्यस दिव्य बादलले उनीहरूलाई सही बाटोमा डोस्दाउनको साथै (प्रस्थान १३:२१) उनीहरूको निम्ति एक किसिमको धूवाँको पर्दाजस्तो बन्थ्यो, जुन पर्दाले उनीहरूलाई उनीहरूको शत्रुदेखि लुकायो (प्रस्थान १४:१९-२०)। त्यो बादल राति आगोको खाँबा बन्थ्यो, र त्यसले यात्रा गर्न उनीहरूलाई उज्यालो दिन्थ्यो। अनि जब उनीहरूलाई भोजनको खाँचो पस्यो, तब उहाँले उनीहरूलाई सर्वोत्तम खानेकुरा दिनुभयो – प्रचुर मात्रामा बट्टाई चराहरू र मन्ना। मन्नाचाहिँ, त्यो अचम्मको रोटी, स्वर्गको रोटी थियो। उनीहरूलाई तिर्खा लाग्यो, र उनीहरूलाई खाने पानी चाहिएको बेलामा उहाँले त्यो चट्टान फोर्नुभयो, र पानी फुटेर

निस्क्यो। उनीहरूले आफ्नो तिर्खा मेटेपछि प्रशस्त पानी उब्रियो र त्यस मरुभूमिमा नदीसरह बग्यो। परमप्रभुले उनीहरूको निम्ति प्रबन्ध गर्न यति कष्ट किन उठाउनुभयो? किनभने उहाँले आफ्नो दास अब्राहामसित गर्नुभएको आफ्नो त्यो पवित्र प्रतिज्ञा भुल्न सक्नुभएन।

**फ) भजन १०५:४३-४५: उनीहरू
अन्तमा प्रतिज्ञाको देशमा आइपुगे**

त्यो कत्रो छुटकारा, अँ, एउटा महान् छुटकारा थियो! उनीहरूमा अवर्णनीय आनन्द थियो, र उनीहरूलाई सधैं गाउन मन लाग्थ्यो। परमप्रभुले उनीहरूलाई कनान देशभित्र ल्याइपुस्दाउनुभयो र त्यहाँ बसोबास गरिरहेका अन्यजातिहरूबाट तिनीहरूको भूमि खोस्नुभयो। इस्राएलीहरूको निम्ति सबै कुराहरू तयार भए; उनीहरूले जाति-जातिका मानिसहरूको परिश्रमको फलबाट लाभ उठाए।

अनि निस्सन्देह, यसमा परमेश्वरको उद्देश्य यही थियो: उनीहरूले उहाँको आज्ञापालन गर्नु थियो र उहाँका नियमहरू पालन गर्नु थियो। वास्तवमा त्यस देशमाथि उनीहरूको अधिकारको लामो-छोटो दूरी उनीहरूको आज्ञाकारितामा निर्भर गर्थ्यो (लेवी २६:२७-३३; व्यवस्था २८:६३-६८ र ३०:१९-२०)।

यस भजनको अन्तिम पद चरमबिन्दुमा आएर टुङ्गिएको छ। परमेश्वरले सधैं एउटै उद्देश्यको निम्ति काम गर्दै आउनुभएको रहेछ: हाम्रो आज्ञाकारिता। यो कुरा हाम्रो निम्ति पनि लागू हुन्छ। परमेश्वरले हामीलाई आफ्ना जनहरूको निम्ति दाबी गर्नुभयो, किन? यसमा उहाँको उद्देश्य के थियो? हामी यस अन्तिम पदअनुसारको जीवन व्यतीत गरौं, जस्तै लेखिएको छ: 'यस हेतुले कि

उनीहरूले उहाँका विधिहरू पालन गर्नु र उहाँका नियमहरू मान्नु । हल्लेलूयाह !'

भजन १०६ : इतिहासबाट हामीले सिक्नुपर्ने पाठहरू यी हुन्

श्री क्रम्वेलले यसो भनेका छन्: 'परमेश्वरले आफूलाई प्रकट गर्नुभएको कुराबाहेक इतिहासमा अरु के छ त?' अनि यस भनाइसित यस भजनको लेखक अवश्य पूरा राजी हुनेथिए; किनभने तिनले आफ्ना मानिसहरूको इतिहासमा परमप्रभुले आफूलाई भलाई, धैर्य र अपार प्रेमको परमेश्वरको रूपमा प्रकट गर्नुभएको देखे ।

हामी तपाईंलाई यी भजनकारको नाम भन्न सक्दौं; तर हामीलाई थाहा छ कि तिनी एक भक्त यहूदी थिए, जसले आफ्ना मानिसहरू कैदमा रहेको बेलामा यो भजन लेखे (पद ४७) । यस भजनको मुख्य भाग इस्राएली जातिको पापको स्वीकार हो (भजन १०६:६-४६); तर यस भजनमा प्रशंसा पनि छ (भजन १०६:१-३ र ४८), र प्रार्थनाका अनुरोधहरू पनि छन् (भजन १०६:४-५ र ४७) ।

क) भजन १०६:१-३: प्रशंसा

भजन १०६:१: भजनकारले परमेश्वरको उपस्थितिमा प्रवेश गर्नसाथ आराधना गर्न शुरु गर्छन्; धन्यवाद चढाउँदै तिनी स्वर्गका मूल-ढोकाहरूभित्र प्रवेश गर्छन् र प्रशंसा गर्दै यी पवित्र चोकहरूभित्र पस्छन् । 'याहको स्तुति गर' अर्थात् हिब्रूमा अनुदित 'हल्लेलूयाह'-चाहिँ तिनको भजनको प्रथम र अन्तिम शब्द हो ।

हामीले परमप्रभुलाई निरन्तर धन्यवाद चढाइरहनुपर्छ; किनकि हामी सबैजनाप्रति उहाँ कति भलो हुनुभयो र कति भलो हुनुहुन्छ;

अनि उहाँको कृपा सदा-सर्वदा रहिरहन्छ । हाम्रो जीवन यसको निम्ति प्रत्यक्ष साक्षी हो । किनकि जुन कुरा हामी पाउन योग्य छौं, त्यही कुरा हामीले पाएका भए हामी सधैंको निम्ति नाश हुनेथियो ।

भजन १०६:२-३: परमेश्वरले आफ्ना जनहरूको पक्षमा उदेक रीतिले हस्तक्षेप गर्नुभएका सबै कुराहरू वर्णन गर्नको निम्ति पर्याप्त शब्द नै छैन । अनन्तकाल समेत उहाँको प्रशंसा गर्न पर्याप्त हुँदैन; किनभने उहाँ कस्तो हुनुहुन्छ र उहाँले के-के गर्नुभयो, यसको योग्य वर्णनको साध्य छैन ।

ख) भजन १०६:४-५: हे परमप्रभु, मेरो सम्भना गर्नुहोस् !

परमप्रभुको प्रशंसा गरेपछि लगत्तै एउटा व्यक्तिगत अनुरोध पेश गरिएको छ । इस्राएलको पुनर्स्थापना र मसीह राजाको महिमित राज्यको प्रतीक्षा साँच्चै यहाँ भजनलेखकले के प्रार्थना गर्छन् भने, 'हे परमप्रभु, त्यस आशिषमय दिनमा म पनि सहभागी हुन पाऊँ, जुन सुदिनमा तपाईंले दाम तिरेर छुटाउनुभएका आफ्ना पवित्र जनहरूलाई विशेष अनुग्रह देखाउनुहुनेछ ।' शोकपीडित इस्राएली जातिले लामो रात बिताएपछि अटुट समृद्धि र निरन्तर आनन्द उपभोग गर्न पाओस्; यो तिनको उत्कट चाहना थियो । तिनी परमेश्वरका जनहरू, यस प्राचीनकालमा चुनिएको जातिको महिमासित सहभागी हुन चाहे । तिनको प्रार्थनाको अनुरोध र मर्न लागेको त्यस चोरको प्रार्थना मिल्दा-जुल्दा हुँदा रहेछन्, किनकि त्यस चोरले यसरी प्रार्थना गर्‍यो:

'हे प्रभु, जब तपाईं आफ्नो राज्यमा आउनुहुन्छ, तब मलाई सम्झिदिनुहोस् !'

(लूका २३:४२)

ग) भजन १०६:६-१२: लाल समुद्रमा गरिएको विद्रोह

अब यस भजनमा प्रशंसाको पछि पापको स्वीकार आउँछ। प्रभुको प्रार्थनामा पनि यही क्रम देखिन्छ। दुवै प्रार्थनाहरू आराधनाबाट शुरु हुन्छन्, त्यसपछि तिनमा केही अनुरोध पेश गरिएको छ र त्यसपछि पाप मानि-लिइन्छ।

साँचो आत्मिक परिपक्वताको एउटा लक्षण यही हो: यस मानिसले आफ्नै पापहरू मात्र स्वीकार गर्दैनन्, तर आफ्ना जनहरूका पापहरू पनि स्वीकार गर्छ। हृदयबाट निम्न स्वीकार गर्न हामीलाई कति गाह्रो लाग्छ: 'हामीले हाम्रा पितापुर्खाहरूसँग पाप गरेका छौं; हामीले अधर्म गरेका छौं; हामीले दुष्ट काम गरेका छौं।'

अब हामी इस्राएलीहरूका पापहरूमाथि ध्यान दिन लागेका छौं; तर हामीले उनीहरूलाई तुच्छ ठान्नुहुँदैन; किनकि हामी उनीहरूभन्दा असल छैनौं, बरु उनीहरूभन्दा खराब पो छौं। उनीहरूका पछि-हटाइहरूले हामीलाई आफ्नो पछि-हटाइको सम्भ्रना दिलाऊन् र हामीलाई पूरा पश्चात्तापी तुल्याएर र कायल पारेर घुँडा टेकाऊन्।

१) उनीहरूको कृतघ्नता: उनीहरूलाई दाम तिरेर छुटाउन परमेश्वरले मिस्र देशमा जुन-जुन अचम्मका कामहरू गर्नुभयो, उनीहरूले यी अचम्मका कामहरूको सठीक अर्थ लगाएनन्, उचित मूल्याङ्कन गरेनन्, तिनको कदर गरेनन्।

२) उनीहरूको भुल्ने बानी: अहो, परमेश्वरका असङ्ख्य कृपाहरूको सम्भ्रना कति छिटो उनीहरूको मनबाट हराएर गयो!

३) उनीहरूको विद्रोह: जब उनीहरू लाल समुद्रमा आइपुगे, तब उनीहरूले यसो भन्दै गनगनाउन थाले: 'परमेश्वरले हामीलाई

उजाडस्थानमा मर्न ल्याउनुभएको हो; योभन्दा हामीलाई मिस्र देशमा रहनु असल र सठीक हुनेथियो' (प्रस्थान १४:११-१२)।

तर उनीहरूको पापले परमप्रभुको प्रेमको आगो निभाउन सकेन। तर उनीहरूको त्यस विद्रोहमा उहाँले भन् बढी आफूलाई उनीहरूका सेवक र उनीहरूका उद्धारकर्ताको रूपमा प्रकट गर्ने मौका पो पाउनुभयो। उहाँको नामको स्तुति होस्! उहाँले उनीहरूलाई छुटकारा दिनुभयो; अनि यस दिव्य छुटकारामा कति महान् शक्तिको प्रदर्शन थियो! उहाँको हप्कीको एकै शब्दमा लाल समुद्र दुई भाग भयो, र त्यसको बीचमा एउटा सुक्खा बाटो बनियो, जुन बाटोबाट भएर इस्राएलीहरू पार भए। अनि जब उनीहरू पारिपट्टि आइपुगे र आफ्ना पिछा गर्ने शत्रु-हरूबाट सुरक्षित भए; तब समुद्रको पानी फेरि आफ्नो ठाउँमा फर्क्यो, र त्यसले मिस्री सेनाहरूलाई डुबाइदियो। घटनाहरूको त्यस्तो अद्भुत संमिलन देखेर परमप्रभुमाथि विश्वास गर्न र उहाँको स्तुति गाउन यहूदी-हरूलाई बाध्य भयो।

घ) भजन १०६:१३-१५: मरुभूमिमा गरिएका गनगनहरू

तर कति पनि समय नबित्दै अर्को पाप-चक्र शुरु भयो।

४) उनीहरूको अल्प-समयको स्मरण-शक्ति: उनीहरूले चाँडै उहाँका अचम्मका कामहरू बिर्सि, जुनचाहिँ उहाँले उनीहरूको निम्ति पूरा गर्नुभयो।

५) उनीहरूको स्वेच्छाचारिता: उनीहरूले उहाँको अगुवाइ र सल्लाह पर्खेनन्।

६) उनीहरूको अभिलाषा: उनीहरूले आत्मसंयम फालेर खानेकुराको तीव्र लालसा गरे (गन्ती ११:१-३५)।

७) उनीहरूको रिस उठाउने काम: उनीहरूले परमेश्वरलाई परीक्षा गरे।

यसपालि परमेश्वरले उनीहरूलाई उनी-हरूले चाहेको कुरा दिनुभयो, तर यसो गर्नुको साथै उहाँले उनीहरूको बीचमा एउटा घिनलाग्दो रोग पनि पठाउनुभयो (गन्ती ११:२०)। उनीहरूको यस अनुभवले हामीलाई होशियार बस्न र सधैं परमेश्वरको इच्छाअनुसार प्रार्थना गर्न शिक्षा दिन्छ, जसरी श्री मेथ्यू हेनरीले भने: 'जुन कुरा हाम्रो शरीरको अभिलाषाको माग हुन्छ, त्यो कुरा प्रायः क्रोधको साथमा दिइन्छ।'।

ड) भजन १०६:१६-१८: दातान र अबिराम नाम गरेका विद्रोहीहरू

८) उनीहरूले परमेश्वरको नेतृत्व रद्द गरे: दातान र अबिराम कोरह र ओनको साथ मोशा र हारूनको विरोधमा उठ्ने विरोधी-हरूका अगुवाहरू थिए (गन्ती १६:१-३०)। यिनीहरूले परमेश्वरका ती दुईजना जनहरूलाई डाहा गरे। त्यति मात्र होइन, तर यिनीहरूले पूजाहारीपदमा पस्न अनुचित दक्खल गर्न खोजे। परमेश्वरका ती पवित्र जनहरूको विरोधमा अर्थात् परमेश्वरका प्रतिनिधिहरूको रूपमा अलग गरिएका ती दुईजनाको विरोधमा विद्रोह मच्चाएर यिनीहरूले वास्तवमा परमेश्वरकै शासनको विरुद्धमा विद्रोह गरे। यस विद्रोहको फलस्वरूप धरती फाट्यो, र त्यसले यी विद्रोही अगुवाहरूलाई र यिनीहरूका परिवारहरूलाई स्वातंत्र्य निलिदियो। अनि परमप्रभुबाट एउटा आगो निस्क्यो, र धूप चढाउने अढाई सय मानिसहरूलाई भस्म पार्यो (गन्ती १६:३१-३५)।

च) भजन १०६:१९-२३: सुनको बाछो

९) उनीहरूको मूर्तिपूजा: परमेश्वरको व्यवस्था लिएर मोशा सिनाई पर्वतबाट ओर्लिआउनुभन्दा अघि मानिसहरूले एउटा

सुनको बाछा बनाएर त्यसको पूजा गरे (प्रस्थान ३२:४)। तिनीहरूले परमेश्वरको महिमा घाँस खाने गोरुको मूर्तिसित साटे। मिस्र देशको बन्धनबाट उनीहरूलाई छुटकारा दिनुहुने परमेश्वरलाई आफ्ना उद्धारकर्ता मान्नको सट्टामा तिनीहरूले त्यस निर्जीव बाछालाई आफ्नो सारा श्रद्धाभक्ति चढाए। यदि मोशाले तिनीहरूको निम्ति परमेश्वरसँग अन्तर्विन्ती नगरेका भए, परमेश्वरले तिनीहरूलाई क्षणभरमा नाश गर्नुहुनेथियो। जसरी एकजना सिपाहीले पर्खालको धाँजा आफ्नो जीउले ढाक्छ, त्यसरी नै मोशा परमेश्वरको क्रोध हटाउन उहाँको सामु धाँदोमा खडा भए।

छ) भजन १०६:२४-२७: जासुसहरूको खराब खबर

१०) कादेश-बर्नेअमा तिनीहरूको विश्वासहीन आचरण (गन्ती १४:२, २७-२८): परमेश्वरले तिनीहरूलाई एउटा मनोहर देश दिन्छु भन्ने प्रतिज्ञा गर्नुभयो, जसको अवस्थिति सर्वोत्तम, जसको हावापानी अति राम्रो र जसका प्राकृतिक साधनस्रोतहरू प्रशस्त हुन्थे। त्यस दिन्छु भन्ने उहाँको प्रतिज्ञाअन्तर्गत उनीहरूलाई त्यस देशमा प्रवेश गर्न र त्यसको कब्जा गर्न चाहिएका सबै कुराहरू समावेश थिए। तर तिनीहरूले उहाँको प्रतिज्ञामाथि विश्वास गरेनन् र त्यो देश तुच्छ ठाने। विश्वाससाथ अघि बढ्नुको सट्टामा तिनीहरू ठुस्स परेर आफ्ना तम्बूहरूभित्र बसिरहे। यसकारण परमेश्वरले आफ्नो हात उठाएर शपथ खानुभयो: उहाँले त्यस पुस्ताका मानिस-हरूलाई त्यस उजाडस्थानमा नाश गर्नुहुनेथियो र तिनीहरूका सन्तानहरूलाई संसारभरि अन्यजातिहरूको बीचमा तितरबितर पार्नु-हुनेथियो।

**ज) भजन १०६:२८-३१: तिनीहरूले
मोआबीहरूसित गरेका पापहरू**

११) तिनीहरूले बाल-पोरलाई पुजेको तिनीहरूको पाप: इस्राएलीहरूले मोआबी स्त्रीहरूसँग व्यभिचार गरे; यति मात्र होइन, तर बाल-पोरको पूजाआजा गर्दा तिनीहरूले मरेकाहरूको नाममा चढाएका बलिको मासु खाए र अन्य रीतिहरूमा भाग लिए (गन्ती २५:३-८)। तब परमेश्वर यति साह्रै क्रोधित हुनुभयो, कि उहाँले एउटा महामारी पठाएर हजारौं मानिसहरूलाई मारिदिनुभयो। अनि जब पीनहासले एकजना इस्राएली पुरुषलाई त्यसले कसरी एउटी अन्यजाति महिलालाई आफ्नो तम्बूभित्र हुलेको देखे, तब तिनले ती दुवैजनालाई भालाले रोपेर मारे। त्यसले गर्दा यो महामारी थामियो, तर चौबीस हजार मानिसहरू मरिसकेर मात्र। त्यो कामचाहिँ तिनको धार्मिकताको सकारात्मक प्रमाण थियो, र तिनलाई शान्तिको वाचारूपी इनाम दिइयो। किनकि परमप्रभुले यसो भन्नुभयो: 'हेर, म उसलाई मेरो शान्तिको वाचा दिनेछु; अनि योचाहिँ उसको निम्ति र ऊपछि उसको वंशको निम्ति सदा रहिरहने पूजाहारीपदको वाचा हुनेछ; किनकि ऊ आफ्ना परमेश्वरको निम्ति जलिउठ्यो, र उसले इस्राएलीहरूको निम्ति प्रायश्चित्त गर्‍यो' (गन्ती २५:१२-१३)।

**झ) भजन १०६:३२-३३: मरीबामा
उठेको समस्या**

१२) मोशाको पाप (गन्ती २०:२-१३): मरीबाको पानीमा मानिसहरूले भन्नु ठूलो अविश्वास देखाए; (मरीबाको अर्थ 'भगडा' हो)। तिनीहरूले मोशालाई 'तिमीले हामीलाई यस उजाडस्थानमा तिर्खाले मर्ने हेतुले यहाँ ल्याएका हौ' भन्ने आरोप लगाए। अनि

मोशाले परमेश्वरले उनलाई आज्ञा गर्नुभएको अनुसार गरेनन्, तर उनले चट्टानसित बोल्नुको सट्टामा त्यसलाई दुई पल्ट आफ्नो लौरोले हिकार्ए। अनि मानिसहरूले विद्रोह गरेकोमा उनले तिनीहरूको विरोधमा सोच-विचार नगरीकन बोले। उनको यस पापको फल-स्वरूप परमेश्वरले घोषणा गर्नुभयो: उनले इस्राएलीहरूलाई प्रतिज्ञा गरिएको देशमा अगुवाइ गर्न पाउनेथिएनन्; उनी यस सौभाग्यबाट वञ्चित भए।

**ण) भजन १०६:३४-३९: कनान देशले
उनीहरूमा केही भिन्नता ल्याएन**

कनान देशको नयाँ वातावरणले इस्राएली-हरूको स्वभावमा कुनै परिवर्तन ल्याएन। यो कुरा निम्न उदाहरणहरूबाट स्पष्ट बुझिन्छ, जस्तै:

**भजन १०६:३४: १३) उनीहरू
अन्यजाति बासिन्दाहरूलाई नामेट पार्नमा
चुके:** ती नीच कनानीहरू मानिस-जातिको सड्ने घाउको सरमलाग्दो अङ्ग थिए। परमेश्वरले सयौं वर्षहरू तिनीहरूप्रति सहनशीलता देखाउनुभएपछि उहाँ अन्तिम निष्कर्षमा आइपुग्नुभयो: यो सधैं सडिरहेको अङ्ग काटेर फ्याँक्नुपर्छ। अनि त्यस चिरफारको अभिभारा उहाँले इस्राएली जातिलाई दिनुभयो। तर उनीहरूले यस कुरामा उहाँको आज्ञापालन गरेनन्, तर उनीहरू यस कुरामा नराम्रो गरी चुके (न्यायकर्ताहरू १:२७-३६)।

**भजन १०६:३५: १४) अन्यजातिका
मानिसहरूसित उनीहरूको छसमिस भयो:** अन्यजातिहरूसित आपसमा मित्रता गाँसेर र सराबरी बिहाबारी गरेर इस्राएलीहरूले आफ्नो धर्म बिगारे र आफ्नो नैतिकता भ्रष्ट पारे।

**भजन १०६:३६: १५) उनीहरूको
मूर्तिपूजा:** नभन्दै यहूदीहरूले एकमात्र सत्य र

जीवित परमेश्वरको उपासना गर्नुको सट्टामा विभिन्न मूर्तिहरू पुज्ज थाले ।

भजन १०६:३७-३९: १६) उनीहरूले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई बलि चढाए: उनीहरूले दुष्ट आत्माहरूलाई सन्तोष पार्न आफ्ना छोराहरू र छोरीहरूलाई बलि चढाए; अनि यो चाहिँ परमप्रभुको निम्ति अति घृणित काम थिए (२ राजा ३:२७ र २१:६; इज्जकिएल १६:२०-२१) । परमेश्वरको चुनिएको जातिका छोराछोरीहरूलाई कनान देशका घिनलाग्दा मूर्तिहरूको निम्ति बलि चढाइयो, र देश रक्तपातद्वारा अशुद्ध भयो ।

ट) भजन १०६:४०-४६: न्यायकर्ता-हरूको समय

यस सिलसिलामा श्री अल्बर्ट बार्नेसले यसो लेखेका छन्: 'परमप्रभुका जनहरूले उहाँलाई साह्रै चोट पारे; यसकारण उहाँले उनीहरूलाई घृणित थोक सम्भेर उनीहरूसित यस्तै व्यवहार गर्नुभयो ।' उहाँले उनीहरूलाई मेसोपोटामियाली, मिद्यानी, पलिस्ती, मोआबी र अरू अन्यजातिहरूको हातमा सुम्पिदिनुभयो । अनि यी भक्तिहीन जाति-हरूले यहूदीहरूमाथि अधिकार जमाए, उनीहरूमाथि अत्याचार गरे र उनीहरूलाई सताए । यस प्रकारको दुर्व्यवहार सहनुपर्दा-पर्दै पनि इस्राएली जातिका मानिसहरू आफ्नो पापमा लागिपरे र परमप्रभुको विरुद्धमा विद्रोह गर्दै रहे । तर जब-जब उनीहरू पश्चात्ताप गरेर उहाँकहाँ फर्कन्थे, तब-तब उहाँले उनीहरूलाई कृपा देखाएर उनीहरूमाथि टिठ्याउनुहुन्थ्यो । आफ्नो वाचा सम्भेर उहाँ उनीहरूलाई सजाय दिनदेखि फर्कनुहुन्थ्यो र बरु उनीहरूलाई आफ्नो अपार प्रेम दर्साउन थाल्नुहुन्थ्यो । उनीहरूको कैदको सबैभन्दा अँध्यारो समयमा पनि परमप्रभुले उनीहरूलाई कैद गरेर लैजानेहरूलाई उनीहरूमाथि टिठ्याउने

तुल्याउनुभयो । यो चाहिँ दया न्यायमाथि कसरी विजय हुन्छ, सो कुरा सुस्पष्ट पार्न हृदयस्पर्शी उदाहरण हो ।

ठ) भजन १०६:४७: हामीलाई बचाउनुहोस् र फेरि भेला पार्नुहोस् !

भजनकारले संसारका सबै जातिहरूको बीचमा तितरबितर भएका आफ्ना जनहरूको निम्ति प्रार्थना गर्छन्: परमप्रभुले उनीहरूलाई बटुलेर फेरि आफ्नो देशमा भेला पारिदिऊन् । किनकि यो कुरा परमेश्वरको पवित्र नामलाई धेरैभन्दा धेरै धन्यवाद चढाउने कारण पो बनेछ । अनि उहाँका जनहरूले उहाँकै प्रशंसा गर्नु आफ्नो परम कर्तव्य र चरम सोख सम्भनेछन् । यस प्रार्थनाले त्यो भावी दिन पूर्वानुमान गर्छ, जुन सङ्कटकालको दिनमा बाँकी रहेका यहूदीहरूले उहाँलाई आफ्ना विन्तीहरू चढाउनेछन् । यो चाहिँ ख्रीष्ट येशूको महिमित राज्य शुरु हुनुभन्दा अधिको कुरा हो ।

ड) भजन १०६:४८: स्तुतिगान

यस पदको हर्षोल्लासपूर्ण शब्द पढेर हामी यस भजनको अन्तमा आइपुग्यौं, साथै यस भजनसङ्ग्रहको पुस्तकको चौथो भागको अन्तमा पनि आइपुग्यौं । तर यसको अन्तमा आइसकेर हामी एउटा भूलबाट बाँच्नुपर्छ: हामीले यो भजन पुरानो नियमको युगको हो भने यसको सन्देश इस्राएली जातिभित्र सीमित राख्नुहुँदैन, नत्र ता हामीले यसमा हाम्रो अनुभवको पनि प्रतिबिम्ब गरिएको कुरा गुमाइपठाउँछौं । १ कोरिन्थी १०:११ पदमा हामी स्पष्टसँग यसो लेखिएको पाउँछौं: 'अब उदाहरणको निम्ति यी सबै कुराहरू तिनीहरूमाथि आइपरे र हाम्रै चेताउनीको निम्ति लेखिएका हुन्, जसमाथि संसारका अन्तहरू आइपुगेका छन् ।'

किनकि यस भजनले हामीलाई कृतघ्नता अर्थात् बैगुनी स्वभावको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। यदि इस्राएलीहरू मिस्र देशको दासत्वदेखि छुटकारा पाएकोमा कृतज्ञ हुनुपरेको भए हामी ख्रीष्ट येशूको रगतद्वारा पाप र शैतानबाट छुटकारा पाएकाहरू उहाँप्रति भन् बढूता गरी धन्यवादी हुनुपर्छ।

यस भजनबाट हामी उहाँको उपकार भुलिदिने आदतको विरुद्धमा चेताउनी पाउँछौं। हामी कति सजिलोसँग प्रभु येशूको त्यस क्रूसको कष्ट र दुःखदाय मृत्युको विषयमा भुलिहाल्छौं! एक थोपो आँसु पनि नभार्ने कठोर हृदय भएको इसाई भएको दोष हामीलाई लाग्छ-लाग्छ।

यस भजनबाट हामी गनगनको विरुद्धमा चेताउनी पाउँछौं। किनकि सबै र हरेक कुराको विषयमा गनगन गर्ने दैनिक चलन भएको छ, जस्तै: हावापानीको बारेमा, हाम्रो वातावरणको बारेमा, सानातिना असुविधा र तकलिफहरूको बारेमा र तिहुनमा नुन नलागेको विषयमा आदि हाम्रो गनगन।

यस भजनले हामीलाई स्वेच्छाचारिताको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। स्वेच्छाचारी त्यो मानिस हो, जसले परमेश्वरको इच्छाभन्दा बढी आफ्नो इच्छामा विशेष महत्त्व दिन्छ। 'उहाँले उनीहरूलाई उनीहरूले मागेको कुरा त दिनुभयो, तर उनीहरूको प्राणभित्र चाहिँ दुर्बलता पठाइदिनुभयो' (पद १५)।

यस भजनमा हामीलाई परमेश्वरको नेतृत्वको निन्दा र अवहेलनाको विरुद्धमा चेताउनी दिइएको छ, चाहे त्यो नेतृत्वचाहिँ सरकारी अधिकारीहरू होऊन्, चाहे स्थानीय मण्डलीका एल्डरहरू होऊन्, चाहे आफ्ना बुबाआमा किन नहोऊन्।

यस भजनले हामीलाई मूर्तिपूजाको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। परिवार, रुपियाँपैसा, घर, जग्गाजमिन, वाहनहरू, सांसारिक शिक्षादीक्षा, मोजमज्जा वा

सांसारिक सफलता आदि कुराहरूप्रति चाहिएको भन्दा बढी प्रीति राख्नु पनि मूर्तिपूजा हो।

यस भजनले हामीलाई परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूको बारेमा गरेको अविश्वासको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। यही पापले इस्राएलीहरूलाई अठतीस वर्षसम्म उजाड-स्थानमा घुम्ने पारिदियो र दोषीहरूलाई प्रतिज्ञा गरिएको देशमा पस्नदेखि वञ्चित गरायो।

यस भजनले हामीलाई व्यभिचारको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। बाल-पोरको पूजाको साथमा यौनको सम्बन्धमा विभिन्न घृणित पापहरू भए। यसको विषयमा परमेश्वरको मनसाय के थियो? त्यस पापमा संलग्न भएका अपराधीहरूमाथि उहाँले ल्याउनुभएको विपत्तिबाट स्पष्ट बुझिन्छ।

यस भजनले हामीलाई हामीले साह्रै हल्का सम्भेको अनाज्ञाकारिताको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। मोशाले त्यस सट्टानलाई मुखले आज्ञा गर्नुको सट्टामा त्यसलाई हिकार्ए। त्यो कुरा हाम्रो लागि गम्भीर दोष नलाग्ला, तर अब बुभियो: हामीले कुनै अनाज्ञाकारिता हल्का लिनुहुँदैन रहेछ।

यस भजनले हामीलाई अविश्वासी-हरूसँगको बिहाबारीको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। परमेश्वर पवित्र-अपवित्र कुराको बीचमा पृथक्करण कायम राख्नुहुने परमेश्वर हुनुहुन्छ। उहाँका जनहरू विभिन्न असमान जुवाहरूमनि आएको उहाँ मन पराउनुहुन्न।

अनि अन्तमा, यस भजनले हामीलाई आफ्ना छोराछोरीहरू बलि गर्ने कामको विरुद्धमा चेताउनी दिन्छ। हे इसाई बुबा-आमाहरूहो, के हामीले आफ्ना छोराछोरी-हरूको सामु प्रभुको सेवा र उहाँको काम जिउन लायकको सर्वोत्तम लक्ष्यको रूपमा प्रस्तुत गरेका छौं र? हामीलाई हाय, किनकि धेरैजसो कुरा अर्को छ। किनभने हाम्रा छोराछोरीहरूलाई पढाइमा, व्यवसायमा वा

पेशागत कामहरूको क्षेत्रमा नाम र धन
कमाउने लक्ष्य राख्न प्रोत्साहन दिइन्छ । यसरी
हामीले तिनीहरूलाई कि त संसारको निम्ति
हुर्काउँछौं, कि त नरकमा पर्न पालनपोषण
गरिपठाउँछौं ।